குமரகுருபர அடிகள் வரலாறு

1977

கழக வெளியீடு

கழக வெளியீடு - ௪௨௭

உ

முருகன் துணை

குமரகுருபர அடிகள் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்

*

இஃது

அட்வகேட்

திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள்

எம். ஏ., எம். எல்.,

(தாகூர் சட்ட விரிவுரையாளர்)

அவர்களால் இயற்றப்பெற்றது

*

: திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய :

: சைவசித்தாந்த :

நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்

திருநெல்வேலி :: சென்னை

First Edition Jan. 1932

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
: PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD., :
TIRUNELVELI & MADRAS

Paper Issue Card No. MS. 95-B (1000—8-2-47)

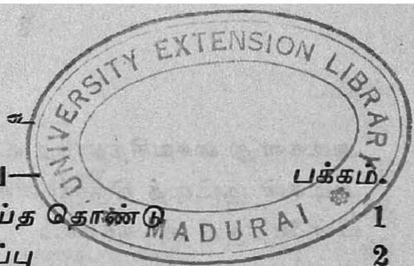
KABEER PRINTING WORKS, MADRAS MS. 524

முன்னுரை

இச்சிறு உரைநடை நூல், செந்தமிழ்ச் சைவப் பேரருட் பெரியாருள், வரலாற்று முறையிற் பார்க்குங் காலை, இறுதியாய்ச் சைவ நலத்தையுந் தமிழ் மாண்பையும், பனிமலைமுதற் குமரிவரை நிலைநாட்டிய குமரகுருபர முனிவரது வரலாற்றினைத் தெளிவாக எடுத்தியம்புவதுடன், அதனையும் அடிகளருள் நூல்களையும் ஆராய்ச்சி முறையின்வைத்து விளக்கும் பொருட்டு இயற்றப் பெற்றது. இதன் குறைகளை அறிஞர் நிரப்புவாராக.

திருநெல்வேலி.
15—4—32

கா. சுப்பிரமணியன்.

உ

குமரகுருபர அடிகள் வரலாறு— பக்கம்.

வரலாற்ருராய்ச்சி—

குமரகுருபர அடிகள் நூல்களின் ஆராய்ச்சித் தொடக்கம்.

உ

சிவமயம்.

குமரகுருபர அடிகள் வரலாறு

சைவசித்தாந்தச் செந்நெறியானது இந்நாட்டிலே, நலிவுற்ற காலங்களிலே, பெருமக்கள் தோன்றி மன்னுயிர்க்கு அதன் உண்மையை அறிவுறுத்தினரென்று பெரியார் வரலாறுகளா லறிகின்றோம். ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவர் முதலிய சந்தானகுரவர் நால்வரும் அவர்வழி வந்த பெரியாரும் சிவவொளியைப் பரப்பி மறைந்து சின்னாளாய பின்னர், வடநாட்டு நாயக்கர் அரசாட்சியிலே வைணவ சமயமும், துலுக்க சமயமும், ஏகான்ம வாதமும், பிறவுந் தலையெடுப்பவாயின. சைவ மடங்களில் வைகிய துறவிகள் தம்மை யடைந்தார்க்கே சிவ நெறியினைப் போதித்தாட்கொண்டமையால் சைவ நன் மக்கள் பலருஞ் சைவ சமயச் சிறப்பினை யறியாதாராய்த் தமக்கு ஒரு சமயத் தலைவரை நாடிநின்றனர். அப்போது செந்தமிழுஞ் சிவமா நெறிக் கொள்கையும் சிறப்புற்றோங்கிய தென் பாண்டி நாட்டிலே தோன்றி அவ்விரண்டும், குமரிமுனை முதற் பனிமலைச்சாரல்வரை மிக்க மாண்பொடு திகழும்வண்ணம் திருவருட் பெருவாழ்க்கை நடாத்தித் தமது நிறைமொழியால் நாயக்க மன்னரையும் மகம்மதிய அரசரையும், தமது வயப்படுத்திச் செந்நெறி செலுத்திப் பெருநன்மை யாற்றிய பெருந்தகையார் குமரகுருபர அடிகளாவர். ஆதலின் அவர் வரலாற்றினையும் அருள் நூல்களையும் ஆராய்ச்சிசெய்தல் நம்மவர் கடமையாகும். அதனை ஒருவாறு நிறைவேற்றக் கருதுஞ் சிறு நூல் இதுவாகும்.

இதன் குறைகளை அறிஞர் நிரப்புவாராக. இப்பெரியார் சரித்திரத்தைச் செய்யுள் வடிவமாகப் பாடியவர் காலஞ் சென்ற பெரும் பாவலராகிய மீனாட்சிசுந்தம்பிள்ளை அவர்கள். அவர் துறைசையாதீனக் கலைத்தலைவராய்த் திகழ்ந்தவர். இனிய நாற்கவிகள் பாடுவதிற் றலைசிறந்தவர் அவரியற்றிய சரித்திரத்தைத் தழுவி அடிகள் வரலாற்றினைத் தெரிக்கின்றாம்.

குமரகுருபர அடிகள் தோன்றிய நாட்டின் தன்மையை அழகுமிகப் பகர்வார்,

" செந்தமிழுஞ் சந்தனமுந் திசையெல்லாம் பரிமளிக்க
மந்தவளி யுமிழ்மலய வளர்குடுமி நின்றிழிந்து
கொந்தவிழு மலர்வீசிக் குளிர்கொழுமுத் தெடுத்திறைத்து
முந்தவெழு புனற்பொருநை முழுவளத்த தந்நாடு "

என்றார்.

அந்நாட்டிலே வயல்தோறுங் கயல்மீன்கள் மகிழ்வுற்றுத் துள்ளுகின்றன. எதனாலெனின், உமையம்மை செழியன் மகளாய்த் தோன்றிய காலை, கயற்கொடியுயர்த்தினமையாலும், கயற்கண்ணியென்ற திருப்பெயர் பூண்டமையானும் என்க. இனைய நன்னாட்டிலே, பொருநைக் கரையிலே, சைவர்கள் திருக்கயிலை யென்றும், வைணவர்கள் வைகுந்தமென்றும் அழைக்குந்திருப்பதியானது திருநெல்வேலிக்குந் திருச்செந்தூருக்கும் நடுவே நம்மாழ்வார் பிறந்த திருக்குருகூர்க்கு மேல்பால் உள்ளது. அவ்வூரிலே பரம்பரைச் சைவவேளாளர் குலத்திலே கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்து விளங்கிய சண்முகசிகாமணிக் கவிராயர் தமது மனைவி சிவகாமியம்மையாரோடு மகப்பேற்றின் பொருட்டுத் திருச்செந்தூர்ப் பெருமானை உள்ளத்தில் நினைந்து அருந்தவங் கிடந்தார். அத்தவத்தின் பயனாக அவர்தம் கற்புமிக்க மனைவியினிடம் சற்றேறக் குறைய முந்நூறு ஆண்டுகட்குமுன்னே ஓர் அருமைப்

புதல்வர் உதித்தனர். பெற்ருேர் அளவற்ற மகிழ்ச்சி யுடன் அக்குழந்தையைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்து அஃது ஐயாண்டுற்றும் பேசாதிருத்தலைக்கண்டு மிக்க மனக்கவலை யெய்தினர். குழந்தை நாளடைவிற் பேசக்கூடு மென்று பலநாள்களாக எதிர்பார்த்திருந்தும், அது பேசாமை யறிந்து அது மூங்கைப் பிள்ளையாமென வெண்ணி உளம் நொந்து திருச்செந்தூர்ப் பிரானிடம் அதனைக் கொண்டுவிடக் கருதி அதனை அழைத்துச்சென்றனர். செந்திலம் பதிக்குப் புறப்பட்ட காலை நன்னிமித்தங்கள் கண்டமையால், தாயுந்தந்தையும் தெளிவடைந்தனர். திருச்செந்தூரடைந்து, முருகப்பெருமானைப் பேரன்புடன் தொழுது இலைவிபூதி பெற்றுக் கடவுள்பாற் பிள்ளையைப் பெற்ருேர் அடைக்கலம் புகுவித்தனர். இலைநீற்றுச் சிறப்பை ஓர் அழகிய செய்யுளிலே துறைசைப் புலவர் பாடினர்.

இலையமில் குமர வேண்முன் வணங்குவார்க் கென்றுந் துன்பம்
இலைஅடு பகைசற் றேனும் இலைபடு பிணிநி ரப்பும்
இலைஅளற் றுழன்று வீழ்தல் இலைபல பவத்துச் சார்பும்
இலையென விலைவி பூதி யெடுத்தெடுத் துதவல் கண்டார்.

திருச்செந்தூரண்ணல் பேரருளினுலே அருமைப் புதல்வர்க்கு நல்லறிவு விளங்கிற்று. அவர் சண்முக விலாசமென்னு முன்மண்டபத்திலே தங்கியிருந்தனர். ஆறுமுகச் செவ்வேள் அருட்டிருவடிவம் அவருள்ளக் கண்ணிற்குப் புலனுயிற்று. அவ்வடிவத்தையே நினைந்து தொழுதிருக்கு நாளிலே, ஒருநாள் குமரவேள் அடிகட்குத் தோன்றி "நீயார்" என்று வினுவியருளியவுடன், அவர் வாய்திறந்து "அடியேன்" என்ருர். இறைவன் அவர்க்குச் சைவசித்தாந்த உணர்ச்சி நல்கிக் குருபரன் என்ற திருப் பெயருமிட்டு மறைந்தருளினுர். அடிகள் தமக்குப் பர ஞானம், தமது வாக்கிற்குத் தடை ஏற்படுமிடத்தே

கிட்டுமென் றறிவுறுக்கப்பெற்ருர். அன்று முதல் அடிகள் தூயதவவேடத்துடன் துறவு வாழ்க்கை நடத்துவாரா யினர். திருச்செந்தூர்ப் பிரான்மீது கந்தர் கலி வெண்பா வென்ற அழகிய பொருள்வளமிக்க பாமாலை தொடுத் தனர். அடிகள்தம் பெற்ரேரும் பிறரும் அவரைக் குமரகுருபரனென் றழைக்கலாயினர். பின்னர் அடிகள் தம்மூர்க்குச் சென்று அத்திருப்பதியில் வைகுங் கயிலை நாதர்மீது "கயிலைக் கலம்பகம்" என்னுஞ் செவ்விய சிறுகாப்பிய மியற்றினர். இந்நூலின் ஒரு சிறுபகுதியே கிடைத்துத் திருநெல்வேலிச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் குமரகுருபர அடிகள் நூற்ெருகுதியுட் சேர்க்கப்பட்டது. எட்டுப் பாடல்களே கிடைத்தன போலும். அதில் "வைகுந்தக் கயிலேசர்" என்ற சொற் ெருடர் காணப்படுவதால், அது அடிகள் பிறந்த ஊர்க் குரியதென்பது தெளியப்படும்.

சின்ஞட் சென்றபின் அடிகள் திருநெல்வேலி, திருக் குற்ருலம், திருச்சுழியல், திருக்கானப்பேர், திருவாடானை, திருப்புனவாயில், திருக்கொடுங்குன்றம், திருப்புவனம், திருப்புத்தூர், திருப்பெருந்துறை, திருவிராமேச்சுரம், திருப்பரங்குன்ற முதலிய தலங்களை வணங்கிக் கூடன் மாநகரம் வந்தடைந்தனர். அங்குள்ள பெரியாரெல்லாரும் அடிகளை எதிர்கொண்டு மிக்க சிறப்புடன் வரவேற்றனர். அப்பெரும்பதியிலே திருமலை நாயக்கர் என்பவர் அரசு வீற்றிருந்தார். அவண், அங்கயற்கண்ணி சந்நிதியிலுள்ள ஒரு திருமடத்திலே அடியார்கள் தங்கும்படி வேண்ட, அடிகள் அமர்ந்து அம்மைமீது பிள்ளைத்தமிழொன்று பாடியருளிஞர். அம்மை கனவிலே திருமலைநாயக்கர்க்குத் தோன்றி 'என் புதல்வன் திருவருள்பெற்றுப் பாடிய செந்தமிழ்ச் சிறு நூலை நான் கேட்க விரும்புகின்றேன்' என்றருளிச் செய்து மறைந்தவுடன், அரசன் எழுந்து

அமைச்சர் முதலியோரைக்கூவி, நம்மூரிலே வந்திருக்கும் பெரியவர் யாரென்று வினவ, அதற்கவர்கள் வைகுண்ட நகரத்திலே பிறந்து ஐந்தாவது ஆண்டுவரை ஊமையா யிருந்து திருச்செந்திலாதிபன் றிருவருளாற் பேசுந் தன்மை யும், பாடு மாற்றலும் பெற்றுத் துறவுபூண்டு சிவவேடத் துடன் பல திருப்பதிகளுக்குச்சென்று தொழுது இவண் போந்துள்ள குமரகுருபர அடிகளென்பார் அங்கயற்கண் ணம்மைமீது ஒரு பிள்ளைக்கவிப் பிரபந்தம் பாடியுள்ளார் என்றனர். பின் அவர்கட்கு அரசன் தன் கனவினைத் தெரிவித்து அவர்களுடன் அடிகள் வைகுந் திருமடத்திற் கேகி, அடிகளை வாழ்த்தித் தொழுது அம்மைமீது பாடிய சிறு காப்பியத்தைத்தான் கேட்க விரும்புவதாகக்கூற, அடிகள் "அவ்வாறே யாகுக" என்று பணித்துத் திருநீ றளித்தார். நாயக்கர் அதனை யேற்றணிந்து நன்னாள் ஒன்று குறித்து அந்நாளிலே அரங்கேற்றந் தொடங்கு வித்தார். அடிகள் கயற்கண் நாயகியை வணங்கி அரசன் முதலிய யாவருங்கூடிய பேரவை பெருமகிழ்வெய்தும் வண்ணம், பிள்ளைத்தமிழினைத் தமது பெருஞ்சொல்லால் விளக்குவான் புகுந்து ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பருவ மாகப் படித்துவரும்போது, வருகைப்பருவம் ஓதுங் காலத்தே அங்கயற்கண்ணி, அருச்சகரின் குழந்தை வடி வினளாய்த் திருமலை நாயக்கர் மடிமீது வீற்றிருந்தாள். அப்பருவத்திலே "தொடுக்குங்கடவுட் பழம்பாடல்" என்ற திருப்பாடலைப் பாடியபோது அரசன் கழுத்தி லிருந்த முத்தாரத்தை எடுத்து அடுத்த பாட்டு முடிவதற் குள் அடிகள் கழுத்திலிட்டு மறைந்தருளினாள். இவ் வியப்புமிக்க அருட் செயலைக்கண்டு எல்லாரும் இறும்பூ தெய்திப் பேரானந்தக்கடலிற் றிளைத்தனர். இதனைக் கண்ணுற்ற மன்னர், அடிகள் பெருமாண்பினை வியந்து பிள்ளைத் தமிழ் அரங்கேற்றி முடிந்தபின் அடிகளைச்

செம்பொன்னாலியற்றிய அரியணைமீதிருத்தி, அவர் திரு மேனியைப் பொன்னாலு மணியாலுமூழ்குவித்து, வீரக் கழலை அவர் திருவடியிற் சாத்தினர். யானை, குதிரை, சிவிகை, குடை, கொடி முதலிய பல விருதுகளுங் கொடுக் கப்பட்டன. அடிகள் மதுரைத் திருமடத்திலே சின்னா ளிருந்தருளவேண்டுமென்று, அரசன் கேட்டுக்கொண்ட தற்கிணங்கி, அவண் இருந்து, மீனாட்சியம்மை குறம், மீனாட்சியம்மை யிரட்டைமணிமாலை முதலிய அரிய பிர பந்தங்களைப் பாடியருளினார். நாயக்கமன்னர் கருத்துப் படி "நீதிநெறி விளக்கம்" என்னும் அழகிய நீதிநூ லியற்றியதற்குப் பரிசிலாக இருபதினாயிரஞ் சிறு பொன் வருவாயுடைய அரியநாயகிபுரம் அவர்க்கு நன் கொடையாக அளிக்கப்பட்டது. அம்மையைப் பாடிய வாறே ஐயனையும் பாடவேண்டுமென்ற அடியாரது விருப்பை நிறைவேற்றுவான் அடிகள் திருவாலவாய்ப் பெருமான்மீது மதுரைக்கலம்பகமென்ற செந்தமிழ் மாலை தொடுத்தனர்.

பின்னர், குமரகுருபரர் வடதிசையை நோக்கிப் புறப் பட்டுத் திரிசிராப்பள்ளியடைந்து அவ்வூர் மன்னனாற் பெரிதும் போற்றப் பெற்று அங்கு வீற்றிருக்கும் பெரு மானை யிறைஞ்சி அவண் வைகினர். ஆயகாலை, திருவரங் கத்தில் வதிந்த வைணவப் பாலராகிய பிள்ளைப்பெருமாள் அய்யங்கார் அரசனையும், அடிகளையுங்கண்டு உரையாடி னர். இருவரையும் நோக்கி அரசன் தமது அரசாங்க நாணயமாகிய பொற்காசிலே எவ்வடையாளம் பொறித் தற்பாலதென்று வினவ, ஐயங்கார் "கருடன்" என்றார். அடிகள் "விடை" யென்றார். "கருடன் பறந்து வட்ட மிட்டுச் சென்றுவிடும்; விடை முட்டமுட்டச் செல்லும் நலத்தது" என்னும் நயவுரை கேட்ட மன்னன், காசு களின்மீது விடை பொறிக்கும்படி கட்டளையிட்டனன்.

அவண் நின்றும் புறப்பட்டுக் குமரகுருபரப் பெருமான், வாட்போக்கி, கடப்பந்துறை, ஈங்கோய்மலை, திருப்பராய்த்துறை, திருப்பாச்சிலாச்சிராமம், திருப்பைஞ்ஞீலி, திருவானைக்கா, திருமூக்கீச்சுரம், திருக்கற்குடி, திருஎறும்பியூர் திருக்காட்டுப்பள்ளி முதலிய பல திருப்பதிகளையும் வணங்கித் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மீண்டனர். அத்தருணம், பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார், தமது வைணவத் தொண்டரொருவர் வாயிலாகச் சமயவாதஞ் செய்யுங் கருத்தை அடிகட்கு அறிவித்தார். இருவருக்குந் திரிசிரபுரநாயக்க மன்னர் பேரவையில் நிகழ்ந்த வாதில், அடிகள் சிவஞானது முழுமுதற்றன்மையை நிலைநாட்டி அரசனளித்த பரிசு பெற்றனர்.

சின்னாட்கழியவே, குருபரர் வடதிசை யாத்திரை கருதிப் புறப்பட்டுச் செம்பொற்சிவிகை ஏறிச் சின்னமுழங்கக் குடை நிழற்றப் பரிசனத்துடன் போந்து அன்பிலாலந்துறை, திருக்கானூர், திருமழபாடி, திருநெய்த்தானம், திருவையாறு, திருப்பூந்துருத்தி, திருக்கண்டியூர், திருச்சோற்றுத்துறை, திருப்பழனம் 'முதலிய திருப்பதிகளைத் தொழுதனர். திருக்குடந்தை, திருவிடைமருதூர் முதலிய பெரும் பதிகளைப்போற்றிப் போய்த் திருவாவடுதுறை யடைந்து, அடியார் குழாங்களால் எதிர்கொள்ளப் பெற்று, இறைவனையும், திருமூலர், திருமாளிகைத்தேவர், நமச்சிவாய தேசிகர் முதலிய பெருமக்களையும் நனிதாழ்ந்திறைஞ்சி, ஆதீனத் தலைவர்பால் விடைபெற்றேகினர். அப்பால், திருமயிலாடுதுறைப் பெருமானைப் பரவித் தருமபுரவாதீனம் நண்ணித் தம்பிரான்மார்களால் வரவேற்கப்பெற்றுத் திருமடத்துக்குச்சென்று, ஆதீனத் தலைவரை வணங்கி அவர் அண்மையிலமர்ந்தனர். அப்போது ஆதீன முதல்வராய்த் திகழ்ந்த மாசிலாமணி தேசிகர், அடிகளை நோக்கி "ஐந்து பேரறிவு" என்னும்

பெரியபுராணத் திருப்பாட்டின் அனுபவப்பொருளை வினவ, அடிகட்குத் திகைப்புத்தோன்றியது. திருச்செந்தூர்ப் பிரானருளிச் செய்ததை உடனே நினைந்து, தேசிகர் திருவடியிற் சரண்புகுந்து அவர்பால் உரியவகையாற் றீக்கை பெற்று மெய்யறிவுரை (ஞானோபதேசம்) பெற விரும்பினர். தேசிகர் அடிகளைச் சிதம்பரயாத்திரை செய்து மீளும்படி பணித்தனர்.

குருபரர் அவ்வாறே விரைவிற் புறப்பட்டுத் தருமையாதீன முதற்றலைவரின் பரமாசாரியார் வீற்றிருந்த திருவாரூர் தொழ விரும்பி, அவண் சென்று திருவீதியைச் சூழ்ந்து தேவாசிரியனை வணங்கித் திருக்கோயிலுட் புகுந்து புற்றிடங்கொண்டாரையுந் தியாகேசரையும் ஆராதகாதலுடன் தாழ்ந்திறைஞ்சினர். அரிதிற் புறம் போந்து ஒரு திருமடத்தி னமர்ந்து "திருவாரூர் நான்மணி மாலை" பாடி இறைவர்திருமுன் அதனை அரங்கேற்றினர். அவ்வூரிலிருந்த சிவசமவாதியர் சிலரோடு வாதாடி அவர்கட்குச் சித்தாந்தவுண்மையைத் தெள்ளிதின் விளக்கிப் பெரும்புகழ் படைத்தனர்.

பிறக்க முத்திதரும் அத்திருப்பதியை அகன்று வழியிலுள்ள தலங்களையும் பணிந்து புள்ளிருக்கும்வேளூர் வந்தடைந்தனர். அங்கே தம்மையடைந்தாரது உடற்பிணியும் பிறவிப்பிணியும் ஒழிக்கவல்ல மருந்தீசரையும் தையல்நாயகியம்மையாரையும் வணங்கிப் பரமாசாரியரான முத்துக்குமாரசாமியையும் பேரன்புடன் வழிபட்டனர். அவண் ஒரு திருமடத்திலே அடிகள் துயில்கொண்ட போது, குமரவேள் அடிகள் கனவிற் றோன்றி 'இவண் நீ என்னைப்பாடாமைக் கேது வென்னை' யென்று வினவித் திருநீறளித்து மறைந்தருளினர்.

குருபரர் உடனே எழுந்து திருவருளை வியந்து மறுநாட்காலையிலே "முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத்தமிழ்"

பாடி முருகனுக்கு ஏற்பித்தனர். அப்பால் அவ்வூர் நின்றும் போந்து திருக்கழுமல முதல்வரை வணங்கிப் போய்த் தில்லை யெய்தினர்.

ஆண்டுத் தம்மை எதிர்கொண்டு வரவேற்ற அடியாருடன் சென்று தில்லைப்பெருமான் திருநடங்கண்டு களித்து எல்லையில்லதோர் இன்பமார்ந்து அவண் வைகிச் சிதம்பர மும்மணிக்கோவை செப்பினர். அடிகள் யாப்பிலக்கணம் வல்லரோவென்ற ஒருவரது ஐயுறவு நீங்க, இலக்கணப்படி அமைந்த பாவும் பாவினமுஞ் செறிந்த சிதம்பரச்செய்யுட் கோவையை இயற்றியருளினார். குமர குருபரனார் தம்மை யடைந்தவர்க்கு அரிய நுண்பொருள் பலவும் அறிவுறுத்தி ஆயிரக்கால் மண்டபத் தமர்ந்திருந்த காலை ஆண்டுக் குழுமிய ஏகான்மவாதியர் சிலருடைய மயக்கந் தீரும்பொருட்டுச் சைவ சித்தாந்தப் பேரறிவுப் பெருஞ்சுடர் கொளுத்தினர். சிவகாமியம்மை யிரட்டை மணிமாலையும் அங்கேயே பாடப்பெற்றது.

பின்னர், அடிகள் தருமபுரம்போய் மாசிலாமணி தேசிகர்பால் ஞானோபதேசம் பெற்றுத் தமது உடல், பொருள் ஆவி மூன்றையும் அவரிடம் ஒப்புவித்தனர். அவர்மீது பண்டார மும்மணிக்கோவை யென்ற அரிய பிரபந்தமும் பாடியருளினார். அடிகள் ஒப்புவித்த பெரும் பொருளைத் தேசிகர் அடிகளிடம் திரும்பக் கொடுத்துக் காசிக்குப்போய்ப் பல அறங்களையும் அதுகொண் டியற்று மாறு பணித்தனர். ஞான தேசிகர் கட்டளையைச் சென்னி மேற்கொண்ட குருபரனார் காசிச் செலவை மேற்கொண்டனர். வழியிலுள்ள திருவேகம்பம், திருக்காளத்தி முதலிய தலங்களிற் பெருமானைத் தொழுது சென்று அடிகள் காசிமாநகரையடைந்தனர். அங்கே கங்கையிலே மூழ்கி விசுவேசரைப் பேரன்புடன் வழிபட்டுத் துண்டி விநாயகர்மீது ஒரு திருப்பதிகமும் சிவபெருமான்மீது

காசிக் கலம்பகமும் பாடியருளினர். ஆனந்தவனமாகிய காசியிலே குருபரனுர் ஆனந்தமாக வீற்றிருந்தார்.

" ஆனந்த முயிர்களெய்த ஆனந்த வல்லியோடும்
ஆனந்த மகார்களோடும் ஆனந்த வனத்துமேய
ஆனந்த வடிவார்தம்மை யானந்தச் செய்யுள்பாடி
ஆனந்தம் பயப்பப்போற்றி ஆனந்த மெய்துநாளில் "

காசியிலே பல அறங்களையு மியற்றுதற்குரிய இடம் பெறுவான், அந்நகர் வேந்தனைப் பார்க்கக் கருதினர். அரசரது பேச்சு வேறுமொழியி லிருந்தமையால், அம் மொழி தமக்குக் கைவரும்வண்ணம் வெண்கமலச் செல்வி யைப் பாடினர். கலைமகள்மீது பாடிய பதிகம், 'சகலகலா வல்லி மாலை' யெனப்படும். கலைமகள் அடிகட்குத் தனது காட்சி நல்கி இந்துத்தானமொழியின் பெற்றியை அவர் உள்ளத்திற் பதிவித்தருளினள். குருபரனுர், துருக்கிய குருக்கள்பாற் சென்று அன்னேர் மொழியிற்பேசி அவர்க ளுடைய ஐயங்களைத் தீர்த்தவுடன், அவர்கள் வியந்து அடிகளைத் தமது அரசன்பாலெய்துவித்தனர். முதலில், அர சன் அவர்க்குத் தக்க இருக்கை நல்காமையின், குருபரனுர் ஒரு சிங்க முதுகின்மேலேறிச் சென்ருரென்ப. மகம்மதிய மன்னன் அவரது திருவருட் பேற்றினையு மிக்க தவஆற் றலையுங் கடலனைய கல்வி நலனையும் ஒழுக்கமாண்பை யுங்கண்டு அவர்க்கு மிக்க சிறப்புச்செய்தான். அடிகளது சொல்வன்மையைக்கண்டு வியவாதாரில்லை. காதலைப்பற்றி அடிகள் பெருஞ்சொல் நிகழ்த்திஞல், கேட்டார்யாரும் காமவேட்கையுடையாராவர். போரினைப்பற்றி அவர் பேசிஞல் முதியோருஞ் சினங்கொண்டு போர்க்கெழுவர். அத்தகைய மாண்புணர்ந்த அரசன், அடிகள் வீற்றிருந் தறஞ்செய்யத் திருமடமொன் றமைத்துக்கொடுத்தான். அவண் அமர்ந்து, அடிகள் எவ்வுயிர்க்கும் பசிப்பிணி நீக்கிப் பிற அறங்களும் ஆற்றிச் சிவபெருமானை வணங்கி

யினிதிருந்தனர். கங்கைக்கரையிலே திருமடத்திற் கருகி லிருந்த திருக்கேதாரநாதர் கோயிலைச் சீர்செய்து அங்கே தென்னாட்டுப்பூசனை நியமங்களை ஏற்படுத்தினர்.

இங்ஙனமிருக்கும் நாளில் அரசற்குக் குருபரனார் மீது, அன்பு வளர்வதைக் கண்டு அழுக்காறு கொண்ட மகமதியக்குருக்கள் ஒருங்குகூடி அதனைக் குறைப்பதற் குச் சூழ்ச்சி செய்ய முயன்றனர். அவர்கள் தமது மன்னன் பாற் சென்று கூறியதாவது "குருபரனார் கல்வியிற்சிறந் தன ராயினும், மெய்க்கடவுளை வழிபடுவரல்லர்: அவரைக் கூவி வினவுக" என்பதே. அரசன் அடிகளைத் தனது குருக்கண்மாரோடு சமயவாதஞ் செய்விக்கக் கருதி வரவழைத்தனன். குருபரனார் மகமதிய வாதிகளை நோக்கி "நீவிர் கூறுவதியாது" என்றனர். அவர்கள், "உமது தெய்வம்பொய்; அது மெய்க்கடவுளானால், பழுக்கக்காய்ச் சிய இரும்பை உள்ளங்கையிலேந்திச் சோதனைதருக" என்றறைந்தனர். அடிகள் புன் முறுவல் பூத்து "அங் ஙனமேயாகுக" என்றவுடன் அவர்கள் சூட்டினால் மிகச் சிவந்த இரும்புத்துண்டைக் கொணர்ந்தனர். திருவருளை நெஞ்சிலே நினைந்து அடிகள் "சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுளென்ப துண்மையாயின்,யான் அவனடித்தொழும்ப னென்றால், இவ்விரும்பு என்னைச் சுடாதொழிக" வெனப் பகர்ந்து, அதனைத் தமது திருக்கையில் எடுத்தேந்தி யாதொரு ஊனமுமின்றி விளங்கினர். உடனே அரசன் நடுநடுங்கிக் குருபரனார் திருவடியிலே வீழ்ந்திறைஞ்சித் தானிழைத்த பெருந்தீங்கினைப் பொறுத்தருள்கவென்று குறையிரந்தான். அவையோரெல்லாரும் முழுமுதற் பரம் பொருளைச் சிவனெனத் தெளிந்தனர். துருக்கிக் குருக்கள் யாவரும் அளவற்ற இகழ்ச்சிக்குந் துயரத்திற்கு முள்ளா னார்கள். அன்னோர் செய்த சூழ்ச்சி சைவத்தின் மெய்ப் பெற்றியை விளக்கினமையறிந்து அடிகள் மகிழ்ந்தனர்.

குருபரனார் யாவற்றையும் பொதுப்பட நோக்கும் விரிந்த வுணர்ச்சியுடையரல்லர் போலுமென்ற ஐயம்நீக்குதற் பொருட்டு, ஒருநாள் அரசன் அடிகளைத் தம்மவரோடு உடனுண்ணும்படி வேண்ட, அடிகள் அதற்கிசைந்து தமது பணியாளன் ஒருவனை ஒரு பாத்திரத்திலே செவ்வலரி மலரைவைத்து மூடிக்கொண்டுவரச் செய்து அரசன் உணவுச்சாலைக்கு எழுந்தருளினர். அரசன் அப் பாத்திரத்தில் உள்ளது யாதென்றுவினவ, அதுபன்றியூன் என்னவே, அரசன் மிக வெறுப்புக் காட்டியபோது, குருபரனார், அரசனை நோக்கி அது விருப்பு, வெறுப்பின் மைக்கு மாறாகும். எல்லாப் பொருளும் இறைவனாற் படைக்கப்பட்டமையின், அவற்றையெல்லாம் ஒன்று போலக் கருதல் வேண்டுமென்றுரைத்த பின்னர் அரசனோ டுடனுண்ணுங்காலை, புலாலுணவுகளை மரக்கறி உணவுகளாக மாற்றியருந்தி அரசனுக்குச் சைவ உண வின் சிறப்பையும் புனிதத்தையுந் தெள்ளிதிற் புலப் படுத்தியருளினர்.

இவ்வாறு பல அற்புதச் செயல்களாற்றிப் பல அறங் களையும் வளர்த்து வருங்காலை, சிவகண்மணி நன்கு விளையும் இமயமலைச்சாரலில் ஒரு திருமடம் அமைக்கக் கருதினர். அக்கருத்தை வாகீசமுனிவரென்னுந் தம்பி ரானுக் கறிவிக்க, அவர் நேபாள நாடுசென்று, முகரங்கி யென்னுமிடத்திலே ஒரு திருமடம் நிறுவிச் சைவர் யாவர்க்கும் வேண்டுங் கண்மணிகளை அவண்நின்றுங் காசிக்கனுப்பினர்.

சிவபிரானோடு கலப்புறுதற்குரிய காலம் நெருங்கிய வுடன் அடிகள் தமது மாணவர் பலருள்ளுஞ் சிறந்த சொக்கநாத முனிவரைத் தமக்குப்பின் அறங்களை வழு வாது ஓம்புதற்பொருட்டுத் தெரிந்தெடுத்து அவர்க்கு அறிவுரையுணர்த்தி முருகப்பெருமானைப் பூசனைபுரியக்

கட்டளையிட்டு, வைகாசித்திங்களிலே தேய்பிறைப் பக்கம் மூன்றும் நாளிலே விசுவேசர் திருவடிக்கமல நீழலிலே "ஒன்றி யொன்றுது மேவி யுலப்பி லானந்தமுற்ருர்". அவர் கங்கையுண் மறைந்தனரென்ற கதையுங் கேட்கப் படுகின்றது. சொக்கநாத முனிவர்க்குப்பின் அருணசல முனிவர், அம்பலவாண முனிவர், சடையப்ப முனிவர் என்போர் காசியில் வாசஞ்செய்து சிவனறம்பேணி நின்ற னர். அவர்கட்குப்பின் தலைவராய் விளங்கிய தில்லைநாயக சுவாமிகள் (1720–1756 கி. பி.) வேறொருவரைக் காசியிலே அறம் நடாத்த நியமித்துவிட்டுச் சோழநாட்டிலே திருப் பனந்தாளிலே ஒரு திருமடமமைத்துத் தாம் அவண் தங்கிச் சிவபெருமானுக்கும் அடியவர்க்குந் திருப்பணி யியற்றிவந்தனர். அவர்க்குப்பின் வந்தோரெல்லாம் திருப் பனந்தாளைத் தலைமையான இடமாகவும், காசியைக் கிளையாகவும் கொண்டனர். தில்லைநாயக அடிகள் சிவனடி சேர்ந்தபின், இரண்டாவது குமரகுருபர சுவாமிகள் (1756–1790)

சிதம்பரநாத சுவாமிகள் (1790–1798)
சடையப்ப சுவாமிகள் (1798–1836)
கணபதி சுவாமிகள் (1836–1838)
இராமலிங்க சுவாமிகள் (1838–1841)
சொக்கலிங்க சுவாமிகள் (1841–1852)
இரண்டாவது கணபதி சுவாமிகள் (1852–1853)
இரண்டாவது இராமலிங்க சுவாமிகள் (1853–1880)
என்போர் தலைசிறந்து விளங்கினர்.

1880–1894ல், கோர்ட்டு வழக்கினுல் திருப்பனந் தாள்மடம் மடாதிபதிகளல்லாத பிறரூவர் ஆட்சிக் குள்ளிருந்தது. பின்னர், பொன்னம்பல சுவாமிகள் (1894–1898) சோமசுந்தர சுவாமிகள் (1888–1914) இரண்

டாவது திண்டுக்கல் சொக்கலிங்க சுவாமிகள் (1914–1919) மூன்றாவது சொக்கலிங்க சுவாமிகள் (1919–1930) என்போர் காசி மடத்ததிபதிகளாய்த் திகழ்ந்தனர். கடைசியாய்க் காலஞ்சென்ற உயர்திரு சொக்கலிங்க சுவாமிகள் தம்முடைய காலத்திலேயே தமக்குச் சின்னப்பட்டமாக நியமித்திருந்த உயர்திரு சுவாமிநாத சுவாமிகள் இப்போது மடாதிபதிகளாக விளங்குகின்றார்கள். இவர்கள் தமிழ் வளர்ச்சியில் இணையற்ற ஆர்வமுஞ் சைவப்பற்றும் உடையவர்கள். இவர்களும் இவர்க்குப் பின்வருவோரும் சைவ சித்தாந்த நெறியினையும், செந்தமிழ்ப் பெருமையையும், பிற அறங்களையும் பேணிப் பெரும்புகழ்படைத்து என்ஞான்றும் செவ்விதின் இலங்கும்வண்ணம் எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருள்புரிக.

வரலாற்றாராய்ச்சி

அடிகள் வரலாற்றினைத் திட்பமாக அறிதற்கு அகச் சான்றுகள் மிகக் குறைவாகவேயுள்ளன. அவர் புராணம் பாடிய பெரும் பாவலா பலசெய்திகளைத் தக்க கர்ண பரம்பரைக் கதைகளா லறிந்திருத்தல்கூடும். திருப்பனந்தாள் மடத்தைத் தில்லைநாயகசுவாமிகள் நிறுவுவதற்குமுன், காசி மடம் எத்துணைச் செல்வமுடைத்தா யிருந்ததென்பது விளங்கவில்லை. திருப்பனந்தாள் மடத்துத் தலைவர்கள் காலமும் பிற விபரமும் சென்னைச் சட்டத் தீர்ப்பறிக்கைப்புத்தகம் பத்தாவதன்கட் காணப்படுகின்றன. சின்னாட்குமுன் திருப்பனந்தாள் மடத்தாரால் வெளியிடப்பட்டுள்ள கந்தர் கலிவெண்பா நூலின் முற்பகுதியுட் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ காசி மடத்துப் பரம்பரை விளக்கம் நன்கு உற்று நோக்கத்தக்கது. அவ்விளக்கத்தின்கண் தில்லைநாயக சுவாமிகட்குப்பின் குமரகுருபர சுவாமிகள் ஒருவர் மடாதிபதியாய்த் திகழ்ந்தமையால், காசிக்குமாரசாமி மடம் நிறுவிய பெருந்தகையார் ஆதி குமரகுருபரசுவாமிக ளெனப்பட்டனர். பாண்டிநாடே பழம்பதியாகவும் என்று மணிவாசகப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளியதற் கிணங்கச் சைவமுந் தமிழும் என்றுஞ் சிறப்புற்றோங்குந் தென்னாட்டிலே அவ்விரண்டினுந் தலைவராய்த் திகழ்ந்த குமரகுருபர முனிவர் தோன்றினமை பெரிதும் பொருத்தமானதே. அடிகள் காலந் திட்பமாக அறிதல் கூடாதெனினும் அவர் மதுரைக்குச் சென்ற காலை, அவண் ஆட்சிபுரிந்த மன்னன் திருமலைநாயக்கர் என்பது தெளிவு. அடிகள் தமது மீனாட்சியம்மை குறத்தி னிறுதியில்

"நீர்வாழி தென்மதுரை நின்மலனு ரருள்வாழி
கார்வாழி யங்கயற்கட் கன்னிதிரு வருள்வாழி
சீர்வாழி கச்சிநகர்த் திருமலைபூ பதிவாழி
பேர்வாழி யவன்செல்வம் பெரிதூழி வாழியவே"

என்று வாழ்த்துரைத்தமை காண்க. திருமலைநாயக்கர் காலம் 1623 முதல் 1659 வரை யென்று சரித்திர நூலார் முடிவுகட்டினர். அடிகள் திரிசிராப்பள்ளிக்குச் சென்ற போது, அது ஒரு நாயக்கமன்னனுட்சியி லிருந்ததாகத் தெரிகிறது. கி. பி. 1625ல் திருச்சியையாண்ட முத்து வீரப்ப நாயக்கன் இறந்தபின் சிலகாலம் அரசியின் ஆட்சியில் திருச்சி இருந்ததாகலின் கி. பி. 1625-வது ஆண்டிற்குச் சில காலத்திற்குப் பின்னேயே அங்கே குருபரனுர் சென்றிருத்தல் கூடும். தாயுமான அடிகள் காலம் 1608—1662-வரை யென்பது திண்ணமாயின், அடிகளும் அவரும் ஒரு காலத்தவராவர். ஆனல் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்தமை நன்கு விளங்கவில்லை. கி. பி. 1644-க்குமேற் சிலகாலம் தாயுமானவர் திரிசிரபுரம் மௌனகுருமடத்திற் றங்கியிருந்தனர். அந்தக் காலத்திற்கு முன்னமே குமரகுருபரனுர் திரிசிராப்பள்ளி நீங்கி வடநாடு சென்றிருக்கவேண்டும். ஆதலின் 1630–48 கி. பி. யில் அடிகள் தென்னுட்டிலே சைவ சமயத்தை நிலைநாட்டினர்போலும். பிள்ளைப்பெருமா ளய்யங்காரும் அடிகள் காலத்தவரே.

அடிகள் பிறந்த ஊர் சீவைகுண்டமென்றழைக்கப் படுகிறது. அவ்வூரின் வடபாகத்திலே கயிலாயநாதர் கோயிலும், சைவர்வாழுந் தெருக்களும் உள்ளன. அப்பகுதி கயிலாயபுரம் என்ற பேர் பெறுதற்குரியதே. இத் திருப்பதி திருநெல்வேலியிலிருந்து 18 மைலுக்குக் கிழக்கே, தாம்பிரவர்ணிக் கரையி லுள்ளது. அதற்கு மூன்று மைலுக்குக்கிழக்கே ஆழ்வார்திருநகரி யிருக்கின்றது. திருச்

செந்தூர் சிவைகுண்டத்திலிருந்து 18 மைல் தூரத்திற் கடற்கரையி லுள்ளது; அது, முருகக் கடவுளின் ஆறு படைவீடுகளுட் சிறந்தது; அங்கு வீற்றிருக்கும் பெருமானை இம்மாகாணச் சைவரெல்லாம் குலதெய்வமாக வழிபடுகின்றார்கள். "நெடுவேள் நிலைஇய காமர்வியன் துறை" "நஞ்செந்தில்மேய வள்ளிமணாளன்" என்ற குறிப்புக்கள் முறையே புறநானூற்றிலுந் தேவாரத்தி லுங் காணப்படுவன. அடிகள் முதற்கட்பாடிய கந்தர் கலி வெண்பாவினுள், சைவ சித்தாந்த சாரத்தையே தொடக் கத்திற் செவ்விதின் ஓதினமையால், அடிகள் முற்பிறப் பிலேயே சிவநெறி நின்ற பெருந்தவமும், சித்தாந்த உணர்ச்சியும் உடையவரென்பது கருதப்படும். சைவ சித்தாந்த முழுமுதற் பரம்பொருளே திருச்செந்திற் பெருமா னென்பதை அடிகள் கலி வெண்பாவினுள் தெள்ளிதின் விதந்தனர். கலிவெண்பாவானது சைவச் சிறுவர் பலராலும் கல்வியும் அன்பும் விளைதற்பொருட் டும் பிணிகள் நீங்கும்பொருட்டும் இன்றும் நாடோறும் பாராயணஞ் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. அடிகள் முரு கப்பெருமான் திருவருளை ஐந்தாண்டிற்பெற்றபின், உலக நெறி நில்லாது கடவுட்துறவுபூண்டு சமயநாட்டத் திருப்பணி பூண்டமை, மூன்றாண்டிற் றிருவருள்பெற்ற சமய வேந்தராகிய ஞானசம்பந்தர் அருள்வாழ்க்கையை நினைவுறுத்துகின்றது. அடிகளும் சம்பந்தப்பெருமானைப் போலச் சிவிகை, சின்ன முதலியவற்றோடு சென்றதா யறி கின்றோம். ஆதலால் அவர் குட்டித் திருஞானசம்பந்த ரெனப்படுதற்குரியர். மதுரையிலே பிள்ளைத்தமி ழியற் றியகாலை அம்மையால் முத்தாரமிடப் பெற்று ஆட்கொள் ளப்பெற்றனர். தம்மைப் பாடுவித்ததும் கேட்டதும் அம்மையேயென்று தமது திருப்பாட லொன்றிலே அடிகள் அறிவுறுத்தியுள்ளார். மீனாட்சியம்மை யிரட்டை

மணிமாலை 17ம் பாட்டு :—

" கடம்பவன வல்லிசெல்வக் கற்பூர வல்லி
மடந்தை யபிடேக வல்லி—நெடுந்தகையை
ஆட்டுவிப்பா ளாடலிவட் காடல்வே றில்லையெமைப்
பாட்டுவிப்ப துங்கேட்ப தும் "

என்றது காண்க.

'பிள்ளைத்தமிழென்பது, தமிழிலே சிறு காப்பிய வகைகள் தொண்ணூற்றாறினுள் ஒன்று. அரசரையும் பெரியோரையும் குழந்தைப் பருவத்தினராகப் பாவித்து அன்பு தோன்றப் பாடுவதுபோலத் தெய்வத்தைப் பாடுதல் வழக்கமாயிற்று. அங்கயற்கண்ணம்மை தடாதகைப் பிராட்டியராகத் தோன்றி அருமைச் சிறுபுதல்வியாகத் திகழ்ந்தமையால், பிள்ளைத்தமிழ்க் குரியளாயினள். பிள்ளையைக் காக்கும்படி, காத்தற்கடவுளாய திருமால் முதலிய பல தெய்வங்களைவேண்டும் பகுதி காப்புப்பருவமெனப்படும். குழந்தை இரு கைகளையும், இரு முழந்தாளையு மூன்றித் தலைநிமிர்ந்தாடும்பருவமே செங்கீரைப் பருவ மெனப்படும். இது குழந்தை தவழ்தற்குத் தொடங்குங்காலம் இப்பருவமுதற்றான், குழந்தையின் செயல்கள் சிறப்பாகப் பிறரை மகிழ்விப்பன. பெற்றோரும் உற்றோரும், தாலாட்டுவதைக் குழந்தையறியும் பருவம் தாலாட்டுப்பருவம் ; குழந்தை இருகைகளையுங் கொட்டி விளையாடும்பருவம் சப்பாணிப்பருவ மெனப்படும். முத்தமிடுவதைக்கண்டு குழந்தை மகிழும் பருவம் முத்தப்பருவம். குழந்தை தளர் நடையுடன் விரும்பினவர்பாற் செல்லும் பருவம் வருகைப்பருவமாம். திங்களைக் குழந்தையொடு விளையாட அழைக்கும்பருவம் அம்புலிப் பருவம். இதுவரை ஆண்பாற்பிள்ளைத்தமிழும், பெண்பாற்பிள்ளைத் தமிழும் ஒத்த பகுதியுடையன. சிறுவர் விளையாட்டாகிய சிறுவீடழித்தல், சிறுபறை முழக்குதல், சிறுதேருருட்டு

தல் என்ற மூன்றும் ஆண்பாற் பிள்ளைக்கவியிலும், அம்மானை, நீராடல், ஊசலாடல் என்பன பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழிலுஞ் சிறப்பாகப் பாடப்படும். இவ் வேறுபாடு அடிகளுடைய மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழையும், முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத்தமிழையும் ஒத்துப்பார்ப்பதா லினிது விளங்கும்.

குறமென்பது முக்காலத்துச் செய்திகளையும் குறத்தி பாடுவதாக அமைக்குஞ் சிறுகாப்பியமாகும். குறவஞ்சி யென்பது, இசை நாடகவுறுப்புக்களொடு பாடப்பெறுஞ் சிறு நூல். இரட்டைமணிமாலை யென்பது வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை யென்னும் இருவகைப் பாட்டுக் களாற் றொடுக்கப்படுவது. ஒவ்வொரு வகையிலும் பப் பத்துப் பாடல்கள் பாடப்பெறும். இது மாலை போன்ற பிரபந்தமாதலின் ஒவ்வொரு வகைப் பாட்டொன்றிற்குப் பின் மற்றொருவகைப் பாட்டமைத்துப் பாடுவது. அஃதாவது இருவகையும் விரவிவருவது. அடிகள் மீனாட்சியம்மைமீதும் சிவகாமி யம்மைமீதும் இரட்டை மணிமாலை பாடினர். மும்மணிக்கோவை யென்பது மூவகைப் பாட்டுக்கள் விரவி, முப்பது பாட்டுக்களால் முடிவது. நான்மணிமாலை யென்பது நால்வகைக் கவி களாற் பாடப்பெற்று நாற்பது பாட்டுக்கொண்டது. அடிகள் பாடிய மும்மணிக்கோவையிரண்டும் நேரிசை வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை, நேரிசையாசிரியப்பா வென்னு மூவகைப்பாட்டுக்களுடையன. திருவாரூர் நான்மணிமாலை இவற்றோடு ஆசிரியவிருத்தமுமுடையது. அடிகளுடைய பிரபந்தங்கள், பட்டினத்தடிகளுடைய பிரபந்தங்களை நினைவுறுத்துவன; அடிகளது கலம்பக மிரண்டும், அகத்துறைகள் மலிந்துள்ளன; கலம்பக மென்பது பாவும், பாவினங்களும், சொல்லணி பொரு ளணிகளும் விரவப்பெற்று உலகியலை நன்கு தெரிக்குஞ்

சிறுகாப்பியமாகும். கலம்பகத்திற்கு உறுப்புக்கள் பதி னெட்டென்ப, அவற்றின் மேலும் உள்ளன. அந்தாதித் தொடையால் அது செய்யப்படுவது. வீரப்புகழ்ச்சிக்காகப் புயவகுப்பு அமைந்துள்ளது. பெண்டிர் விளையாட்டைக் குறிப்பதற்கு அம்மானை, ஊசல் என்னும் பகுதிகள் உள்ளன. மதங்கியார், பிச்சியார், கொற்றியார், குறத்தி, மறவர், கள்ளுண்பார், பாணர் சாலவித்தைக்காரர், தவ வேடத்தர், போலிச்சித்தர், வலைச்சியர், இடைச்சியர் முதலியோர் உலக வாழ்க்கையில் மக்களோடு பழகி, மக்கள் குடிவாழ்க்கையிற் கலத்தலின் அன்னோர்க்குரிய பாடல்கள் கலம்பகத்துட் காணப்படும். ஒருதலைக்காமம், தூதுவிடுதல், பிரிவாலிரங்கல் தழை கொடுத்தல் முதலிய துறைகட்குரிய பாடல்களும் உலகியல் தெரிப்பனவே. உலகியல் நயங்களையமைத்துக் கற்பார் உள்ளத்தை மகிழ் வித்தற்குக் கலம்பகமே சிறந்த சிறுகாப்பியமாகும். பாக் களிற் பலவகுப்புடைய மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா, வஞ்சியினங்கள், மடக்கு, திரிபு முதலியவற்றின் சொன்ன யங்களை யேற்ற பெற்றி விரிப்பதற்குங் கலம்பகமே இடந் தருகின்றது. கலம்பகம் மக்கள் சார்பாகப் பாடப்படின் நூற்றிற்குக்குறைந்த செய்யுட்களாலும் அமையப்பெறும்.

அடிகளது செய்யுட்கோவையானது நால்வகைப் பாவின் பலவகைகட்கும் எடுத்துக்காட்டுகளுடையதாய் ஆசிரியரது செய்யுளியற்றும் பெருவன்மை தெரிப்ப தாகும். அடிகள் அருட்கவி ; இலக்கணங்கற்றவரல்ல ரென்று ஒரு புலவர் குறைகூறியதைச் சிலர் அடிகட்கு அறிவித்து அவரை இந்நூல் பாடியருளும்படி வற்புறுத் தினமையால் அது பாடப்பெற்றதென்ப. நீதிநெறி விளக்கம் உயரிய செந்தமிழ்ச் சொன்னடையுடையதாய்க் குருபரனரது உலகியலறிவு ஆழத்தையும், அகலத்தையும் உணர்த்துங்கண்ணுடிபோல்வது. இதனைப்பற்றி ஒரு கதையுமுண்டு. திருமலை நாயக்கர் ஒரு நாள் உணவு

கொள்ளக் காலந்தாழ்த்ததையறிந்த அடிகள் அவரிடம் "வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி, தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தலரிது" என்னுந் திருக்குறளை எடுத்தியம்பினர். அதனைக்கேட்ட மன்னன் "இது யாண்டுளது" என்று வினவ, இது திருவள்ளுவரிலுள்ளதென்றபோது அந்நூல் விரிந்ததாகலின், சுருக்கமான ஓர் அரியநீதிநூலினை அடிகள் பாடித்தர வேண்டுமென்று கேட்டதற்கிணங்கி, அடிகள் நீதிநெறிவிளக்கம் பாடினரென்ப. அடிகள் பாடிய துண்டி விநாயகர்பதிகம் பெரிய விருத்தங்களையுடையது. அதன்கண் வடமொழிக்கலப்பு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. கயிலைக்கலம்பகம் முற்றிலுங்கிடைத்திலது. அதனையுஞ் சேர்த்து அடிகள் பதினறு பிரபந்தங்கள் பாடினரென்றறிகின்றேம். பதினறுகலைகளையுடைய முழுமதிபோல அவர் நூற்கோவை விளங்குகின்றது.

அடிகள் தருமபுரவாதீனஞ்சென்றகாலை ஆண்டு வீற்றிருந்த மாசிலாமணி தேசிகர் அவ்வாதீனத்து நான்காவது தலைவராய் விளங்கினர். ஆதீன முதற்றலைவர், திருவாரூர் திருஞானசம்பந்த தேசிகர் என்பார். அவர் திருவாரூரிலே ஞானப்பிரகாசரிடம் மெய்யறிவுரை பெற்றவர். அடிகள் முதற்றலைவரையும், தமது ஞானசாரியாரையும் வேறுபடுத்தவில்லையென்பது பண்டார மும்மணிக்கோவையாற் றெளியப்படும். முதற்றலைவர் திருப்பதியாகிய திருவாரூர்க்கும், "ஐந்து பேரறிவு" என்னும் பாட்டிற்குரிய தில்லைத்திருப்பதிக்குஞ் சென்று மீண்டபின், அவர் ஞாஞேபதேசம் பெறுவாராயினர். அப்பாட்டின் சொற்பொருளை அடிகள் உணராதவரல்லர். அதன் அனுபவப் பயனையே தேசிகர்பா லுணர்ந்தனர். பெருந்தவத்தினராய அடிகட்கும் அறிவுரைநல்கும் பெருந்தகையாரை யுடைத்தாயிருந்த ஆதீனத்தின் பெருமை இற்றைக்காலத்துக் குன்றினமை, கழிவிரக்கந் தருவதே.

உலகப் பெருஞ்செல்வத்திற்பிறங்கினுலும், அடிகளைப்போலத் தாழ்மைமிக்க தூயபேரன்பிற் சிறந்த உள்ளமுடையார் வேருெருவருமிலர் என்பது பண்டார மும்மணிக்கோவையாற் றெள்ளிதிற்புலனும். பண்டார மும்மணிக்கோவையைக் கலைமகள் துணைகொண்டு திருவருளினுலே தாம்பாடியதாக அடிகள் உரைத்த தோர்க.

"உள்ளத் தருள்நின் றுணர்த்தஎன் நாவில் உறைந்தவெள்ளை
வள்ளக் கமலத் தவள்மாசி லாமணி வண்புகழில்
எள்ளத் தனையள வோர்தொடை யாக்கி யிசைத்தனளாற்
கள்ளப் புலன்கொண் டுரைத்தே னலனிக் கவிமுற்றுமே"

அடிகள் திருவாரூரிலே ஞானப்பிறவியெய்தவும், தில்லையிலே கூத்தப்பெருமான்றிருவருட்காட்சி பெறவும், காசியிலே முதல்வனேடு கலக்கவும், உரிய பெருந்தவத்தினராயினமை காண்க. அடிகள் காசியிலே மடமமைத்துச் சைவத்தை நிலைநாட்டாவிடின், தென்னுட்டுச் சைவ சித்தாந்த மொன்றுண்டென்பதை வடநாட்டினர் அறிதற்கிடமிராது. மகம்மதியர் ஆட்சி திறம்பெற்றிருந்த அக்காலத்திலே காசிக்குச் செல்லுஞ் சைவர்க்கு வசதிகள் அமைதல் எளிதன்று.

மொழியுங் குலமுஞ் சமயமும் வேருக உடைய மக்கள் கூட்டத்தினடுவே எல்லா வசதிகளுமமைத்து விசுவேசரை வணங்கும் பேறுதந்த பெருமான் குமரகுருபர முனிவரே யென்பது சைவருள்ளத்திலே யென்றும் நின்று நிலைபெறுதற்குரியது.

அடிகள் காசியிலே நிகழ்த்திய பல அற்புதங்களைப் பற்றிய விவரம் நமக்கு நன்கு கிடைத்திலது. சிங்க முதுகின்மேற் குருபரனர் ஏறிச்சென்றமைக் கறிகுறியாகக் காசி மடத்திலே ஒரு கல்வடிவம் அமைந்துள்ளது. இக்காரணம்பற்றியே அம்முத்திமாநகரின்கண் ஏனைய மடங்களினுங் குமாரசாமி மடத்திற்கு மிகுந்த மதிப்பு

ஏற்பட்டிருக்கின்றது. புறச்சமயத்தார் நடுவே அற்புதங்களாலன்றி வழக்கிட்டினல், சமயத்தை நிலைநாட்டுதல் அரியதாகும். அடிகட்குப் பின்வந்தோர், காசியிலே செந்நெறி கடைப்பிடித்துச் சைவத்தை நிலைநாட்டியிருப்பின், இன்று வடநாடு முழுதும் சைவசித்தாந்தம் பரவியிருத்தல்கூடும். பின்வந்தோர் பொருளீட்டத்தையும் பாதுகாப்பையுங்கருதித் தென்னுட்டிலே தமக்கு நிலையான இடத்தை யமைத்துக் கொண்டனர்போலும். "முனிவரு மன்னவரு முன்னுவ பொன்னுன் முடியும்" என்றதற்கேற்பப் பொருளீட்டம் வேண்டப்படுவதே யெனினும், அப்பொருள் உயரிய நோக்கங்களை மட்டுமே நிறைவேற்றப் பயன்படாவிடின், தீமையும், இடையூறும் விளைவித்தல்கூடும். பொருட்பயனுவது, மெய்ப்பொருளாய சிவன்றிருவருளினைத் தேடிக்கொள்வதேயாம். இதனைத் தெளிந்து சிவநெறியையுஞ் செந்தமிழையும் பேணுதலே திருமடத்தார் கடமையாமென்க.

அடிகள் திருச்சிராப்பள்ளியிலே வைணவத்தையும், திருவாரூரிலே சிவசமவாதத்தையும், தில்லையிலே ஏகான்மவாதத்தையும், காசியிலே துருக்கமதத்தையுந் தழுவிய மக்களோடு வாதிட்டுவென்றனரென்று அறிகிறோம். இவற்றின் இயல்பினைச் சுருக்கியுரைத்து இப்பகுதியை முடிக்கின்றோம்.

வைணவமதமானது, ஆதியில் சைவசமயத்தின் ஆறு பகுதிகளுள் ஒன்ருயிருந்து, பின் வேற்றியல் படைந்தது. அரியையும் சிவசத்தியையும் உடன் பிறந்தாராகக்கூறும் வழக்கம் யாருமறிந்ததே. "அரியலாற் றேவி யில்லை யையனை யாற ஞர்க்கே" என்ற தேவாரத்தையும், "சிவசத்தியின் புருடவடிவாயவிண்டு" என்னுங் காமிகாகமக் கருத்தையும் உற்று நோக்குமிடத்தே, அரிசமயமானது சிவசத்தியை ஆண்வடிவமாகக்கருதி வழிபட்டாரது நெறியாக

ஆதியில் விளங்கிற்றென்று கருத இடமுண்டு. பிற்காலத்தே மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவராகிய காத்தற்கடவுள் வழிபாடு தழைத்தோங்கவே, பண்டை விண்டுநெறி அதனுள்ளடங்கித் தன் வடிவமிழந்தது. இராமகதை, பார்தக்கதை முதலிய கதைகளுங்கலந்தபின் திருமாலுக்குப் பத்துப் பிறப்புக்கூறப்பட்டது. இது "பிறப்பித்தோரிலையே" என்ற பரிபாடற்கருத்தொடு முரண்படுவது. பிறக்கின்றதெய்வம் கடவுளன்றென்பது சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையாதலின், வைணவம் கடியப்படுவதாயிற்று. மும்மூர்த்திகளுக் கப்பாற்பட்ட அவர்கள் தலைவனைச் சிவனெனவழிபடுவோர், மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவராய விண்டுவைத் தலைவனோ டொப்பக்கருதாரென்பது தெளிக. பிற்காலத்தே வைணவமானது ஏகான்மவாதக் கலப்புற்றுச், சித்துஞ்சடமுமாய உலகனைத்துங் கவுளிடமிருந்து தோன்றுவவே; சித்துஞ் சடமுங் கடவுளின் பகுதிகளே யென்ற விசிட்டாத்துவிதக் கொள்கையைப் பற்றியபோது, அக்கொள்கை சித்திலிருந்து சித்தேதோன்றும்; சடத்திலிருந்து சடமேதோன்றும் என்னுஞ் சற்காரிய வாதத்திற் கிழுக்காமாதலின், சைவ சித்தாந்திகளால் அது மறுக்கப்படுவதாயிற்று. பிள்ளைப்பெருமாளய்யங்கார் இலக்கண இலக்கியம் வல்லராய்ப் பாவன்மையுடையராய்த் திகழ்ந்த அன்பர். அவர் சாத்திர நுட்பமுணர்ந்தவரல்லர்; தன் திருமால்பத்தி காரணமாகச் சைவத்தை மறுக்க முன்வந்தவர். அவர் எவ்வாறு சைவசித்தாந்தப் பேராசிரியராய குமரகுருபரனரை வெல்லுதல்கூடும்?

இக்காலத்தே சைவரும், வைணவரும் தத்தஞ் சமயத் தத்துவக் கொள்கைகளையுணர்ந்து, பண்டைத் தமிழரது திருமால் வழிபாட்டைக் கடைப்பிடிப்பராயின் இருசமயத்தார்க்குமுள்ள சமய முரண்பாடு தூரம் போய்த் துச்சமாய்விடும்.

இனி, சிதம்பரத்திலே குருபரனார் காலத்தே ஏகான்ம வாதம் தலையெடுக்கக் காரணம் விளங்கவில்லை. தில்லைவாழந்தணர் ஆதியிலே சிவநெறியைக் கடைப்பிடித்தவர்; அவர்கள் சுமார்த்தக் கொள்கையினரல்லர். இக்காலத்திலே அன்னோர் சுமார்த்தரோடு கலக்கக் கருதுகின்றனர்கள். அவர்களைச் சுமார்த்தக் கொள்கையினராக்கு முயற்சி அடிகள் காலத்திலேயே நிகழ்ந்ததுபோலும்; அவர்காலத்தே அது பலிக்கவில்லை. கடவுளரின் பெருந் தன்மையையுணர்ந்து, கடவுளோடு அத்துவித பாவனை செய்வோர் கூறியமொழியினைப் பொருள்கொள்ள அறியாது அவற்றிற்குத்திரிவுப்பொருள் கொண்டமையால் ஏகான்மவாதம் உலகிற்றோன்றியதென்ப. "மண்ணாய் மலையானாய்" என்றால், பொன் பணியாதல் போல, இறைவனே மண்ணாகவு மலையாகவுமானான் என்று கொள்ளின், அது சித்திற்குஞ் சடத்திற்குமுள்ள வேறுபாடறியாமையான் வந்த இழுக்காதல்போலச் சிற்றறிவும், சிறுதொழிலுமுடையனவாய உயிர்களை இறைவனேயென்று கோடலும் பெருந்தவறாகும்.

சிவசமவாதமென்பது சைவத்தின் உட்பகுதியாய அகச்சமயத்துள் ஒன்று; முத்திநிலையடைந்த உயிரானது கடவுளைப்போல ஐந்தொழிலு மியற்றவல்லதாய்க் கடவுளைப்போன்ற பேரறிவுடையதாய் விளங்கும் என்ற கொள்கையுடையது. முத்தியெய்திய உயிரானது கடவுளைப்போல ஐந்தொழில் நடத்துவதாயின் கடவுளின் வேறாகிய தனிமுதலாக அது காணப்படும். கடவுள் அறிவிக்க அறிந்துஞ் செய்விக்கச்செய்தும் அவனுக் கடங்கிநிற்கும் உயிரின்செயல் இறைவன் செயலாமேயன்றி உயிரின் செய்கையாகாது. கடவுட்கு உயிர் சமமாயின் பல கடவுளர் உளர் எனப்பட்டுக் கடவுள் ஒருவரே என்னுங்கொள்கை பொய்யாம். ஆன்மாவானது ஒன்றைச்

சார்ந்து நிற்பதென்னுமியல்பறியாதார் கூற்றே இஃதா மாகலின், சிவ சமவாதம் அறிவிற்குப் பொருத்தமாவ தன்று. முப்பொருளுண்மை மாத்திரமறிந்து அத்து விதக்கலப்பி னியல் பறியாதார் சிவசமவாத மென்னுங் கொள்கையைப் பிறப்பித்திருத்தல்கூடும். இதனைப் போலச் சிறிது பிழைபட்ட கொள்கைகளே சைவசித்தாந் தத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட அகச்சமயங்களெனப்பட்டன.

துருக்கர்மதம் ஒரு கடவுளை வணங்கவேண்டு மென் றும், மகம்மதிய மக்களுள் வேற்றுமை பாராட்டக்கூடா தென்றும் போதிப்பதாகலின், சைவசமயத்தின் ஒரு கடவுட்கொள்கையும் விரிந்த நோக்கமும் அம்மதத்திற்கு ஏற்றனவாயின. ஆனால் மகம்மதிய மதத்தினர் புலா லுண்ணுவதிற் பெரிதும் பழகியவராதலின், அடிகள் புலாலை யொழித்தல் தக்கதன்றென்றார்கள் போலும். ஆனால் மகம்மதியர் பன்றிப்புலாலை வெறுத்தவர்கள். அதனையறிந்த அடிகள் அவர்கட்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தினர். எம்மதமும் மக்கட்குரித்தே யென்பதும், உயர்ந்தார்க்குச் சித்தாந்தக்கொள்கை ஏற்ற தென்பதும், மகம்மதிய அரசர்க்கு அடிகள் வாயிலாகக் கைவந்த உண்மைகளென்னலாம். எச்சமயம் இந்நாட்டில் உலாவி னும் அதனைத் தன்னுளடக்கியுள்ள ஒரு சமயம் சைவ சித்தாந்தமென்பது குமரகுருபரப் பெருமானது காசி வாழ்க்கையால் வடநாட்டிலும் நிலைநிறுத்தப்பெற்றது.

குமரகுருபர அடிகள் நூல்களின் ஆராய்ச்சி

கந்தர்கலி வெண்பாவினுள், குமரகுருபரர் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளைத் தொகுத்துரைத்தமை போலப் பிறர் எவரும் சிறு துதி நூலுள் அவற்றை யியம்பவில்லை. அவர் ஐந்தாண்டிலேயே இந்நூல் இயற்றினராகலின், முற்பிறப்பிலேயே அவர் சைவ சித்தாந்த நூற்பயிற்சியிற் றலைசிறந்தவ ரென்பது ஊகிக்கப்படும். கலி வெண்பாவின் முதல் இரண்டடியில், இறைவன், அயனுந் தெளிந்துணர்தற்கரிய பழமறையாலுங் காணப் படாதவன் என்பதுணர்த்தப்பட்டது. (காசிக்கலம்பகம் 2) "உரையாத பழமறையின் முதல் எழுத்தாய" ஓங்காரப் பொருளை அயன் அறியாது முருகப்பிரானால் ஒறுக்கப் பட்டமையால், இவ்வாறு அடிகள் கூறினர் போலும். அதிகாரம் பெற்றுள்ள அயன் முதலிய கடவுளரால், நாதகலை முற்றுமறியப்படவில்லையென்று ஆசிரியர் சிவ ஞானமுனிவர் பிறிதோரிடத்திற் கூறியதுங் காண்க. 'பழமறை' யென்பது திருவருள்பெற்ற சிவஞானிகளின் கடவுட் பழம் பாடல்கள் என்று கூறுவாருமுளர். (மீனாட்சி பி. 43) "காலத்தொடு கற்பனை கடந்த கருவூலத் துப் பழம் பாடல்" என்றதுமது. பெரியோர்க்கு இறை வன் பிரணவப்பொருளை அறிவுறுக்குமுகத்தானே, மெய்ந் நூலறிவினை அவர்க்கு நல்குகின்றானென்பது.

(காசிக்கலம்பகம் 1)

"நீரெழுத்துக் கொத்தஉடல் நீத்தார்க்கு நீநவில்வ(து)
ஓரெழுத்தே முழுதும்அவர் எவ்வண்ணம் உணர்வதுவே"

என்றமையாலறிக. நூலறிவிற்கு அப்பாற் பட்டவன் கடவுளாதலின், 'பழமறையுங்காணாத' என்றார். மெய்ந்

நூற் பொருளைக்கேட்டுச் சிந்தித்துத்தெளிந்து நிட்டை கூடவல்லார்க்கு மெய்ந்நூலானது முற்றிலும் பயன்படுவ தாய்ப் பிறர்க்கு மயக்கம் விளைப்பதுபோலுமென்பார்.

(திருவாரூர் நான்மணிமாலை 29)

தன்னுடை மயக்கந் திசைமேல் வைத்துச்
செல்நெறி பிழைத்தோன் திசைமயங் கிற்(று)என
மொழிகுவ(து) ஏய்ப்ப முதுக்குறை வின்மையின்
பழமறை மயங்கிற்று என்னு முழுவதும்
௧௫. எய்யா(து) இசைக்குதும் போலும்
ஐயநின் தன்மை அளப்பரி(து) எமக்கே என்றார்.

பழமறையின் பொருளறியாது, பழமறை மயக்கவுணர்ச்சி தருவதாகக் கூறுதல், திசைதெரியாதவன் தான் மயங்கி நிற்கும்போது, திசை மயங்கிற்று என்றியம்புதல் போலாம் என்றவாறு. இப்போதுள்ள வடமொழி வேதத்துட் பலதெய்வப்பெருமை பகரப்படுதலின் (சிதம்பர மு. 16) வேதபுருடனும் யாதுநின் னிலையெனத்-தேறலன் பலவாக் கூறின னென்ப' என்றார். வேத வியாசர் காசியிலே விசுவநாதர் திருமுன், விண்டுவிற்குப் பரத்துவங்கூறிக் கைதம்பித்தமை கூறியவிடத்தே, வேதத்தின் மயக்கவியல்பு குறிக்கப்பட்டது.

" முன்னைநான் மறையு முறைப்பட நிறீஇய
மன்னிருஞ் சிறப்பின் வாதரா யணனுங்
கையிழுந் தனன்அது பொய்மொழிந்(து) அன்றோ"

என்றது காண்க.

'பழமறை' என்ற சொற்றொடர் அடிகள் காலத்தே வடமொழி வேதங்களையுங் குறிப்பதற்கு வழங்கலா யிற்று. (மீனாட்சி பி. 2) 'பழமறைகள் முறையிடப் பைந் தமிழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப்பசுங்கொண்டலே' என்ற விடத்து அது புலனுதல் காண்க. பழமறைகட்கு மூலம் நாததத்துவம். அது பரம்பொருட் காட்சிக்குரிய சுத்த

மாயையின் முதற்பகுதியாதலின், அதனை அடிகள் (கந்தர் கலி 2, 3) 'தேமேவு நாதமும்' என்றார். நாதத்தின் நுட்பப்பகுதி நாதாந்தமாம். அது எல்லாத் தத்துவத்திற்கு மேற்பட்டதாகலின், அது முடிவெனப்படும். 'நாதாந்த முடிவும்' என்றது அதனையே. சடமாகிய தத்துவங்களின் உதவிகொண்டு அறிதல் பாசஞானமாம். பாசஞானத்தால் இறைவன் அறியப்படானாகலின், 'பழமறையும் நாதமும் நாதாந்தமுடிவுங் காணாத' என்றார்.

உயிரானது, பாசத்தின் வேறாகத் தன்னைக் கருதும்றிவு பசுஞானம். அது பாசக்கலப்பற்ற அறிவாகலின், அதனை அடிகள் (க. கலி வெண்பா 3, 4) 'நவைதீர்ந்த போதம்' என்றார். இறைவன் உயிர்களின் சிற்றறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட பேரறிவுப் பெரும் பொருளாதலின், 'நவைதீர்ந்த போதமுங் காணாதபோதமாய்' என்றார். பிற அடிகளின் கருத்து வருமாறு:—

(க. க வெ. 5) இறைவன் சடப்பொருளிற்குரிய முதல், நடு, முடிவு என்ற அளவைக்கடந்தவன், அவன் என்றும் ஒரு படித்தாய் உள்ளவன். (6) அவன் இன்பவடிவினன். அவன் இயல்பாகவே கட்டுப்படாதவன், அவன் குணங்குறியில்லாதவன். (7) எங்கும் நிறைந்தவன், அவன் எத்தன்மையனென்று எம்மால் உரைப்படாதவன். (8, 9) தன்பொருட்டு ஐந்தொழில் செய்வானல்லன்; அவன் பெருவடிவம், மன முதலிய கரணங்களுக்கெட்டாதது. உயிர்கள் மேல்வைத்த பெருங் கருணையாலே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசுரம் சுத்தவித்தை என்ற ஐந்து தூயதத்துவ வடிவங்களை அதிட்டித்து அவற்றாற் றடக்குறாத இன்பப் பொருளாய், எவ்வுயிர்க்கும் அடிப்படையான ஒப்பற்ற சார்பாய்ப் போக்குவரவில்லாத முதல்வனாய் விளங்குகின்றான். இந்திரசால வித்தையியற்றுவான். பிறரை மயக்குமயக்கந் தனக்கில்லாது நிற்றல்போல, இறைவன்,

உருவத்திருமேனி கொண்டும், எம்மைப்போல அதன்கண் துடக்குறுவானல்லன், மாயையின்கண் உலகமெல்லாந் தோற்றுதற்குக் காரணனும் தனக்கு ஒரு காரண மில்லாதவனும், முதல்வன் விளங்குதலின், அவன் 'கரு வின்றி நின்ற கருவாய்', 'உருவின்றி நின்ற உருவாய்' நிற்பவன்.

இறைவன், விழைவு, அறிவு, செயல் என்ற மூன்று வகையான ஆற்றலுடையவன். அவனது விழைவாகிய இச்சாசத்தி ஒரு தன்மையதாய் உலகை உய்விக்குந் திருநோக்கமுடையது. அறிவு, செயல் என்னும் ஞான சத்தியுங் கிரியாசத்தியும் ஒன்றினொன்று மிகுந்துங் குறைந்தும் இயலும். அவனது ஞானசத்தி பொதுவகை யாகச் சுத்தமாயையிலே தொடர்புற்றகாலே, சிவதத்துவ மென்ற அதன் பகுதியுளதாம். அவனது கிரியா சத்தி சுத்தமாயையைப் பொதுவாகச் செலுத்தியகாலே சத்தி தத்துவமுண்டாம், சுத்தமாயாகாரியங்கள் எல்லாம் இவற் றின் ஒடுங்குதலால், இவை இலயதத்துவமெனப்படும், அத்தத்துவங்களிலே இறைவன் அருவாய் நின்று இலய மூர்த்தியெனப் பெயர்பெறுவன். இலயமாவது ஒடுக்கம். இறைவனது இருவகைச் சத்திகளும் ஒத்துநின்றியலுங் காலே, சுத்தமாயையினின்று சதாசிவ தத்துவமென்பதுள தாம். அதனோடு தொடர்புற்ற முதல்வன் அருவுருவத் திருமேனியனுய்த் தோற்றமுறும் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப் படையான பாதுகாப்பாயமையும் நிலையே போகமூர்த்த மெனப்படும். போகம், பாதுகாப்பு என்னும் பொருட்டு. இரு சத்தியுங்கலந்த நிலையிலே, கிரியைமிகுந்து எல்லாவுல கமுந் தோற்றுவிப்பதற்கு இறைவன் கொள்ளும் உருவத் திருமேனி அவனது அதிகாரநிலையெனப்படும். அதிகார மாவது, அதிகரித்தல், விரிதல், வளர்தல் என்பதே. இதற் கிடமாயுள்ள சுத்தமாயையின்பகுதி, ஈசுரதத்துவமெனப்

படும். இறைவனது ஞானசத்திமிகுந்து, உயிர்களின் அறிவு விளங்குதற்கு மூலகாரணமாய எழுத்தோசைகள் மந்திரவடிவமா யமைதற்குரிய சுத்தமாயைப்பகுதியே சுத்தவித்தை யெனம்படும். அஃது, முதல்வனது தூல மாய உருவத் திருவேளிக்குரிய இடமாதலின். அதனது அதிகாரமூர்த்தநிலையமாம். இறைவனது முச்சத்திகளை யும் மும்மூர்த்தங்களையும் மூவகைத்திருமேனியையுங் குறிப்பார்.

கந்தர் கலி வெண்பா

" ஆகவரு மிச்சை யறிவுஇயற்ற லால்இலய
போகஅதி காரப் பொருளாகி—யேகத்
துருவு மருவு முருவருவ மாகி "

என்றார்.

இறைவன் உயிர்கட்குப் போகத்தையும் வீட்டினையும் கொடுத்தற்கும், தீவினைப்பயனை ஊட்டுவித்தற்கும் முறையே போகவடிவங்களும் யோகவடிவங்களும், வேக வடிவங்களும் கொண்டருள்வனுதலின், ' பருவ வடிவம்பல வாய் ' என்றனர். படைக்கப்பட்ட உலகனைத்தும் இறை வனுக்குத் திருமேனியே. அது ஒலியுலகம், பொருளுலக மென்றிருவகைப்படும். முன்னையது எழுத்து, பதம், மந் திரம் என்று மூவகைப்பட்டு, உயிர்களின் உடம்புகளைப் பற்றிநிற்கும். பின்னையது கலை, தத்துவம், புவனம் என்னு மூன்று பகுதிகளுடையது. இவற்றுள் மந்திரங் களை உதிரமாகவும், பதங்களை முடியாகவும், எழுத்துக் களைத் தோலாகவும், புவனங்களை உரோமமாகவும், தத்து வங்களை ஏழுவகைத்தாதுக்களாகவும், கலையை, அவய மாகவும் அடிகள் கூறியருளினர்.

கந்தர்கலி வெண்பா

" தாங்கரிய மந்திரமே சோரியா வான்பதமே மாமுடியாத்
தொந்தமுறும் வன்னமே தொக்காகப்—பந்தனையால்

ஒதத் புவனத் துருவே யுரோமமாத்
தத்துவங்க ளேசத்த தாதுவா—வைத்த
கலேயே யவயவமாக் காட்டும் அத்துவாவின்
நிலேயே வடிவமாய் நின்ருேன் "

என்றது காண்க.

இனி அண்டங்களே இறைவன் றிருமேனியாகவும் நிற்பனவு நடப்பனவுமாய பொருள்களெல்லாம் அவனுக்கு அங்கமாகவும், இறைவனது முச்சத்திகளும், அவனது அந்தக்கரணங்களாகவும் கூறுவார்,

" பலகோடி அண்டம் உருவாய் அங்கம் சரார்சரமாய்க்
கண்டசத்தி மூன்றுஉட் கரணமாய் "

என்ருர்.

காசிக்கலம்பகத்துள் (78-ம் பாட்டு) அண்டகோளம், இறைவன் றிருமுடியாகவும், பாதலம் ஏழும் அவன்தாள்களாகவும், எட்டுக்குலவரைகளும், அவன் புயங்களாகவும், முச்சுடரும், அவன் கண்களாகவும், இருப்பதாக அடிகள் செப்பியருளினர். சிதம்பரமும்மணிக்கோவை 8-ம் பாட்டினுள்ளும் இக்கருத்து வந்தது காண்க.

கலம்பகம்.

" வான மொன்று வடி(வு) அண்ட கோளமே
மவுலி பாதல மேழ்தாள் மலேயெட்டு
நான மொன்று புயமுச் சுடருமே
நயன மாப்பொலி யும்மகி லேசனே "

இறைவன் பெருவடிவிற்குச் சிறு அம்பலவாகிய சிற்றம்பலம் போதாதென்ற நயம், மும்மணிக்கோவையுட் காண்க. அண்டமுழுதும் நிறைந்து, அதற்கப்பாற்பட்டு அளப்பில்லாதவன் முதல்வனுகலின், (காசி க. 79) 'அகிலாண்டமாய் அகண்டமான அகிலேசா' என்ருர். (சிதம்பர செய்யுட்கோவையுள் 59) 'அருவமு முருவமு மாகி நின்றுமவ் வருவமுமுருவமும் அகன்று நின்றனே'

என்றதுமது. இறைவன் சிவமுஞ்சத்தியுமாய் விளங்கு மாதொருபாகனுயினும், மெய்ம்மையாகத் தனக்கென ஒருடம்பை வேண்டாதவன்; ஆதலின்,

(மதுரைக்கலம்பகம் 13.)

" விருதுகட்டி யங்கம்வெட்டி வென்றனரே யாமாகில்
அருமையுடம் பொன்றிருகூ ருவதேன் அம்மானை
ஆனலுங் காயமிலை யையரவர்க் கம்மானை '

என்றவிடத்து அடிகள் இரட்டுறமொழிந்தார். மதுரேசர் தமது அன்பரது பகைவனைத் துணித்துவென்றனராயின், அவருடைய திருமேனி சத்தியுஞ்சிவமுமாம் இருபிளவாய்த் தோன்றுதல் எதனாலே? அங்ஙனந் திருமேனியிருபகுதிப்பட்டும், அவர் தீங்கியாது முற்றிலர். கூறுபட்டமையாலாய காயம் யாதுமில்லை என்பது ஒருபொருள். மற்றொருபொருளாவது :-' எல்லாத் தெய்வங்களினும் யானே பிறவியை யொழிப்பேனென்று ஆன் கொடியாகிய விருதினையுயர்த்திப் பிறவியை யறுக்குங் கடவுளாய இவர், மாதொருபாக வடிவங்கொண்டார்; அது உயிர்கட்குப்போக மளித்தற்பொருட்டுக் கொண்ட திருமேனியே. ' தம்பொருட்டு உடம்புயாதும் வேண்டிற்றிலர் ' என்பதே.

ஆண் பெண் ஆகிய எவ்வுருவும் இறைவன் இறைவியின் றிருவுருவமே யென்பார்.

(சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை 68)

" எவ்வுருவு நின்னுருவு மவளுருவு மென்றன்றே
அவ்வுரும் பெண்ணுருவும் ஆணுருவு மாயவே "

என்றார்.

சத்தியும் சிவமும் பொருட்டன்மையால் ஒன்றே யென்பார்.

" நின்னலா தவளில்லை யவளலா னீயில்லை
என்னில்நீயே அவனு மவளுமா யிருத்தியால் "

என்றார்.

இருபகுப்புந் தன்பாலுடைமையால் இறைவனை ஒருவனென்று கூறுதலுந்தவறு, ஒருத்தியென்றலுந்தவறே. (செய்யுட்கோவை 54) 'ஒருவர்' என்ற பொதுப்பெயரே அவர்க்கேற்றது என்றார். ஆணும் பெண்ணும் அல்லாதவற்றின் வடிவமும் அவர் வடிவமேயென்பார்,

(மதுரைக்கலம்பகம் 4)

" அவன்அவள் அதுவெனும் அவைகளி லொருபொருள்
இவன்என உணர்வுகொ டெழுதரு முருவினை "

என்றார்.

இறைவனது அளப்பருந்தன்மை யுரைப்பார்,

(மதுரைக்கலம்பகம்)

" இல்தென உளதென இலதுள தெனுமவை
அலதென் அளவிட அரியதோர் அளவினை
குறியிலன் அலதொரு குணம்இலன் எனநினை
அறிபவ ரறிவினும் அறிவரும் நெறியினை "

என்றருளிச்செய்தார்.

நமது அறிவுட்பட்ட ஐம்பூதமும் ஞாயிறுந்திங்களும் உயிரும் இறைவனது எண்வடிவமாகக் கருதுதல் ஒருமுறை. (செய்யுட்கோவை 54) 'மருவருக்கன் மதிவளிவான் இயமானன் தீ நீர் மண்ணென்னும் எண்வகையுறுப்பின்வவுகொண்கி,' (சிதம்பர மும்மணி 10) 'இருபெருஞ்சுடரு மொருபெரும் புருடனும்-ஐவகைப் பூதமோடெண்வகை யுறுப்பின்-மாபெருங்காயந்தாங்கி' என்றும் வருவன காண்க. செய்யுட்கோவை 68-ம் பாட்டினுள், ஒரு தொழிலுமில்லாதநீ ஐந்தொழிலும் எவ்வாறு உடையாய்? தொழில்செய்யுங் கரணங்கள், நினக்கில்லை, ஐந்

தொழில் விளையாட்டும் உன் பெயரை, வைத்து உன் சத்தி நடத்துவதே, உன்சத்திக்கு விளையாட்டு விருப்பமுண்டோ வெனின், அது கிடையாது, அவ்விளையாட்டும் உயிர்கள் பொருட்டே யாமன்றே. விருப்பின்மையால், நினக்குத் துயரம் யாதுமில்லை. உண்மையாகத்துயருறுவதும் உயிரே. நீ முனிவையோ வெனின், உனக்கு அச்செயலுமில்லை; எவ்வுயிரும் ஈன்றெடுத்த திருவருட்சத்தி முனிவதும் அவற்றின் நலன்பொருட்டே.

"இன்னருளே மன்னுயிர்கட்கு எத்தொழிலும்
அன்னை முனிவதுந் தனயர்க்கருள்புரிதற்கேயன்றே"

என்றமையால், இறைவனது இயற்கைச்சிறப்பும் பேரருளும் புலனாதல்காண்க.

உலகங்களையெல்லாம் இறைவி யுண்டாக்கிப் பாதுகாக்க, இறைவன் அவற்றை ஒடுக்குவது அம்மை கட்டிய சிற்றில்லை ஐயன் அழித்தாற்போலுமென்ற கருத்தை மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழுள் அடிகள் அழகாக விரித்துரைத்தனர். அது வருமாறு:—(மீ. பி. 8) உலகைச் சூழ்ந்துள்ள வட்டமாமலை சுவராகவும், எட்டுப் பெருமலைகளும் எட்டுத்தூண்களாகவும் அமைத்து நடுத் தம்பமாக மேருவினைநாட்டி, அண்டகோளத்தாலே மேன் மூடப்பெற்ற சிறுவீட்டினுள்ளே ஞாயிறு, திங்கள் என்னும் இருவிளக்கேற்றி, பிரளய வெள்ளமாகிய நீரிற் கழுவிய புவனங்களென்னும் பழங்கலங்களை எடுத்து அடுக்கி உயிருள்ளனவு மில்லனவுமாய படைப்பெனும் புத்துணவை அக்கலங்களிற் பெய்துவைக்கின்றாய், உன உழைப்பினைக்கருதாது, நீ பன்முறைகட்டுஞ் சிறு வீட்டினை மீட்டுமீட்டும் அழித்தொழித்துப் பரவெளியிற் றிரியும்பித்தன் ஒருவன் தன்முன்னின்று கூத்தாடியவுடன், மகிழ்ந்து சினமொழிந்து நாள்தோறும் சிதறிய பொருள் களையெல்லாம் எடுத்தடுக்கிப் பெரிய பழைய உலகவீட்

டினைவேய்ந்து செம்மைசெய்யும் ஒரு பச்சிளம் பெண் பிள்ளையாய நீ செங்கீரை யாடியருள்க:—

(மீனாட்சி குறம் 47)

'வைத்தபகி ரண்டமெனும் மணற்சிற்றில் இழைத்திழைத்துழர்
பித்தனுடன் விளையாடும் பெய்வளையைப் பாடுவனே'

என்றதுமது. கூத்தப்பெருமான் றிருவடிவம் எவ்வாறு ஐந்தொழிலைக் காட்டுகின்றதென்பது பின்வருஞ் சிதம்பர மும்மணிக்கோவை யடிகளால் விளங்கும்.

பூமலி கற்பகப் புத்தேள் வைப்பும்
நாமநீர் வரைப்பில் நானில வளாகமும்
ஏனைய புவனமு மெண்ணீங் குயிரும்
தானே வகுத்ததுன் தமருகக் கரமே. (உடுக்குக்கை)
தனித்தனி வகுத்த சராசரப் பகுதி
அனைத்தையுங் காப்பதுன் அமைத்தகைத் தலமே.
(அபயக்கை)
தோற்றுபு நின்றஅத் தொல்லுலகு அடங்கலும்
மாற்றுவது ஆரழல் அமைத்ததொர் கரமே.
(நெருப்பமைத்தகை)
ஈட்டிய வினைப்பயன் எவற்றையு மறைத்துநின்று
ஊட்டுவ தாகும்நின் ஊன்றிய பதமே.
(முயலகனை மிதித்தஅடி)
அடுத்தஇன் னுயிர்கட்கு அளவில்பே ரின்பம்
கொடுப்பது முதல்வநின் குஞ்சித பதமே. (தூக்கியபாதம்)

உலகமொடுங்கும்பொருட்டு முதல்வன் ஊனநடன மியற்றுவது மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் 33ம் பாட்டினுட் கூறப்பட்டது. உயிர்கள் தவத்தால் இறைவன் திருவடிவம் பெற்றாலும் அகிலாண்டத்தைப் படைப்பதும் ஒடுக்குவதுஞ் செய்யவல்லரல்லர். அவ்வாற்றல் இறைவன் ஒருவனுக்கே உள்ளது. ஆகலின்,

(காசிக்கலம்பகம் 17)

'சுற்றமாகச் சுடலையில் வாழ்வதும் தோலுடுப்பதும்
தொண்டர்க் கரிது அன்றல்

....

கற்பந்தோறுங் கடைநா ளுலகெலாம்
செற்றுமீளப் படைக்கவும் வேண்டுமே
தேவரீர்பதஞ் சிந்திப்ப தில்லையே'

என்றார். பதம் என்பது தனிநிலையைக்குறித்து நின்றது. இறைவன் திருவருள் பதியப்பெறின், யாரும் எத்தொழிலுஞ் செய்யவல்லவராவரென்பது அடிகள் கருத்து.

(செய்யுட் கோவை 74)

'விரும்பும் பெரும்புலி யூரெம்பி ரானருள் மேவிலொரு
துரும்பும் படைத்தழிக் கும்அகி லாண்டத் தொகுதியையே'

எழுவகைப்பிறப்பினுள் தேவப்பிறவியும் ஒன்றாதலின், 'தேவன்' என்ற சொல்லாலே பிறப்பிறப்பில்லாத கடவுளை விளித்தல்தவறு. ஆனால் 'மகாதேவன்' என்று மறைகள் அவனை வழங்குகின்றன. மறைகளின் பொருளைத் தெரிவதோ அரிது. மறைகள் கடவுள் திருவாக்காமெனின், அவனே தன்னியல்பை மறைத்துத் தன்னை அவ்வாறு கூறினன்போலும் என்பார்,

"ஆருயிர்க் கமைத்த ஓரெழு பிறப்பினுள்
மூற்படு தேவருள் முதல்வன்என் றெடுத்துக்
கற்பனை கடந்த கடவுள்நிற் பழிச்சும்
தொன்மறைக் குலங்கள் முன்னியது யாதெனப்
பன்முறை தெரிப்பினும் பயன்கொள அரிதால்
தேவரின் ஒருவன்என்று யாவரு மருள
நீயே நின்னிலை நிகழாது மறைத்துக்
கூறிய தாகும்" என்றார்.

இறைவன் உயிர்களின் பொருட்டியற்றியருளிய அருஞ்செயல்களை வியப்புச்செயலாகப் பாராட்டுதல் அத்

துணைசிறந்த முறையாகாது. அவைகள் அவனது பெருங் கருணைத்திறனைக் காட்டுமேயன்றிப் பேராற்றலைக் காட்டு வனவாகாவென்பார், இறைவனைநோக்கிக் கூறுவதாவது:— (செய்யுட்கோவை 68) 'எவ்விடத்தில் எப்பொருளும் ஒருங்குஉண்ண இருக்கும் நீ—வெவ்விடத்தை எடுத்து அமுது செய்ததும்ஓர் வியப்பாமே?' (காசிக்கலம்பகம்) மூவுலகினையும் நினது கட்பொறிக்கிரையாக்கும் பெரி யோய், விண்ணிலுலாவிய மூன்று எயில்களையழித்தமை பெருமையோ? 'மேதக்கபுவனங்கள் தொலைத்திடுநீ வெகுண்டாய்போல்-மாதக்கன் பெருவேள்வி தொலைத் ததும் ஓர்வன்மையோ? நீ மாலயன் அடிமுடிகாணாதவாறு நின்றனையென்னின், எங்கு நிறைந்த பரம்பொருளாகிய நீ ஓரிடத்தில் நெடியதோருருவங்கொள்ளுதல் கடினமோ? அண்டத்திற்கப்பாலுள்ள பெரும்புறக்கடலை உன் பெரு வடிவத்தின் ஒரு சிறுபகுதியாகக்கொண்ட நீ, ஒருபேராறு கிய கங்கையைச் சென்னியிலேற்றமை பெரிதோ? நின் அடியார்களே காமவெகுளிமயக்கத்தை யொழிக்குமாற் றலையுடையராயிருப்ப, நீ காமனைவென்றமை ஓர் அருஞ் செயலோ? உனது இனியபல திருநாமங்களுள் ஒன்றை யிடைவிடாது பயிலுமன்பர் நமனை வெல்லுதல் கூடுமா யின், நீ அவனை யுதைத்தமை போற்றத்தக்கதோ? மாயை யினாலே எல்லா வுயிர்களையு மயங்குவிக்கும் நீ, தாருகா வனத்திலே சில பெண்டிரை மயக்கினமை அற்புதமோ?' என்பதே. இதனால் இறைவனது வியத்தகு செயல்கள் அவன் கருணையின் விளைவாதலோடு, மிக எளிதாய் நிகழ் வனவே யென்று எம்மனோர்க்கு அடிகள் அறிவுறுத்திய வாறும்.

இறைவன் ஒழிவில்லாத முயற்சியுடைமையால் ஓய்வின்றி உறக்கமின்றி யிருக்கின்றானென நகைச்சுவை தோன்றக் கூறுவார்.

(காசிக்கலம்பகம்)

" இருப்பார் அவிமுத்தத்து எங்கேகண் மூடுவர் என்றும்வெள்ளிப்
பொருப்பாளர் ஓடித் திரிவதெல் லாமிப் புவனங்களை
உருப்பாதி யிற்படைத்து ஓர்பாதி யிற்றுடைத்து ஊழிதொறும்
விருப்புஆ ருயிர்களின் மேல்வைத்துத் தாஞ்செயும்
வேலைகண்டே "

என்றார். 'அவிமுத்தமெனப்படுங் காசியில் இருக்கும் பெருமானார், உயிர்கள்மேல்வைத்த கருணையால், தம்முடைய உடம்பின் ஒருபாதியிலே எல்லாவற்றையும் படைத்து, மற்றொரு பாதியிலே அவற்றை ஒடுக்குவதால், திருமேனி முழுவதும் இளைப்பாறும் நேரம் வாய்க்கப் பெற்றிலர். மேலும், வெள்ளிமலையிலுறைவது மாத்திர மன்றி, வெள்ளியாகிய பணக் குவியல் உடைமையால், பணத்தைக் காத்திருக்குங் கவலையுடையார்க்கு எவ்வாறு கண்மூட முடியும்? தாம் தமது அன்பராகிய அதிகாரமூர்த்திகளை யதிட்டித்துத் தமது எண்ண மாத்திரையானே நிகழும் தொழில்களைக் கண்ணுற்று முத்தித்தானத்திலிருப்பார்,, உறங்கார்' என்ற பொருள்வளம் இச்செய்யுளுட் ததும்புதல் காண்க. முதல்வனார் போக்கு வரவற்றவராதலின் 'இருப்பார்', அவர் எல்லாங் காட்டுவதோடு காண்பதுஞ் செய்கையால்; வேலைகண்டே யிருப்பார்; 'தேய்தலும் பொன்றுதலுமிலராகலின்' எங்கே கண்மூடுவர்? இறைவன் உலகைத் தோற்றுவிப்பதும் ஒடுக்குவிப்பது மாத்திரமன்றிக் காப்பவனுமவனே யென்பார், (மதுரைக் கலம்பகம் 11) 'மழகதிர் வெயில்விட ஒழிவிடு சுடர்வலயங்கொடு லோகமடங்கச் சுமந்தன' என்றார். முத்தொழிலின் வினைமுதல் நீ, மூவர்க்கு முழுமுதல் நீ, என்றமையால், இறைவன் முத்தொழில் செய்யு மூவருள் ஒருவனல்லன்' என்பதை யினிதுவிளக்கினர். இறைவனது திருவருட் செயல்கள் முரண்படும் பல்வேறு

திறத்தனவாமெனின், அவை உயிரறிவுக்கெட்டாத அவனுடைய வரம்பிலாற்றலை விளக்குவனவே. அவை எமக்கு வியப்புவிளைத்தல் இயல்பே. சிவஞ்சத்திகட் குருவமொன்றுயிருப்பவும், சிவபெருமான் ஐயமேற்றுண்ணவும், அம்மை முப்பத்திரண்டறம் வளர்க்கும் வண்மை காட்டவும், அமைந்தமை உலகத்திலெங்கும் காணப்படாததென்பார்,

(திருவாரூர் நான்மணிமாலை 8)

"ஒருகா லத்தி லுருவமற் றென்றே
இடப்பால் முப்பத் திரண்டறம் வளர்ப்ப
வலப்பால் இரத்தல் மாநிலத் தின்றே" என்றார்.

இறைவன் உமையம்மைக்கு அறம்வளர்ப்பதற்கு ஒரு சிறிதும் போதாத அளவுள்ள இருநாழிகொடுத்தது பொருத்தமில்லை. (சிதம்பர மு. 18, காசிக்கலம்பகம் 41) தன்றேவிக்கு மிகக்குறையாகக் கொடுத்து, பிறராகிய அன்பருக்கு முத்திச்சரக்கறையைத் திறந்துவிட்டதும் ஒரு பொருத்தமின்மையே. இறைவன் எச்சமயத்தவர்க்கும் அவ்வவர்பொருளாயும், யாவர்க்கும் பொதுவாகவும் விளங்குவதை ஒரு அழகிய செய்யுளால் அடிகள் உணர்த்துகின்றார்.

"இதுவே பொருளென் றெவர்எவர் கூறினும் ஏற்பதுளது
அதுவே பொருளென் றறிந்துகொண் டேன்அப் பொருள் எவர்க்கும்
பொதுவேயென் றுனும் பொருந்துமெல் லோர்க்கும் பொதுவில் நிற்கும்
மதுவேய் மலர்ப்பொழி லாரூரி னும்வைகும் வைகலுமே'

இதனுள், 'ஆரூரினும்' என்பது திருவாரூரிலுமென்றும், எவருடைய ஊரினும் என்றும் இருபொருளுடைமை காண்க. இறைவன் ஐந்தொழிலியற்றுங்காலை உயிர்களின் பக்குவத்திற்கேற்றவாறு தம்முள் ஒவ்வாமை போற்றேன்

றும் பல்வேறு செயல்களைச் செய்வன். "எந்தைதான் இன்னன் என்றும், இன்னதாம் இன்னதாகி, வந்திடா னென்றுஞ்சொல்ல வழக்கொடு மாற்றம் இன்றே" என்ற சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்திற்கூறிய கருத்தினை அடிகள் அழகாகத் திருவாரூர் நான்மணிமாலை 24-வது செய்யுட்கண் விளக்கினர். அது வருமாறு :—முழுமுதற்பொருளாகிய சிவம் ஒரு காலத்திலே ஆமையோட்டினையணிந்து தலையோடேந்திப் பெண்கள் நிற்குங் கடைவாயில்தோறும் போய் ஐயம் ஏற்றுண்ணும்; பிறிதொருகாலத்திலே, மால் அயன் மகவான் முதலியோர்க்குப் பதவிகள் கொடுத்தும் எடுத்தும், அன்பர்க்குதவியும், அவர் பகைவரையொறுத்தும் அரசியற்றினும் இயற்றும்; மற்றொரு பொழுதிலே செஞ்சடைவிரித்து வெண்ணீறுபூசி, எருக்குமாலைசூடி யோகியாய் நிற்பினு நிற்கும்; மடந்தையோடுறைந்து புலந்தும் புணர்ந்தும் போகநெறி போற்றினும் போற்றும், ஞானமுத்திரைகாட்டி மோனத்திருப்பினுமிருக்கும்; அது கற்பனை கடந்ததாகலின், அது நிற்பது இந்நிலைதான் என்னும் நியமமோவின்றே'.

இறைவன் தமது துன்பத்தைக்கண்டும் விரைவில் அருள்புரியாமைக்கு அடிகள் ஒரு கற்பனைக்காரணம் கவினுறச்செப்பினர் :—மும்மூர்த்திகளும் அகண்ட மூர்த்தியென்று வழிபடும் அண்ணலே, உன் பொன்னடித் தொண்டுபூணும் பேற்றிற்குரியனல்லேனெனினும் உனது அடியாரின் சார்புபெற்றுடையேனாதலின், சிற்றறிவினனாகிய எனது துன்பந்தீர்ப்பது உன்கடன் என்பதை நீ அறியமுடியாததென்பதில்லை. நீ அறிந்தும் தீராத வஞ்சத் தீப்பிறவியால் வருந்திச்சோருவேனாகிய எனது துயரத்தை ஒழித்தருளுகின்றாயில்லை. ஏன் நீ அவ்வாறு என்னைப் புறக்கணித்தனை யென்று வினவின், பிருகு

முதலிய முனிவர் வெஞ்சொல்லால் ஏற்பட்ட பிறவியின் பொருட்டு உடல் சுமந்துழன்ற தேவர்கட்கல்லது

"பிறவியின் துயர்நினக்கு அறிவரி தாகலின்
அருளா தொழிந்தனை போலும்
கருணையிற் பொலிந்த கண்ணுத லோயே" என்றனர்.

பிறிதொருபாட்டிலே அடிகள், இறைவனைநோக்கி "நீ காலதத்துவத்தைக் கடந்தவனாய்க் காலத்தினியல்பறியாதவனாதலின், விரைவில் அருள்புரிகின்றாயல்லை, என்றனர்.

(செய்யுட் கோவை 64)

"பல்பே ரூழி செல்லினு மடிகட்
கொல்லையுஞ் செல்லா தாகும் ஆகலின்
அளவில் காலம் அலக்கண் உற் றுழலும்என்
தளர்வு நோக்காய் போலு நோக்கிற்
கருணைசெய் தருளா யல்லை
அருணலம் பழுத்த ஆடல்வல் லோயே"

இறைவன் நல்லடியார்க்குக் கெடுதிசெய்யும் அறமூர்த்தி யென்றிகழ்வார்போல் அவனைத்துதித்தனர். கண்ணரும் கண்ணப்பரும் அருள்வழிநிற்பவும், அவர்கள் கண்ணைப்பறித்தமையால், (சிதம்பர மும்மணிக் கோவை 13) 'ஒருபிழை செய்யா தருள்வழி நிற்ப-இருவர்கண் பறித்த தருமமூர்த்தி' என்றார். இறைவன் கண்ணப்பர் உமிழ்ந்த நீரை முடிமேல் உவந்தேற்றும், அவர் எச்சிற்படுத்திய ஊனமுதமுண்டும், அவர் செருப்படிக்குச் செம்மாந்திருந்தும் (திருவாரூர் நான்மணி 36) 'விசயன் வில்லடிபொறுத்தும்', 'அருந்தமிழ் வழுதி பிரம்படிக் குவந்தும்', பாவைபாற்றாதுபோயும், 'எளியரினெளியராயினர்-அளியர்போலும் அன்பர்கடமக்கே' என்றவிடத்து அடிகள் இறைவனது பெருங்கருணையை மிகவியந்தனர். மார்க்கண்டர்க்காக மறலியை யுதைத்ததை நயமுறக்

கூறுவார், பிறதேவர்காணுத் திருவடியை அவன் கண்டமையாற் பெருந்தவம் படைத்தவன் என்ருர்.

(திருவாரூர் நான்மணிமாலை 32)

" நின்றிருப் பாத நேர்வரக் கண்டு
பொன்றினனேனும் புகழ்பெற் றிருத்தலின்
இமையா முக்கண் எந்தாய்க்கு
நமனுர் செய்த நற்றவம் பெரிதே'

இறைவன் தம் வயமுடையனென்பார் (சிதம்பர மும்மணி 14) 'ஆட்டுகின்ருே ரின்றிமன்று ளாடு மானந் தத்தேன்' என்ருர். அவன் அறிவித்தாலன்றி அவன் இயல்பினையறிய முடியாது. (சிதம்பர மும்மணி 16) " நின்பெருந்தன்மை நீயே யிரங்கி—உண்ணின் றுணர்த்தின் உணரினல்லதை' என்றது காண்க. (திருவாரூர் நான் மணி 5) கடவுட்கு ஆகாயமே ஆடையாதலின், பகற்பொழுது, அவர் ஆடை வெண்ணிறத்தது. இரவின்கண் அது கருநிறமுடையது, அந்திப்பொழுதில் அது செந்நிற முடையது, என்றியம்பினர், இதனுல், தோன்றுவனயாவற்றையும் இறைவனேடு தொடர்புபடுத்தி நோக்கும் அடிகள் உயர்நிலை விளங்குதல் காண்க.

உயிரியல்பு

இதுகாறும், இறைவனியல்பும் வடிவும் ஆய்ந்தனம். இனி உயிர்களைப்பற்றியாய்வாம். கடவுளுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள பொதுத்தன்மைகளைப் பண்டார மும்மணிக் கோவை எழாஞ்செய்யுளில் அடிகள் இனிதுவிளக்கினர். " கடவுளாகிய உனக்கும் உயிர்களாகிய எங்களுக்கும் தன்மைஒன்றே, இது பொருந்தாதென்னிற் பொருந்து முறைகாட்டுதும், நீ என்றைக்கு இருக்கின்ருயோ, அன்றைக்கே நாங்களும் இருக்கின்ருேம். அழியாநிலைமை நம்மிருவர்க்கும்பொதுவே. வியாபகம் உனக்குளதாயின்

எங்களுக்கும் அஃதுண்டு, அறிவென்ற பெயரும் அங்ஙனம் பொதுவே. உனக்கு விழைவு, அறிவு, செயல் என்னும் ஆற்றல்கள் உளவாயின், எங்களுக்கும் அவையுள்ளன". இஃதிவ்வாருக, உயிர்களின் தனியியல்பினைக் கூறுமிடத்து, (கந்தர்கலிவெண்பா) 'இருண்மலத்துள் மோகமுறும் பல்லுயிர்' என்ருர். இருண்மலமென்பதைச் சித்தாந்த நூலோர் ஆணவமலமென்பார். ஆணவவிருள், உயிரினறிவை, மறைத்திடுதலால், (கந்தர்கலிவெண்பா) 'ஆணவமான படலங்கிழித்து' என்ருர். ஆணவத்தொடர்பால், உயிர்கட்கு அகந்தைமேற் பட்டகாலை, இறைவன் தோன்ருன். அகந்தை யொழிந்த இடத்தே இறைவன் தோன்றுவன். இக்கருத்தை அடிகள் மிக அழகாக இயம்பியுள்ளார்.

(பண்டார மும்மணி 6)

தான்நின்று எனைத்தனக் குள்ளே யொளிக்கும்
என் றன்மைநிற்க
யான்நின்ற போதுளனக் குள்ளே யொளித்திடும்"

(காசிக்கலம்பகம் 83)

'தான்என் றவர்முன் ஒளித்தோடித் தன்னை யிழந்தவர்முன்
யான்என்று சென்றிடுங் காசிப் பிரான்"

மீனுட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் 61ம் பாட்டிலே, அகந்தைக்கிழங்கை யகழ்ந்தெடுக்குந் தொழும்பருளக் கோயிற்கேற்றும் விளக்கே' என்றது காண்க. போகத்திலாழ்ந்த சிந்தையுடைய விண்ணவர்க்கு இறைவன் தோன்ருமைக்கு ஒரு கற்பனைக் காரணங் கூறுவார், விண்ணோர், இறைவனுக்குத் தீயவிடத்தைக் கொடுத்துத் தாங்கள் அமுதத்தையுண்டமையால், அவன் அவர்கட்கு ஒளித்தனனென்ருர்.

'மும்மலம்பொதிந்த முழுமலக்குரம்பையில்', 'கன்ம மலத்தார்க்கு', 'மாயையினுலனைத்துலகும் மயக்குநீ' என்றும் வருவனவற்ருல், உயிர்கட்கு ஆணவத்தோடு, வினை, மாயை என்ற பாசங்களுமுண்டென்பது பெறப் படும். ஆணவமலமாகிய அழுக்கைப் போக்குதற் பொருட்டே, மாயாமலத்துடன் உயிர்களை இறைவன் இணைத்தமையால், (கந்தர்கலி வெண்பா) 'மலபாகமுறவே-தந்த அருவுருவம் சார்ந்த விந்து மோகினி மான் பெந்த முறவே பிணிப்பித்து' என்ருர். இதனுள் நுண்ணுடம் பும் பருவுடலுங் குறிப்பிப்பார், 'தந்த அருவுருவம்' என்ருர். விந்து என்பது சுத்தமாயை, மோகினியென்பது அசுத்தமாயை, மான் என்றது பிரகிருதி மாயை. சுத்த மாயையிலே உயிரின் அறிவினை விளக்கும் நால்வகை வாக்குகள் தோன்றுகின்றன. உயிர்களின் செயல், அறிவு, இச்சையென்பவற்றைப் பொதுவாக விளக்கும் கலை, வித்தை, அராகம், என்னுந் தத்துவங்களும் காலம் நியதி யென்னுந் தத்துவங்களும் அசுத்தமாயையிற்ருேன்றுவன. உயிரின் ஆற்றல்களைச் சிறப்பாக விளக்கும், குணம், புத்தி, அகங்காரம் என்பன பிரகிருதியிற்ருேன்றும். இத் தத்துவங்களோடு பிணிக்கப்பட்டு உயிர் தூல உடம்பு எடுக்குங்கால், நால்வகைத் தோற்றமும், எழுவகைப் பிறப்பும், எண்பத்து நான்கு நூருயிரவகை உடலமைப் பும் உடையன.

(சிதம்பர மும்மணி 13)

'முட்டையிற் கருவில் வித்தினில் வெயர்ப்பில்
நிற்பன நெளிவ தத்துவ தவழ்வ
நடப்பன கிடப்பன பறப்பன வாக'

(பண்டார மும்மணி 10)

'ஈரிரு கண்ணுற் றெழுதரம் வகுத்த
ஆறே ழிரட்டி நூரு யிரத்த' என்றது காண்க.

உயிர்கள் எண்ணிலவாதலின், (சிதம்பர மும்மணி 13) 'கண்ணகன் ஞாலத்து எண்ணில் பல்கோடி பிள்ளைகள் பெற்ற பெருமனைக்கிழத்தி' யென்றுமையம்மையை விதந்தோதினர். (சிதம்பர மும்மணி 25)·

'பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பவக்கட லழுந்த
அல்லல் செய்யு மவா' என்றமையால், அவாவே

பிறப்பிற்குக் காரணமென்ற திருக்குறட் கருத்தை அடிகள் வற்புறுத்தினராவர். அவாவினுல் வினை ஏற்பட்டு, வினைப்பயனை நுகர்தற்குப் பிறவி தொடரும், அவா எல்லையற்றதாகலின், வினையும் அளப்பிலதாகவே பிறவியும் அனையதே. பல்பிறவி யெடுத்தாலும், துன்பம் வந்தபோது பிறவியை வெறுத்தலும், அது நீங்கியபோது கவலைநீங்கிச் சிற்றின்பத்தாழ்தலும் மக்களியற்கை. பிறவித்துயரத்தை முற்றிலும் உணர்ந்து, அதனைக்களையுமாறு உயிர்கள் முயலாமையின், பிறவி நீங்குவதில்லை. யாக்கை யெடுக்குமுன் உயிர்கிடந்த கேவல நிலையும் பிறவியோடொக்குமாதலின்,

'என்றுநீ யுளைமற் றன்றே யானுளன்
அன்றுதொட் டின்றுகாறும் அலமரு பிறப்பிற்கு
வெருவர லுற்றிலன் அன்றே ஒருதுயர்
உற்றுழி யுற்றுழி யுணர்வதை யல்லதை
முற்றுநோக்கா முதுக்குறை வின்மையின்' என்றார்.

அடிகள் தமது அனுபவத்தைக் கூறுமுகத்தான் எம்மனோர்க்குண்மை யறிவிக்கு மியல்பினர்.

இறை திருவருளாற் பிறவிக்கடலைப் பெரும்பான்மையும் தாம் நீந்திவிட்டமையாற் சிறுபான்மையே இன்னும் நீந்தக்கிடப்பதென்னுங் கருத்துப்பற்றி,

"முந்நீர் நீந்திப் போந்தவன் பின்னர்ச்
சின்னீர்க் கழிநீத் தஞ்சான் இன்னும்

எத்துணைச் சன்னம் எய்தினும் எய்துக
அத்தமற்(று) அதனுக் கஞ்சலன் யானே'' என்றார்.

பெருங்கடல் நீந்தினவனுக்குச் சிறுகால்வாய் அச்சம் விளையாதென்றனர்.

(சிதம்பர மும்மணி 4)

'வறிதே நின் திருமன்ற நோக்கிப்
பிறவா நன்னெறி பெற்றன னன்றே' என்றமையால்,

அடிகள் பிறவாமை யெய்தினமை தெளிவு. எனினும், மீண்டும் பிறவி வருமோவென்ற ஐயப்பாடும், வரினும் இறைவன் ஆட்கொண்டருள்வன் என்ற நம்பிக்கையுமுண்மையால், தமக்கு மேல்வரும் பிறவிகள் சிலவாயமையுமென்பதே அடிகள் கருத்துப்போலும். (சிதம்பர மும்மணி 20ல்) கூத்தப்பெருமான் திருநடங் கும்பிட்டும், தமது பிறவிநீங்க வில்லையாயின், திருநடனக் காட்சி மறைகூறிய பயன் பொய்த்ததென்று வீணுகப் பிறர் அதனைப்பழித்தல் கூடுமாதலின், தமக்குத் தகுதியில்லையாயினும், கடவுள் உய்தி நல்கவேண்டுமென்றமை அடிகளது பேரின்ப விழைவினையுணர்த்தும். உலகப் பொருளின்கட் செல்லும் அவாவே வறுமை. சிந்தையின் நிறைவு நல்குவதாய அறிவே செல்வம். ஆதலின், அறிவாகிய செல்வமே, தமக்கு வேண்டுமென்றனர்.

(சிதம்பர மும்மணி 25)

"செல்வ மென்பது சிந்தையி னிறைவே
அல்கா நல்குரவு அவாவெனப் படுமே''

"அல்லல் செய்யும் அவாவெனப் படுமவ்
வறுமையி னின்றும் வாங்கி
அறிவின் செல்வ மளித்தரு ளெனக்கே

இறைவனது திருநடங்கண்டபின், மெய்யன்பில்லாத் தமக்கும், அவன் திருவடிதருதல் பொருத்தமே. எவ்வா

றெனின் (சிதம்பர மும்மணி - க,) 'மருந்தை உண்ணும் விருப்போடு மனமகிழ்ந்துண்டாலும், அருவருத்து முகஞ் சுழித்துத் தலைநடுக்குற்றுக் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு அதனையுண்டாலும், மருந்து தீப்பிணியைத் திண்ணமாக மாற்றுவதுபோலப் பொதுவில் நடமாடும் நீ பகையும் நொதுமலும் பாராட்டாமல், நடு நிலையாக எனக்குந் திரு நடக்காட்சிப் பெரும்பயன் அளித்தலே முறையாம்' என்றனர்.

உயிர்கள் நல்வினைசெய்து அதன்பயன் துய்த்தற் பொருட்டு விண்ணுலகஞ்சேறலும், தீவினையிழைத்து அதன்பயன் நுகர்தற்பொருட்டுக் கீழுலகம்புகுதலும், இருவினைப்பயன் துய்த்தபின் மீண்டு நில வுலகிற் பிறத்தலும், உளவாமாகலின், அவைகள், மேல், கீழ், நடு என்னு மூவிடத்திற்கும் காற்ருடிபோலவும், வண்டியுருள் போலவும் சுழலுந்தன்மையனவென்பார், 'கன்மத்துக்கீடாய்க் கறங்குஞ் சகடமும் போற் சென்மித்துழலத் திரோதித்து' (கந்தர்கலி) என்ருர். தமது தேசிகன் வாயிலாக, முதல் வனை வழுத்துவார், அவன் உயிர்ப்பயிர்விளைக்கு முதல் வன் என்ருர். (பண்டார மும்மணி 10) "மாயையாகிய நிலப்பரப்புடைய பெரியநாட்டிலே, பற்பல புவனங்களாகிய மாகாணங்களிலே நான்குவகையான வாயில்களையுடையனவாய் ஏழுதிறத்தனவாகப் பருக்கப்பட்ட எண்பத்துநான்கு நூருயிர வயல்களிலே, உயிர்களென்னும் பயிரை நட்டு, ஊழ் என்ற ஆழமான நீர் நிலைக்கண் உள்ள, தெய்வத்தால் வருவன, தன்ளுல் வருவன, பிறரால் வருவன என்னு மூன்று மதகுகளை அவ்வப்போது திறந்து, ஆசையென்னுங் கால்வாய் வழியாக, நுகர் பொருள் என்னும் புதுப்புனல் கொணர்ந்து, அதனை ஐம்பொறியென்னு மடையினூடு பருவம்பார்த்து வயல் களிற்பாய்ச்சி, இன்பத்துன்ப மென்னுமிரண்டு ஊற்

றின் வெள்ளம் புறம்போந்தோட, அப்புனலை மந்திரம், பதம், வர்ணம், புவனம், தத்துவம், கலையென்னும் அறு வகை ஏரிகளில் நிரப்பி, விளைகின்ற பயிரை விளைய விடுத்து, விளைந்த பயிரை அறுத்து உரிய இடங்களிற் சேர்க்கும் உழவன் தமது தேசிகன்" என்றனர்.

பல் பிறவிகளிலே மும்மல வயத்ததாய்உழன்ற உயிர், அறிஞர் நல்வழி காட்டக்கண்டு, வீடுபேறு காதலிக்கு மென்னும் உண்மையை அடிகள் தம்மியல்பு தெரிப்பார் போன்று உலகியற்கேற்ற உருவக நயந்தோன்றச் செப்பி னர். (சிதம்பர மும்மணி 28) "நீங்காது தொடர்ந்த ஆணவ நங்கை யென்னும் பரத்தையைப் புணர்ந்து, அவளோடு பிணிப்புற்ற என்றன்மையை யுணராது, அவளை நீங்காது நீங்கினவன்போல நினைந்து மோகத்திலழுந்திக் கலந்திருக் கும்போது, அவளது தங்கை யிருவருள் குடிலை யென்ப வள் ஐந்து புதல்வரைப் பெற்றனள், மோகினி யென்ப வள் மூவரைப் பெற்றனள், அம்மூவருட், கலையென்பவள் வேறு மூவரைப்பெற்றனள்; அம்மூவருள், மான்என்பவள் இருபத்துநால்வரை யீன்றனள், இங்ஙனம் தோன்றிய முப்பத்தைவரையுங் காமக்கிழத்தியராகக் கொண்டு, அளவில்லாத காலம், அவர்களொடு கலந்திருந்தபோது, இங்ஙனம் முறை பிறழ்ந்து இவரோடு சேர்தலை யொழிக வென்று அறிஞர் உணர்த்தினர், அப்போது அஞ்சி ஐயனே! நின்பால் அடைந்தேன், எனக்கு நீ ஞானக் கொடியை மணம்புரிவித்து, நீங்காத அன்பென்னும் பொருள் கொடுத்து இறவாமையென்னும் வீட்டினிலிருத் திக் குறையாத செல்வமுடைய அடியரோடு இனிது கூட்டியருள்வாயாக" என்று வேண்டினர். இதன் குறிப்பு :—ஆணவத்தின் வசப்பட்டபோது தன்னை மறந்து ஆணவவசமாய் நிற்றலின், தான் அதனைப்பற்றி நிற்றலை உயிர் அறியாது. நூல்வாயிலாக அதன்நிலை அறிந்து

விடத்து, அதனின் நீங்கமுயன்று, நீங்கியதாகத் தன்னைக் கருதினும், மலபரிபாகம் வரும்வரை உள்ளபடி நீங்கா திருத்தலின், 'ஏகலன் தணந்தாங் கென்னையுமுணராது' என்றார். குடிலையென்பது சுத்தமாயை, அதன் விருத்தியாகிய சிவதத்துவம், சத்திதத்துவம், சதாசிவதத்துவம் ஈசுவரதத்துவம், சுத்தவித்தை என்னும் ஐந்து தத்துவங்களும், குடிலைபெற்ற ஐம்புதல்வராக உருவகிக்கப்பெற்றன. மோகினியாவது அசுத்தமாயை; அதின்னின்றும் காலம், நியதி, கலை என்பவை தோன்றின, கலையில் நின்று, வித்தை, அராகம், மான் மூன்றுந் தோன்றின; மானாகிய மூலப்பிரகிருதியினின்று குணம், புத்தி, அகங்காரம், மனம், அறிவுப்பொறியைந்து, வினைப்பொறியைந்து, பூதநுட்பமாகிய தன்மாத்திரையைந்து, பூதம் ஐந்து, என்னும் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் தோன்றின. புருடதத்துவம் உயிரேயாதலின் அதனை யொழித்தொழிந்த தத்துவங்கள் முப்பத்தைந்தாயின, உயிர்கட்குச் சகல நிலையில் இத்தத்துவங்களின் தொடர்புண்மையால் இவர்கள் காமக்கிழத்தியரெனப்பட்டனர்.

இறைவன் அருட்குருவாய் வந்த காலை, பிறவிக்கேதுவாய ஊழ்வினையையொழித்து வினைப்பயனை நுகர்தற்குரிய (கந்தர்கலி வெண்பா கண்ணி 24—30) 'அறுபது புறக்கருவியையும் எட்டு அகக்கருவியையும், பிறவற்றையுங்களைந்து, மூலமலமாகிய ஆணவ விருளையோட்டி, ஞானக்கண்ணைநல்கி, இறைதன்மையும் உயிரியல்பும் விளக்கி, உலகமனைத்தினும் இறைவன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்கும் நிலையுங்காட்டி, நிலையான பேரின்பத்தை நல்குவன்' என்பது.

கருணை திருவுருவாய்க் காசினிக்கே தோன்றிக்
குருபரன் என்றோர் திருப்பேர்கொண்டு—திருநோக்கால்
ஊழ்வினையைப் போக்கி உடலறுபத் தெட்டுநிலம்

ஏழுமத் துவாக்களிரு மூன்றும் பாழாக
ஆணவ மான படலங் கிழித்தறிவிற்
காணரிய மெய்ஞ்ஞானக் கண்காட்டிப்—பூணும்
அடிஞானத் தாற்பொருளு மான்மாவுங் காட்டிக்
கடியார் புவனமுற்றுங் காட்டி—முடியாது
தேக்குபர மானந்தத் தெள்ளமுத மாகியெங்கும்
நீக்கமற நின்ற நிலைகாட்டிப்—போக்கும்
வரவு நினைப்பு மறப்பும் பகலு
மிரவுங் கடந்துல வாவின்ப—மருவுவித்து

என்பதாலறிக. (கந்தர்கலி)

இதனுள், உடல் அறுபத்தெட்டு என்றது, தாத்து விகங்கள் அறுபதையும் புரியட்டகப்பகுதி எட்டினையு மென்க. நிலத் தத்துவத்தின் கூறாகிய தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை, மயிர், என்னும் ஐந்தும், நீரின்கூறாகிய புனல், உதிரம், மச்சை, மூளை, சுக்கிலம் என்னும் ஐந்தும், அனற்பகுதியாய உணவுசெரித்தல், துயில், அச்சம், புணர்ச்சி, சோம்பல் என்னும் ஐந்தும், காற்றின் துணை கொண்டு நிகழும், ஓடல், நடத்தல், நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல் என்னும் ஐந்தின் ஏதுவும், வான் துணைகொண்டு நிகழும், வெகுளி, இவறல், விழைவு, பிடிப்பு, பொறுமை என்னும் ஐந்தின் வாயிலும், சொல்லுதல், செல்லுதல், இடுதல், கழித்தல், இன்புறல் என்னும் ஐந்திற்கேது வாய வினைப்பொறியும், நாடிகள் பத்தும், வாயுக்கள் பத்தும், உடல் உள்ளுறுப்பாகிய உணவுப்பை, செரிபை, நீர்ப்பை, மலப்பை, சுக்கிலப்பை, என்னும் ஐந்தும் நெற்றி, கண்டம், நெஞ்சு, உந்தி, மூலம் என்னும் அவத்தையிடம் ஐந்தும், அறுபதாதல் காண்க. இவைகள் தத்துவங்களா லாயினமையால், தாத்துவிகங்களெனப்படும். பூதநுட்பம் ஐந்தும், மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்னும் மூன்றுங் கூடிய நுண்ணுடம்பு, புரியட்டகம் எனப்படும். அவ்

வெட்டையும் உடன்கூட்டி, உடற்பகுதி அறுபத்தெட்டா தல் காண்க. அத்துவாக்கள்—மந்திரம், பதம், வர்ணம் என்று மூன்றினாலாகிய ஒலியுலகமும், புவனம், தத்துவம், கலையென்னும் பொருளுலகமும் ஆம். நிலம் ஏழு என்றது, உடற்கும், உலகிற்கும் ஆதாரமாய்ச் சுத்த தத்துவங்களோடு தொடர்புடைய நிலைகளை. அவை, மூலாதாரம், உந்தித்தானம், நெஞ்சு, கழுத்து, நாக்கினடி, புருவநடு, உச்சி என்பன. இவற்றின்கண் மந்திரவடிவங்களை அதிட்டித்துக் காரணேசுரர் உளர். பிறவி யொழியுங்கால், இவையும் ஒழிதலின், இவையெல்லாம் 'பாழாக' என்ருர். முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங்கடந்த அருள்வெளியைத் 'துவாதசாந்தம்' என்று வழங்குவது மரபு. தலையுச்சிக்குப் பன்னிரண்டங்குலத்திற் கப்பாலுள்ளதாக அதனை நூலோர் பாவித்தனர். பன்னிரண்டங்குல முடிவில் இறைவனை முத்தர் வழிபடுவராதலின், அன்றோரை, (மீனாட்சி பிள்ளைத்தமிழ் 75) 'துவாத சாந்தத்தொரு பெருவெளிக்கே விழித்துறங்குந் தொண்டர்' என்ருர். திருவருளாகிய அன்னையைக் கூறுமிடத்தும், 'துவாத சாந்தப் பெருவெளியிற் றுரியங்கடந்த பரநாத மூலத் தலத்து முளைத்த முழுமுதலே' என்றது காண்க.

அடிகள், உடம்பைப் புன்குரம்பை யென்னும், வீட்டினை, உயிரின் 'புக்கில்' என்றுங் கூறினமை, திருவள்ளுவனரது அருமை மொழிகளை நினைவுபடுத்தும். நாயனர், "புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பினுட் டுச்சிலிருந்த உயிர்க்கு" என்ருர். அடிகள் காசிக்கலம்பகத்துள் (38ம் பாட்டினுள்) "குடியிருக்கும் புன்குரம்பை குலைந்திடுநாட் கொலைக்கூற்றங் குமைத்த செம்பொன், அடியிருக்கும் பரந்தாமப் புக்கில்புகுந் தானந்த அமுதமாந்திக், கடியிருக்கும் நறைக்குழன்முத் தித்திருவை முயங்கிடவுங் கடவேன் கொல்லோ" என்றனர்.

கூற்றுவனாகிய நுளையன், உவர்நீர்க்கேணியாய உடம்பின்கண், சிற்றுயிர்களாகிய மீனைப் பிடித்தற் பொருட்டு, கபம், வாதம், பித்தமென்னும் முத்தலையுடைய தூண்டிலையிட்டு மீன் தூண்டிலகப்பட்டதையுணர்த்தும் வாழ்நாள் எல்லையாகிய சடைக்கருவியைக் குறிக்கொண்டு பார்த்து, மீனெடுத்துத் தின்பதற்குப் பல்லினை அசைத்துக் கொண்டிருக்கின்றானாதலின், அவன் முயற்சி தவறி அவன் வெட்கப்பட்டுப் புழுங்கும் வண்ணம்,

(திருவாரூர் நான்மணி 12)

"அருட்பெருங் கடலின்அவ் வாருயிர் மீனம்
கருக்குழி கழியப் பாய்ந்து தெரிப்பரும்
பரமா னந்தத் திரையொடு முலாவி
யெய்தரும் பெருமித மெய்த
ஐயநின் கடைக்கண் அருளுதி" என்ற விடத்து அடிகள் யாக்கை நிலையாமையை நயமுற அறிவுறுத்தினமை பாராட்டத்தக்கது. உலகப்பற்றறுதலும், இறையருள் புரிதலுமே, அடிகள் எஞ்ஞான்றும் விழைந்த பெருந் தவத்தராதலின், உலகப்பற்றறுதற் பொருட்டு ஒருவரம் இறைவன் பால் வேண்டுமிடத்தே, அடியார் பெருமையையும் அழகாக அடிகள் நவின்றனர். அது வருமாறு:— இந்திரனது இன்ப வாழ்க்கையும் இருநிதிக்கிழவனது பெருஞ்செல்வமும், காமன் எழிலும், உத்தமயோகியரால் அஞ்சி வெறுக்கப்படுவன. அவை கிடைப்பினும், அவர்கட்கு அவை இடையூறாகமாட்டா. ஆனால், யானோ வாதமிகுந்தகாலை புளிப்புணவும், பித்தமிகுந்தகாலை உப்புணவும், கபமிகுந்தகாலை இனிப்புணவும், பிறவும் நாவிற்கேற்ற சுவை யுளதாமாறு உண்டு, அவ்வவற்றின் மயமாய் நின்று, காமக்கடலின் மூழ்கிப் பாவமும் பழியும் பற்றுவேனேயன்றி, மெய்ப்பொருளறிந்து, புல்லறிவாண்

மையை யொழித்து, ஐம்புலன்களையும் வென்று, அற நெறிதலைக்கூடி, தீநெறிதவிர்ந்து, நல்வழிச்செல்லுதற்குத் தவவலிமையற்ற மூடனேனாகலின், எனக்கு ஒருவரம் இறைவனே நீ தந்தருளவேண்டும். அஃதாவது, பெருங் குளிரினாலேயே நடுக்குற்று வருந்தியகாலை, கரியதுணி பலவற்றைத் தொடுத்துத் தைத்த ஒருடையன்றி வேறோரு ஆடையுங் கிடையாதாகுக. படுப்பதற்கு, வறியவர் வீட்டுப்புறந்திண்ணை யல்லது வேறு இடம் இல்லையாகுக. கடுமையாகிய பசி ஏற்பட்டால், உப்பில்லாது சமைத்த கூழல்லது, வேறுணவு வாய்விட்டரற்றினும், தருவாரில்லை யாகுக. நாள்தோறும் ஒழுக்கமும் உயர்ந்த பெரும் பொருட் கேள்வியுமுடைய மெய்த்தவர் குழாத்தொடுங் கூடியிருக்குமாறருள்க. இவ்வாறு எடுத்த உடல் நீங்கு மளவும் உதவிபுரிந்து, நின்மாண்பு மிக்க திருவடியொழி யப் பிறிதொன்றையும், யான் இரந்து வேண்டினும் நீ நல்காதிருப்பதேயாகும்" என்றனர்.

வீடுபேறடைதற்குத் தகுதி யெய்தச் சத்திநிபாதம் வேண்டுமென்றும் அதற்கு இருவினையொப்பும் மலபரி பாகமும் அமைதல் வேண்டுமென்றும், அடிகள் கந்தர்கலி வெண்பாவுட் குறித்தனர். (கந்தர்கலி வெண்பா கண்ணி 21, 22) சத்திநிபாதம் என்பது திருவருள் வீழ்ச்சியென்று பொருள்படும். சத்தி, அருள், நிபாதம், வீழ்ச்சி. நிலை யாமை யுணர்ந்தோர், நல்வினையின் பயனாய விண்ணவர் பதவிகளை விரும்பார். தீவினையின் பயனாய நரகத் துன்பத்தை விரும்பாமை தெளிவு. ஆதலின் நல்வினை யையும் தீவினையையும் ஒப்பவே நோக்குவர், இரு வினைப் பயனையும் ஒப்ப வெறுத்தல் தான், இருவினை யொப் பெனப்படும். இதனால், உலகப்பற்றின்மை தலைப்பட்ட உயிர்கள், நிலைத்த இன்பத்தையவாவும் நிலையே, அவற் றைப்பற்றிய ஆணவமலம் நழுவுதற்குரிய தருணம். அந்

நிலையே மலபரிபாகம் எனப்படும். மலங் கழலுஞ் சமயத்திலே, திருவருட் சத்திவிரைவிற்பதிதலே, சத்திநிபாதமாம். தமக்குச் சத்திநிபாதம் வரவில்லையாயினும், இறைவன் மெய்ப்பொருளுணர்த்தித் தம்மை ஆட்கொள்ளுதலே சிறப்புடைத்தென்பதை அடிகள் பண்டார மும்மணிக் கோவை 16ம் செய்யுளில் நயமுற நவின்றனர். இறைவனை விளித்துக்கூறுவார் "நீ, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பக் கண்ணீர் வார, மொழிதடுமாற, உழுவலன்பு அலைப்பச் சத்திநிபாதத்தன்மைவந்தடைந்தோர்க்கு ஞானம் நல்குதல் வியப்பாகாது; மணிவாசகனுர் முற்றுமுணர்ந்த பெரியோர் நடுவே, கைக்குறிப்பொன்றை யறிவதனுற் கண்ணே செவியாகப்பெற்ற ஊமைப்பெண்ணைப் பேசுவித்து ஆட்கொண்டது வியத்தக்க செயலாமாறுபோல, அடியேனையும் நீ ஆட்கொள்ளுதலே சிறந்தது. நின் திருமுன் எய்திய விசேடத்தால், உய்திபெருதார் யாருமிலரே, வாழைத்தண்டிலே தழல் கொளுத்தி, அதனைப் பையப்பைய முற்றிலுந் தீப்பற்றும்படி சில சூழ்ச்சிகளியற்றுவதொப்ப, நீ எனக்கு ஞானம் நல்கும் பருவம் வராவிடினும், பையப்பைய என் பிறவி மயலை யொழித்து அருள்புரிவது நின் கடனே" என்றனர். இன்னும், (பண்டார மும்மணி 19) 'எனக்குப் பக்குவமில்லையென்று அருளாயாயின், இகழ்ச்சி உனக்கே ஏற்படும், தாய், சினந்து தன் குழந்தையை ஒருகாற்பாராது போயினும், அக்குழந்தையைப் பிறிதொருகால் எடுத்துப் பசியாற்றுதல் அவள் கடனே நீ குருவாக உருக்கொள்ளுதல் அடிக்கடியன்று, ஆதலின், சமயாதீதப்பொருளை அடியேனுக் கறிவுறுத்தற்கு இப்போது சமயமில்லையென்று மாருது, நீ எனக்கு அருள்புரியவேண்டும். விதியின்படி பதினறுண்டெல்லையளவே வாழ்வதற்குரிய மார்க்கண்டேயர் பொருட்டு, அவர் உயிரினை உரியகால வெல்லையிற்

கவரவந்த நமனைக்கொன்று அவர் வாழ்நாளை நிலைப்படுத்தியதற்காக, உன்னைக் குறை கூறுவார் யார்? அதுபோலப் பருவமில்லாத எனக்கு நீ அருள்புரிந்தாலும், உன்னைத் தடுப்பார் எவருமிலர்? என்றமை காண்க. மேன்மை தாழ்மை நோக்காது வரையாது வழங்கும் வள்ளல்போல, நீயும் சரியை கிரியை யோகத்தின் மேற்பட்ட ஞானத்தை எனக்கு வழங்கவேண்டுமென்பார்,

(பண்டார மும்மணி 28)

கற்றன ராயினுங் கல்லா ராயினும்
அற்றனம் யாமென அடைந்தனர் தமையெனிற்
காலம் பாரார் கருத்தினை யளவார்
சீல நோக்கார் தீக்குணங் கொள்ளார்
பரிசிலர் வேண்டிய பரிசுமற் றெல்லாம்
வரிசையோ டளிப்பது வள்ளியோர் கடனே,

அதனல்

சரியையிற் ருழ்க்கலை கிரியையிற் பணிக்கலை
யோகத் துய்க்கலை பாகமு நோக்கலை
நாளையின் றெனவொரு வேளையு நவிற்றலை
ஈண்டெனக் கருளுதி யிறைவ
பூண்டுகொண் டிருப்பனின் பொன்னடித் துணையே"

என்றார்.

இறைவனது திருமுன் எய்தியபோது அன்பர் யாவர்க்கும் திருவருட்பதிவு ஏற்படுதலின், பெரியோர்க்குஞ் சிறியோர்க்கும் வேற்றுமையில்லையாகலின், (பண்டார மும்மணி) 'சத்திநிபாதம் நின் சந்நிதிப்பட்ட இத்திறத் தெளிதினி லெய்திய தெனக்கே' என்றார். சிதம்பர மும்மணிக்கோவை நான்காஞ்செய்யுளில் இறைவன் சந்நிதிச்சிறப்பை அடிகள் உவமைகளால் இனிது விளக்கினார்:—(சிதம்பர மும்மணி 4) தவமிக்க பெருந்தொண்டர்

மெய்ந்நூலினைப் பல்காலோதி நிரம்பிய அறிவுடையராய், அளவைகளாற் பொருளியல்பினைத் திட்பமாகத் தெரிந்து பொருட் பொருத்தங்கண்டு, சிவமிதுவெனத் தெளிந்து அம்பலவாணரை ஆராவன்பினோடு மனமாரவணங்கிப் பேராவியற்கை பெற்றனர். யானோ, சரியை, கிரியை, யோக ஞானங்களிற்பயிலாது உன் பொற்றிருமன்றினை வாளா நோக்கிப் பிறவாநெறி பெற்றனன், பொன்னிறப் புருவும், கருநிறக் காக்கையும் இமயமலையைச் சார்ந்த, போது இரண்டும் ஒரு நிறத்தன வாதல்போல, இன்னருள் பழுத்த நின்றிருமுன் எய்திய பெருந்தொண்டரும் யானும் பெற்ற பேறு ஒன்றேயாகலான் அன்னோர்க்கும் எனக்கும் வேற்றுமையுளதோ" என்றனர். பிறிதொரு பாட்டிலே, (பண்டார மும்மணிக்கோவை) ஞானத்தால் அடையும் வீட்டின்பத்தைக் காதலர் மகிழ்ந்துடனுறைந்து நுகருஞ் சிற்றின்பமுணர்த்து மொழிகளால் அடிகள் விளக்குகின்றார். தம்மைத் தலைவியாகவும், தமது குருவடிவாய் நின்றருள்புரியு முதல்வனைத் தலைவனாகவுங்கருதிக் கூறுவதாவது:—(பண்டார மும்மணி 7) சம்பந்தன் என்ற பெயருடைமையால், எம்மொடு சம்பந்தஞ் செய்தல் நினக்குத் தகும், எடுத்த உடலின் அமைப்பாற் புருடன் என்ற நாமத்தினை நாங்கள் உடையேமாயினும், உயிர்களாகிய நாங்கள், நின்முன் நங்கையர்களே. "புருடனைச் சத்தியாக" நீ கொண்டதற்கு எடுத்துக்காட்டாவான், புருடோத்தமனென்று பெயர்பெற்ற திருமாலே, (நீ அவனோடு கலந்து சாத்தனைப்பயந்தனையல்லவா?) தலைவன் ஒருவன் ஒத்தவியல்புடைய தலைவியை நாடுதலே பொருத்தமாமெனின், யாமும், அழியாத்தன்மை, வியாபகம், விழைவு செயலறிவுடைமை, என்னுந் தன்மைகளால், உன்னை யொத்துளேம். நாங்கள் நின்பெருமை யுடையேமல்லேமெனின், தலைவனுக்குரிய சிறப்பு தலைவிக் கின்றெனினுங்

குற்றமில்லையென்னுங் கருத்துப்பற்றித் தொல்காப்பிய நூல்,

"உயர்ந்தோன் றலைவன் ஒத்தோட் புணரினும்
இழிந்தோட் புணரினும் இழிபெனப் படாதே"

என்று விதித்தலின்,

காதலி னெமையருட் கைப்பிடித் தருளி
ஒருவரு முணராப் பரம வீட்டில்
இருள் அறைதிறந்த பெருவெளி மண்டபத்து
உயர்நா தாந்தத் திருமல ரமளியிற்
புளகமெய் போர்ப்ப மொழி தடுமாற
உள்ளொலி நாதப் புள்ளொலி முழங்க
ஞான வாரமுத பானம தருந்திக்
கருவிகள் கழன்று பரவச மாகிப்
பரமா னந்தப் பரவையுட் படிந்து
போரா வியற்கை பெற்றினி திருப்ப
ஆரா வின்பம் அளித்தருள் எமக்கே.

குறிப்பு :—சிவஞானிகளல்லாத பிறர் உணராத வீடென்பார், 'ஒருவருமுணரா' என்றார். புணர்ச்சிக்குத் தனியிடம் வேண்டுமென்ற குறிப்புப்பற்றி அவ்வாறுரைத்தார். இருள் என்பது ஆணவம். அறை, கட்டினைக் குறிக்கும். ஆணவநீங்கிய கட்டற்றநிலை குறித்தவாறு. நாததத்துவ முடிவின்கண் உள்ளது பரநாதம், அதுவே திருவருள்நிலயம். திருவருட் சத்தியே வீட்டிற்கு ஆதாரமாதலின், அந்நிலயத்தை 'அமளி' என்றார். ஐந்தெழுத்திலுள்ள வகரங்குறிப்பதும் அஃதேயென்ப. அயராவன்பே, சிவானந்த நுகர்ச்சியை நல்குமாதலின், அவ்வன்பின் மெய்ப்பாட்டினைக் குறிப்பார் 'புளகமெய்போர்ப்ப' என்றார். 'நாதப்புள்ளொலி' யென்றது, உள்நாதமொலித்தற்குரிய ஞானயோகத்தையும், ஞானவாரமுதமென்பது, பரஞானத்தையுங் குறிக்குமென்ப. 'கருவிகள் கழன்று'

என்றமையாற் பிறவியறுதலும், 'பரவையுட்படிந்து' என்றமையாற் சிவானந்தப்பேறுங் குறிக்கப்பட்டன. நிலைத்த பேரின்பமே 'பேராவியற்கை' யெனப்பட்டது. இது திருவள்ளுவர் சொற்றொடர். இதனை அடிகள் பலவிடத்தும் எடுத்தாளுகின்றார்.

(கந்தர்கலி வெண்பா 30, 31ல்) உயிர்கள் மூவகைப் படுமென்றும், ஆணவமல மாத்திரமுடையவர்கட்கு இறைவன் உள்நின்று உண்மைஞானமளிப்பன் என்றும், ஆணவத்தோடு, வினைப்பற்றுமுடையார்க்குத் தமது இயற்கை வடிவொடுதோன்றி மெய்யறிவுறுத்துவனென்றும், மும்மலமுடையவர்கட்கு மனிதவடிவங் கொண்டாதல், மனிதவடிவத்தை யதிட்டித்தாதல் அவன் ஆட்கொண்டருள்வனென்றும் அடிகள் தெளிவுறவோதினர். இறைவன் மானுடச்சட்டை சாத்தி வருதல் பண்டார மும்மணிக்கோவையுள் வற்புறுத்தப்பட்டது.

(பண்டார மும்மணி 19)

" சாயா மும்மலச் சகலரே மூய்ய
எம்முருக் கொண்டும் எம்மொடு பயின்று
மும்மலக் கிழங்கை முதலொடு மகழ்ந்து
சிற்பர மூணர்த்துஞ் சற்குரு ராய "

என்றது காண்க.

இக்கருத்தை அடிகள் அழகிய சில மடக்குகளால் விளக்கிய பகுதி வருமாறு:—

(பண்டார மும்மணி 13)

" தலைப்படு கலைமதி தாங்காது ஆங்கத்
தலைப்படு கலைமதி தாங்கி நிலைப்படும்
மானி டனைய வடிவு கொண்டருளாது
மானி டனைய வடிவு கொண்டருளி
யெற்பணி பூணாது எற்பணி பூண்டு

பாரிடஞ் சூழாது பாரிடஞ் சூழ்தர
ஆரூ ரமர்ந்த ஞான சம்பந்த"

என்றதுமது.

"தலையிற் பொருந்திய கலையுடைய மதியினைத்தாங்காது, மேம்பட்ட சிவஞானமாகிய பேரறிவுடன் விளங்கி, மானை இடக்கையிற்றரித்த வடிவங்கொள்ளாது மனிதனுய வடிவுகொண்டருளி, எலும்புமாலை, முதலியன பூணுது, எனது பணிவிடையை ஏற்றுப் பூதங்களாற் சூழப்பெறுது உலகத்தார் தம்மை வலம் வந்து வணங்குமாறு ஆரூரின்கண் அமர்ந்த ஞானசம்பந்த" என்பது இதன் பொருள்.

இறைவன் ஞானகுருவாய் வந்து நல்கும் பேற்றினைக் கந்தர்கலி வெண்பாவினுள் அடிகள் விரித்துரைத்தார்.

(கண்ணி 33)

"மூன்றவத்தை யுங்கழற்றி முத்தருட னேயிருத்தி
ஆன்ற பரமுத்தி யடைவித்துத் - தோன்றவரும்
யான்எனதுஎன் றற்ற விடமே திருவடியா
மோன பரானந்த முடியாக - ஞானந்
திருவுருவா இச்சை செயலறிவு கண்ணு
அருளதுவே செங்கை யலரா - இருநிலமே
சந்நிதியா நிற்குந் தனிச்சுடரே எவ்வுயிர்க்கும்
பின்னமற நின்ற பெருமானே"

என்றது காண்க.

மூன்றவத்தை யென்பன, உடலோடுகலவாத தனிநிலை, அதனோடு கூடிய கலப்புநிலை, மயலற்ற போதுளதாய சுத்தநிலை. ஞானம் பெற்றுப் பிறவியற்றவிடத்தே அவத்தை மூன்றுங் கழிந்தொழியும் என்பது அடிகள் கருத்து. முத்தருடனேயிருத்தி என்றது, 'அதிகாரம் பெற்ற முத்தர்களாகிய ஸ்ரீகண்டர், அனந்தர், அணு

சதாசிவர் முதலியோரோடு அவ்வவர்க்குரிய புவனங்களி லிருத்திச் சுத்த போகம் நுகர்வித்து ' என்னும் பொருட்டு. 'கணுதிபர்களாகிய சுத்தவித்தியா தத்துவ வாசிகளோடு கலந்து அபரமுத்திப்பயன் கொள்வித்து' என்றும் பொருள் கொள்ளுவர். அபரமுத்தர்களும் புவனாதிபதிக ளாய உருத்திரர் முதலியோரும், மால் அயன் முதலிய தேவர்கள் இறுதியுற்ற காலையும், இறவாதிருப்பர்; அவர்கள், எல்லாம் ஒடுங்கிய காலத்திலே இறைவனோடு இரண் டறக்கலப்பதாய பரமுத்தியடைவர். ஞானம் பெற்ற அதிகாரிகளை அடிகள் என்று மிளையராயிருப்ப ரென்னுங் கருத்துப்பற்றி, 'பல்லாண்டு செலச்செல்லா இளையோரும்' என்றனர். பேரிறுதியாகிய மகா சங்கார முடிவிலே இறைவன் நட்ட மாடுவதைக் குறிப்பார்,

(செய்யுட் கோவை 64)

" மல்லாண்ட திரடிண்டோட் டுழாய்முதலு மணிநாவிற்
சொல்லாண்ட மறைமுதலும் பலராங்குத் தொலைவெய்தப்
பல்லாண்டு செலச்செல்லா விளையோரும் பனிப்பெய்த
அல்லாண்ட நள்ளிருளில் அழலாடுந் தொழிலிணையே "

என்றார்.

முத்தி நிலையுற்ற உயிர்கட்கு இறைவனது பேரறிவுப் பெருவடிவமே எஞ்ஞான்றும் புலனாதலின், தமது அறிவுஞ்செயலும் இறைவனது அறிவு, செயல் என்னு மிரண்டினுள் அடங்கக்காண்பர். அவர்கட்கு, இறைவன் கலப்பாலுளதாம் இன்பமே வரம்பிலதாய்ப் பெருகும். ஆதலின், தன்செருக்கற்ற இடமே இறைவன் திருவடி யாகவும், சொல்லிறந்த சிவானந்தமே, அவன் திருமுடி யாகவும், அவனது முச்சத்திகளே முக் கண்களாகவும், அவனது பேரறிவே திருமேனியாகவும், திருவருளே அவனது அபயத்திருக்கரமாகவும், உலகம் அவன் சன்னிதி

யாகவும், அவனது பூரண நிறைவே, எல்லா உயிரினும் அவன் கலந்த தன்மையாகவுந் தோன்றுமென்று அடிகள் அறிவுறுத்தினரென்க.

மெய்த் தொண்டர்கள் பெருமையைப் பாராட்டுவதில் அடிகள் அளவற்ற ஆர்வமுடையவர். அவர்களோடு பயிலுங்கால் அவர்களது சிவபாவனைக்குட்பட்டுத் தாம் உய்திகூடியதாக அடிகள் கூறுஞ் செய்யுட்கருத்து வருமாறு :—(சிதம்பர மும்மணி 10) 'புறத்தே தவவேடம் பூண்டு உள்ளே வஞ்சகம் பொதிந்த நெஞ்சனேனாயினும், பொன்மலை வாய்திறந்தாற்போன்ற பொன்னம்பலமாகிய தெய்வமன்றத்திலே திருநடனக் காட்சி பெற்று உய்தி எய்தினேன். உய்வதற்குரிய பெருந்தவம் யாது முயலாது எளிதில் அதனைப் பெற்றமை எவ்வாறெனில், பொருந்தாவொழுக்கம் பூண்டேனாயினும், தவவேடம் பூண்டதற்குத் தக்கவண்ணம் நின் தொண்டரொடு பழகுவதிலே, அவர்கள் என் வேடத்தைப் பார்க்குந்தோறும் பார்க்குந்தோறும், நின் தன்மை என்னிடத்தேயிருப்பதாய் நினைந்து நினைந்து பலநாள் என்னைக்கருதினமையால், அவர்களுடைய பாவனை முற்றி அதன்பயனாக, அடியேன் பெரும்பேறெய்தினேன். எவ்விடத்தில், அப்பெரியார் உன்னை எண்ணினும், அவ்விடத்தில் நீ இருக்கின்றாய் என்பதற்கு ஐயம் வேறில்லை. ஆகலின் நிலையுடைப்பொருளும் நிலையிலாப்பொருளும் இன்னவென்று திட்பமாக உள்ளத்திற் கொண்டு, புல்லறிவு நீக்கி, நல்லறிவு கொளுத்தி எம்மனோரையுமிடித்துரைத்து, அறநெறி நிறுவி யெம்மைச் செம்மை செய்தருளத் திருவுருக்கொண்ட நற்றவத் தொண்டர்கூட்டம் பெற்றவர்க்குப் பெறலாகாதவை உளவோ', என்பதே. தமது தேசிகர்பால் ஒரு வரங் கேட்குமுகத்தால், தொண்டர் பெருமையை அடிகள் விளக்கிய செய்யுட் கருத்து வருமாறு:—(பண்டார மும்

மணி 4) 'பலர் பலவாறு முரண்படக்கூறுஞ் சமயங்களிற் புகுந்துழலாது, தெய்வத்தன்மை நிறைந்த சைவ சித்தாந்த நெறிநின்று இறவா நிலைமை பெற்றின்பமார்ந்திருக்கும் பிறவாச் சிறப்புவேண்டும். அது எனக்குக் கிடைத்தற் கரிதாயின், யான் ஒரு பிறவியை விரும்புகிறேன். அது ஐந்திருநீழலிலசரனாய்த் திகழும் இந்திரனாகியிருப்பதற் கன்று, மலரோனாகிப் பல்லுயிரையும் படைத்தற்கன்று, பாம்பணையில் அறி துயில்கொள்ளுங் கடவுளா யுலகங் காப்பதற்கன்று, அப்பதவிகளிலே கேடுறுதல்கூடும். ஆதலின், உயர்ந்த கல்வியும் ஒழுக்கமு மில்லாதவராய்ப் பழிப்புடையராயிருப்பினும், நின் பொன்னடியைப் புகலாகப்பெற்ற அடித்தொண்டர்கள் 'திருவமுதுண்டு தெருக்கடை யெறிந்த பரிகலம் அருந்தி யிப்பிறவிக்கடலைக் கடக்க முயலும் தவமிக்க நாயாகி, நின் றிருவருளையு மறவாது பிறப்பதாகிய பேறே எனக்கு வேண்டும்' என்றனர்.

இதனால், சைவசித்தாந்தச் செந்நெறிப் பயன்கொள்ளும் அடிகள் விண்ணவர்பதவிகளை விரும்பாமை புலனாம். இக்கருத்தைத் தாமே அழகாக நவின்ற செய்யுட்பகுதி வருமாறு :—

யான் அவர் (=தொண்டர்)

"நன்னிலை பெறுதற் கன்னிய னாயினும்
அன்னவர் கமலப் பொன்னடி விளக்கிய
தீம்புன லமுத மார்ந்தன னதனால்
வேம்பெனக் கொண்டனன் விண்ணவ ரமுதே"

ஐம்புலனுமடங்கப்பெற்ற பேரறிவாளர் பெறும் பேரின்பம் விண்ணவர்க்கரியதாகும். ஐம்பொறியடக் கத்தால், உயிர் தானே தன்னில் இன்பமுறுது இறைவனைப்பற்றி நின்றே அது இன்புறும், புறப்பொருள்களிற்

செல்லா ஐயறிவு உள்ளத்துள்ளே விளங்கு முதல்வன் பாற்செல்லும், கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த்துற்றறியு மறிவு முதல்வன் மாட்டே தனக்குரியவற்றைப் பெற்று உயிர்க் கின்பந்தரும், அவ்வின்பம் நிலைபேறுடையது, உயிரினறிவிற்கு ஏதாவது பற்றுக்கோடாயிருத்தல் வேண்டும் என்ற உண்மையை விளக்குவார்,

(பண்டார மும்மணி 25)

‘ அடங்கா வைம்புலன் அடங்கினர்க் கம்ம
ஒடுங்கா வைம்புல னுளத்தினு முளவே,
அவைதாம்
செவிப் புலனறியா அகத்தொலி யொன்றே
மெய்ப் புலனறியாத் தட்பமற் றொன்றே
கட்புல னறியாக் கதிரொளி யொன்றே
நாச்சுவை யறியா நறுஞ்சுவை யொன்றே
மூக்குயிர்த் தறியா மூருகுமற் றொன்றே
பேரா வின்பமிப் பெற்றியிற் றிளைக்கும்
ஆரா வின்பமொன் றூர்ந்தனம் யாமே ’ என்றார்.

(காசிக்கலம்பகம் 37ம் பாட்டு) இறைவன் பக்குவ மிக்க தக்கார்க்கு ஞான நல்குவதுபோலக் காசிப்பதியுள் இறப்போர் செவியிலே பிரணவமறை யோதுகின்றா ரென்ற கருத்தொன்று கேட்கப்படுகின்றது.

உலகைநீத்துத் துறவுநிலை நிற்போரே காசிப்பதி யுறைவோ ராவரென்றும், அன்னோர் சிவவடிவையே நினைந்திறக்குங்காலை இறைவன் அவர் நினைத்த வடிவொடு தோன்றி யருளப்பெற்றுச் சிவசாரூப மடைவரென்பதே நூல் நுட்பமென்று கூறுவதுமுண்டு. காசியிலிறப்போ ரெய்துஞ் சிறப்பினைக் கவிநயந்துளும்ப, அடிகள் ஒரு செய்யுளுட் குறித்தனர்.

(காசிக்கலம்பகம் 48)

பல்லாண்டு தம்மைப் படைத்தஅத் தேவரைப்
பார்த்துப்பைம்பொன்
வில்லாண்ட தோள்கொட்டி யெந்தையர் கோல விடம்பழுத்த
அல்லாண்ட கண்டத்தெம் மாதிப் பிரான்அவி முத்தத்திலே
சில்லாண் டிருந்து சிவமாய்ச் செலுஞ்சிறு செந்துக்களே.

காசி யென்பது, சிவனாகிய தந்தையார்க்கு எவ்வுயிரும் பிள்ளைகளென்று கருதி யாவரும் தம்முள் வேற்றுமை பாராட்டாது இறைவனைப் பூசிக்குந்தலமாதலால் அவண் உயிர்கள் ஞானமெய்திச் சிவமாதல் எளிதென்ற கருத்தால் இவ்வாறு கூறினர். அடியார் எவ்விடத்திற் சிவவிளக்கமிருப்பதாய்ப் பாவித்தார்களோ அவ்விடத்திலே சிவம் விளங்குமாதலின், காசிப்பதியிலுள்ள சிவனடிப் பேரன்பர் பாவனையால் சிற்றுயிர்களும் சிவமாந் தன்மை யெய்தின என்பாருமுளர். அடியாருடன் கூடியவர்கள், அவ்வடியார் நினைவின் வழிநிற்பராதலின், தாமும் அவரைப்போலச் சிவசிந்தனையுடையராய்த் திகழ்வர். இக்கருத்துப்பற்றியே அன்பரிணக்கம் வேண்டப்படும்.

காசியில் இறக்கு முயிர்களுக்கு இறைவன் ஓங்காரத்தை யோதுவாரென்ற கருத்தைக் காசிக்கலம்பச முதற் செய்யுளிலே 'உரையாத பழமறையின் முதலெழுத்தி னொண்பொருளை வரையாது கொடுத்திடுநின் வள்ளன்மை வாழ்த்துதுமே' என்றறிவுறுத்தனர். காசிப்பதியிலிறப்பார்க்கு அத்தகைய அருட்செயலை இறைவனருளவேண்டுமென்று தவமுனிவர் வேண்டிய வரத்தின்படி இறைவன் அங்ஙனஞ் செய்கின்றாரென்பர் பௌராணிகர். இறக்குங் காலை, சிறந்தவொன்றை நினைப்பின், அது வரும் பிறவிக்கு நன்மை பயக்குமாதலின், எல்லா மந்திரங்களினுஞ் சிறந்த பிரணவத்தை இறக்குங்காற் கேட்டலும் ஓதலும்

நன்றென்ற கருத்துப்பற்றியே, பிரணவவடிவாயுள்ள சங்கிஜெலியை இறந்தநாட் கடனியற்றுங்காலே, முழக்கு வது சைவருள் வழக்கமாயிற்றுப்போலும். காசியின் நகரவடிவே பிரணவ வடிவமென்பதையும் அப்பிரணவத் தின் உட்பொருளாகக் காசி நடுவில் விசுவேசர் வீற்றிருப் பதையும், காசியிலிறக்குமுயிர்கள் நினைப்ப தியல்பாகலின், அங்ஙனம் நினைப்பாருடைய உள்ளக்கண்ணிற்குப் பிரணவ வடிவமும், அவர்கள் அகச்செவிக்குப் பிரணவ வொலியும், அவர்கட்குப் பிரணவப்பொருளாய முதல்வன் தோற்றமும் நிகழ்தல் இயல்வதொன்றே. காசியிலிறப்பார் பிரணவத் தியானமுடையராதல் வேண்டுமென்பதே இந்த ஐதிகம் நமக்கு அறிவுறுத்துமென்று தெளிக.

இறைவனுக்குத் தசாங்கங்கூறிய கந்தர்கலிவெண் பாப் பகுதிகளிலும், அன்பர் பெருமை புலனாகின்றது. (கந்தர்கலி வெண்பா 65—74) இறைவனது மலே, பேரன் பர் உள்ளத்திலுள்ள ஆராவின்பமே, இது அன்பின் உறுதியால் உளதாவது, இறைவன் அன்பர்க் கிரங்கியரு ளும் ஆனந்தமே, அவனது ஆறு. தத்துவங்கட் கப்பாற் பட்ட அருள்வெளியே, அவன் திருநாடு. போக்குவர வின்மையே, அவனது நகரம். ஐந்தெழுத்தால் நடை பெறும் வாசியே, அவன் குதிரை. சிவஞானமே, அவனது யானே. முற்றறிவே, மலர். அன்பே, அம்மலரைக்கட்டு நார், அறமே, அவனது ஆன்கொடி, நாத கலேயே, அவனது முரசு, புவனம்படைத்து நடாத்தலே, அவன் கட்டளே, இங்ஙனம் தசாங்கமுரைக்கப்பட்டது.

குறிப்பு :—அன்பின் உறுதியே, திண்மைபற்றி மலே யெனப்பட்டது. சிவானந்தம், உயர்ந்த முதல்வனிட மிருந்து தாழ்ந்த உயிர்களுக்குப் பாய்தலின் ஆறெனப் பட்டது. இறைவன் அருளே எவற்றிற்கும் ஆதாரமாக, அதனுள் எல்லா மடங்குதலின், அதன் விலாசமே நாடெ

னப் பட்டது. பேராவியற்கைத்தாய வீடே நகரம். ஐந்தெழுத்து மந்திரவொலியால் எல்லாம் தொழிற்படு தலின், அதற்கேதுவாய கிரியாசத்தியே இறைவனது ஊர்தியென்றலுமொன்று. சீறும் யானைபோலச் சிவ ஞானமானது பாசங்களை அறுத்தொழித்தலின், அதுகளி ருயிற்று. யானைபோல, ஏறுதற்குப் பயன்படுவதுமாம். சிவ பூரணமானது, பூவின் நாற்றம்போல் எங்கும் பரவி யிருத்தலின், அது மலராயிற்று. நாதமாகிய ஓங்கார மூலமே, முரசாயிற்று. இறைவன் ஆணைப்படியே, அதி காரமூர்த்திகள் படைப்புங் காப்பு மியற்றுதலின், அவை ஆணையாமென்றார். ஒடுக்கம், தன்னால் நிகழ்தலின், ஆணை யாகாது.

இனி, இறைவன் உருவத்திருமேனியை விதந்து கூறு வான் கருதிய ஆசிரியர், கந்தர்கலி வெண்பாவினுள், தமக்கு ஐந்தாவதாண்டில் இன்னருள்புரிந்து, திருச்செந் திற் பதியிலுறையும் அறுமுகப்பெருமானது திருவருட் கோலத்தினை இனிதெடுத்தியம்பினர். அக்கடவுளது ஆறுமாமுகங்களாலும் பன்னிரு கரங்களாலுமியற்றப் படும் அருஞ்செயல்களைத் திருமுருகாற்றுப் படையுள் ஓதியவாறே தாமும் வழுத்தினர். திருமுருகாற்றுப் படை யுள், 'மாயிருள் ஞாலமறுவின்றி விளங்கப் பல்கதிர் விரிந்தன்றொருமுகம்' என்றதற்கேற்பக் கலிவெண்பா வினுள், 'பாச விருள்துரந்து பல்கதிரிற் சோதிவிடும் வாசமலர் வதனமண்டலமும்' என்றார். 'மறுவின்றி' யென்பதன் பொருளைப் 'பாச இருள்' என்ற மொழி களாற் றெளிவுபடுத்தினர். 'ஆற்றுப் படையுள் ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினிதொழுகிக் காதலின் உவந்து வரங் கொடுத்தன்றே' என்னுங்கருத்தினைத் 'தாகமுடன் வந்தடியிற்றாழ்ந்தோர்மகிழ வரம் பலவும் தந்தருளுந் தெய்வமுகத்தாமரையும்,' என்னுமடிகளிற்றெரித்தார்.

"மந்திரவிதியின் மரபுளிவழாஅ அந்தணர்வேள்வி யோர்க்கும்மே' என்ற கருத்தை அடிகள் நேராகத் தழுவிக் கொள்ளாவிடினும், அதன் உயர்நோக்கினை எடுத்தியம்பினர். ஐவகை வேள்வியியற்றி அருந் தவம்புரிவார், ஞான மெய்தி வீடெய்துதற்குரியராகலின், 'ஊழ்வினையை மாற்றி யுலவாத பேரின்ப வாழ்வுதருஞ் செய்யமலர் முகமும்' என்றனர். ஆற்றுப்படையுள் 'எஞ்சிய பொருளை யேமுறநாடித் திங்கள்போலத் திசைவிளக்கும்மே' என்று பொதுப்படக் கூறினாரேனும், உலக வழக்கில் விளங்காத நூற்பொருளை, இரவிலே திங்கள் திசையறிவித்தல்போல, நன்குவிளக்குந்தன்மை குறிப்பானுணரக் கிடத்தலின், அடிகள், 'சூழ்வோர் வடிக்கும் பழமறைகள், ஆகமங்கள் யாவுமுடிக்குங் கமலமுகமும்' என்றார். "செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமமுருக்கிக் கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம் வேட்டன்றே' என்ற ஆற்றுப்படையடிகளின் கருத்து, 'வெவ்வசுரர் போற்றிசைக்கும் வெஞ்சூரனைக் கடிந்து தெவ்வருயிர்சிந்துந் திருமுகமும்' என்ற அடிகளிற் போந்தது காண்க. ஆற்றுப்படையுள், 'மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்றே' என்று வள்ளிநாயகியாற் காதல்வைப்பதே குறிக்கப்பட்டது. கலி வெண்பாவினுள், இருபிராட்டியார்க்கும் அறுமுகவர் அருளளிப்பது கூறுவார் 'போகமுறும் வள்ளிக்கும் புத்தேளிர் பூங்கொடிக்கும் மோகமளிக்கு முகமதியும்' என்றார்.

அவ்வாறே திருக்கரங்களுக்கும் தொழில் கூறப்பட்டது. 'விண்செலன் மரபின் ஐயர்க்கேந்திய தொருகை' என்றதற்கிடாக 'ஆரமுதம் தேவர்க்குதவுந் திருக்கரமும்' என்றனர். ஐயரென்றது, முனிவர்களை; அவர்கள் உலகத்திற்கு வெப்பத்தைத் தாம் ஏற்றுமாற்றுதலால், அவர்களுக்கு வெப்பந் தீர்தற்பொருட்டு அமுதம் வழங்குவது ஒருகை, அதற்கு நேரான மற்றொருகை மருங்கிலே

அமைந்ததென்பார் 'உக்கஞ்சேர்த்தியதொருகை' என்ருர். ஆற்றுப்படையார் 'வாமமருங்கிற்கரம்' என்ருர். நமது அடிகள் ஆற்றுப்படையுள் 'ஒருகை நீல்நிற விசும் பின் மலிதுளிபொழிய' என்றதற்கேற்ப ஓவாது மாரிபொழிந்தமலர்க் கரமு மென்ருர். 'பூந்தொடையல் சேரவணிந்த திருக்கரமும்' என்ற பகுதி, 'ஒருகை தாரொடுபொலிய' என்ற ஆற்றுப்படை வாக் கியத்திற்கு நேரானது. 'மார்பகத்தில் வைத்த கரதலம்' என்பதும் 'ஒருகை மார்பொடு விளங்கி' என்பதும் ஒரு பொருளுடையன. 'உய்த்த குறங்கி லொருகரமும்' என்பது 'குறங்கின்மிசை அசைஇய தொருகை' என் றதனே டொத்தது. 'சிறுதுடிசேர் கையே' (2) 'தொடி யொடுமீமிசைக்கொட்பது' போலும். (ஆ) 'பாடின் படு மணி யிரட்டுங் கையே' (ஆ) மணிசேர்ந்த தடங்கை யாகும் (க).

அங்குசங் கடாவ வொருகை' என்றதற்கேற்ப 'கறு வுசம ரங்குசஞ் சேர்கை' என்ருர். 'தெறு போர் அதிர் கேடகஞ் சுழற்று மங்கைத்தல'மும், 'கதிர்வாள் விதிர்க் குங் கரமும்' ஆகிய இரண்டும், 'ஐயிருவட்டமொடு எஃகுவலந்திரிக்கும்' இருகைபோலும். 'ஒருகை வானர மகளிர்க்கு வதுவைசூட்ட' என்றதற்கேற்ப, அடிகள் 'சூர்மகளிர் மேவக் குழைந்தணைந்த மென்கரமும்' என்ருர்.

கலிவெண்பாவுள் முதற்கண் இறைவன் பேரியல்பு களை யெடுத்தோதிப் பின்னர் அவன் கயிலைப்பெருமான் பாற் ருேன்றிய மூவிருமுகச் செம்மலாய்த் திகழ்ந்தனன் என்று அடிகள் மொழிந்தனர். அறுமுகக்கடவுள் சிவ பெருமானே யென்வும், அவர் உருத்திர முதல்வருள் ஒருவ ராய்ச் சிவபெருமாேேடு அத்துவித முற்றவரெனவும், இருவேறு கருத்துக்கள் நூலுணர்ந்தார் உள்ளத்தில் எழுவன. இவை முறையே சம்புபக்கமெனவும், அணுபக்க

மெனவுங் கூறப்படும். அறுமுகக் கடவுளை அணுபக்ஷ மாகக் கொள்ளினும், அவர் செயலைப் பரமசிவனது திருவருட் செயலாகக் கோடல் பொருத்தமே. சிவஞானிகளது செயல்கள் சிவன் செயல்களேயென்பது நூற்றுணிபு. அறுமுகக்கடவுளை மும்மூர்த்திகட்குந் தலைவராகக் கருதும் வழக்கம் பரிபாடலிலுந் திருமுருகாற்றுப் படையிலுங் காணப்படும். பிரகிருதிமாயைக் கதிபதியாகிய ஸ்ரீகண்டருத்திரரோடு ஒத்த புவனத்தே வைகும் பெருமையுடைய முருகர், உமை முதலிய கணுதிபர்கள், கீழுள்ள அண்டங்களிலுள்ள அயன், மால், உருத்திரர் முதலியோரினு மேம்பட்டவரென்பது சைவநூற் கருத்து. தமது முதற்குருவாய் விளங்கிய முருகப்பெருமானைப் பரம்பொருளாக வழிபடுதல் அடிகள் செயற்பாலதே. முழுமுதற்கடவுளின் ஆனந்த வடிவத்தை முருகனுக வழிபடுதல் மரபாய அறுநெறிகளுள் ஒன்றே.

கலி வெண்பாவிற்குறித்த அறுமுகச்செம்மலின் பிறப்பு வரலாறு, இறைவன் ஐம்பூதங்களையுந் திருமேனியாகக் கொண்டமையையே குறிக்கும். ஆறுபொறிகள்— ஐந்தாம் பூதமாகிய வானிலெழுந்தவை. காற்றும் நெருப்பும் அடுத்த பூதங்கள். பொய்கை, இரண்டாம் பூதமாகிய புனலையும், சரவணம், முதற்பூதமாகிய நிலத்தையுங் குறிப்பன. தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தோர், மக்களினு மிகுதியான உறுப்புக்களுடையராய்த் தோன்றுதல் இயலாத தொன்றன்று. முருகப்பெருமான் சூரனை மறக் கருணையாற் றடுத்தாட்கொண்டதே, கந்தபுராணக் கதையின் உள்ளீடாகும்.

" ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமும் ஆதிமாண்புங்
கேட்பான் புகிலளவில்லை "
என்றபடி

இறைவன் பல்வேறுயிர்களை அவ்வவர் தகுதிக்கேற்பப் பல்வேறு முறையால் ஆட்கொண்டருள்வன். சூரபதுமன்

மயிலுஞ்சேவலு மாகியவுடனே, அவை முருகப்பிரா னுக்கு ஊர்தியாகவும் கொடியாகவும் அமைக்கப்பெற்றன. புராணங்கள் கடவுள் உயிர்கட்கு அருள்புரிந்த முறை களைக் கூறுவதனோடமையாது, கவிநயங்கள் பலவற்றை யுங் கொண்டுள்ளன. பொருத்தமில்லாதனவும் வெறுத் தொதுக்கத் தக்கனவுமாய பல அவற்றுட் புகுந்துள்ளன. இவைகளைக்களைந்து, புராணங்களின் உள்ளீடான நற் பகுதிகளையே நாம் தழுவிக்கொள்ள வேண்டும். கவிநயங் களைப் பாராட்டுவதிற் குற்றமில்லை; அவற்றை மெய் யென மயங்குதலே தவறாகும்.

பரம்பொருளையே முருகப்பிரானாகக்கருதி அடிகள் கூறிய அருண்மொழிகள், நயஞ்சிறந்தன; அப்பிரான் அகவிருளை நீக்கும் ஞான ஆசிரியனாகலின், அவனை அருட் கதிர்பரப்பும் அகிலஞாயிறாகவும், அறிவின் முடிவாய பெரும்பொருளாகவும் கூறுவார்,

(மு. கு. பி. 28)

"விண்ணொடு மண்ணை விழுங்கி யருட்கதிர்
விரியு மிளஞ்சுடரே
மெய்ப்புலன் வேய்ந்து சமைந்ததொர் வீட்டை
விளக்கும் விளக்கொளியே"

(மு. கு. பி. 59)

'அலகில் புவன முடியும் வெளியி லளியு மொளியி னிலயமே
அறிவு ளறிவை யறியு மவரு மறிய வரிய பிரமமே'

என்றவிடத்து, முதற்கண்—தத்துவங்கட் கப்பாற்பட்ட மெய்யறிவினாற் பொதிந்த திருவருள் விலாசத்தை வீடெ னவும் அதிற்றிகழும் விளக்கொளி குமரப்பெருமானென வுங் கூறினர். பின், எல்லாவுலகங்கட்கு மப்பால் விளங் கும் அருள் ஒளியினிலயமாய்ப், பரஞானத்தாற் கடவுளை யறியு முயிர்களாலும் முற்றுமறியப்படாத பெரும்

பொருள் அவன் எனவு மியம்பினர். கலி வெண்பாவுள், முருகரைக் 'குருபரன்' என்று அடிகள் மொழிந்தவாறே அவரை முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத்தமிழ் வருகைப் பருவம், முதல் ஐந்து பாட்டினிறுதியிலும் 'குமரகுரு பரன்' என்றழைத்தமையுங் காண்க.

தமக்கு இளமையிலேயே பேரருள்புரிந்த பெருமானுகிய முருகப்பிரானே கண்கண்ட தெய்வமும் கருதிய தெல்லா மீயுங் கடவுளுமாவானென உறுதிப்பாடுடன் வழுத்துவார்,

(மு. கு. பி. 66)

"ஒழியாத புவனத் துயிர்க்குயிர தாய்நிற்ப
தொருதெய்வ முண்டெனவெடுத்
துரையா லுணர்த்துவதை யொழியவெவ ரெவர்கட்கு
மூன்கண் ணுளக்கண்ணதாம்
விழியாக முன்னின்று தண்ணளி சுரந்தவர்கள்
வேண்டிய வரங்கொடுப்பான்
மெய்கண்ட தெய்வமித் தெய்வமல் லாற்புவியில்
வேறில்லை யென்றுணர்தியால்
பொழியாத புயல்தங்கு புவனமும் திசைமுகப்
புத்தேள் பெரும்புவனமும்
பொன்னுலகு மண்ணுலகு மெவ்வுலகு வேண்டினும்
பொருளன் றிவற்குமற்றை
அழியாத வீடுந் தரக்கடவ னிவனுட
னம்புலீ யாடவாவே
அழகுபொலி கந்தபுரி தழையவரு கந்தனுடன்
அம்புலீ யாடவாவே"

என்றார்.

உலக நெறியும் வீட்டு நெறியும் வெவ்வேறுள்ளன. உலகநெறிசென்று நிலையாமையுணர்ந்து, முடிவான இன்பத்தைப் பெற முயல்வார், சமயவாராய்ச்சி செய்வான் புகுந்து தத்தமறிவிற்கேற்ப, ஒவ்வொரு சமயத்தைத்

தழுவி யொழுகுங்காலை, அவ்வச்சமயத்தையே மிக நல்ல தாகக் கருதுவர். இக்கருத்தைத்

(கந்தர்கலி வெண்பா)

" தொன்னூற் பரசமயந் தோறுமதுவதுவே
நன்னூ லெனத்தெரிந்து நாட்டுவித்து "

என்றவிடத்து அடிகள் குறித்தனர். தொன்னூலென்பது பழமையான ஞானநூல். இறைவன் சுத்த மாயையிற் றோன்றும் வாக்குகளானே, பக்குவமுடைய அருந்தவர்க்கு உயரிய கலைஞானத்தை நல்க, அவர்கள் தந்த ஞான நூல்களே நாற்பொருள் கூறு மியல்பினவாயின் வேத மெனவும், வீட்டுநெறி கூறுஞ்சிறப்பினவாயின், ஆகம மெனவும்படும். அவற்றின் ஒவ்வொரு பகுதியை மாத் திரம் உணர்பவர் உண்மையை முற்றுமுணராது, தாமறிந்ததே மெய்யாமென வற்புறுத்துங்காலை, வெவ் வேறு சமயங்க ளுளவாம். அச்சமயங்கள் எல்லாவற்றி னும் விழுமியதாய், முற்றுண்மைதெரிப்பது சைவசித் தாந்தமென்பது அடிகள் கருத்து. பண்டார மும்மணிக் கோவை 10-வது செய்யுள் அதனைத் தெரிக்கின்றது 'பல உயிர்களும் பயன்கொண்டுய்யும் வண்ணம் குடிலை யென்ற பெரிய வயலிலே அருளாகிய வித்தினையிட்டுக் கருணையாகிய நீரைப்பாய்ச்சி, ஞானநூலென்னு மரத் தினை நீ வளர்த்தனை; மரத்தின் பயன் பல; அம்மரத் தின் இலையைக்கொண்டு பலர் மகிழ்ந்தனர்; இலையை நீக்கித் தளிரை எடுத்துப் பயன்கொண்டவர் பலர்; இன் னும் பலர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, அருங்காய் என்பவற் றைத் தனித்தனிகொண்டு உவப்பெய்தினர். இவ்வாறு ஆறு பகுதியும் அறுவகையார்கொள்ள, நுண்ணிதின் ஆய்ந்தறிதற்குரியதாய வேத மரத்தின் முடிவாகிய வேதாந்தமென்ற உச்சியிற்பழுத்த தெவிட்டாத பேரின்ப

அருங்கனியைப் பிழிந்து நயமிக்க சைவ சித்தாந்தத் தேனமுத மருந்தினவர்கள் ஒரு சிலரே " யென்றனர்.

'பழமறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின் சென்ற' என்றவிடத்து 'மறை' என்ற சொல் வடவேதத்தைக் குறித்தது. 'பூமேவுசெங்கமலப் புத்தேளுந் தேறரிய', 'உரையாத பழமறையின் முதலெழுத்தின்' என்னுமடிகளிலே, அது நாத தத்துவத்திலுள்ள நாத கலையைக் குறிக்கும். 'பழமறையின் குருந்தே வருக', 'செழுமறை தெளிய வடித்ததமிழ்த் திருப்பதிகம்' என்றவிடங்களில், அது தமிழ்மறையைக் குறிப்பதாயிற்று.

அடிகள் இறைவன் ஆணைவழிநின்று தாம் குழந்தையன்பொடு பொழிந்த புகழ்ப்பாடல்களை, சகுன நற்சொல் போலவும், பல்லியும் பிறவும் ஒலித்தநற் குறிப்புப்போலவுங் கொள்க (சிதம்பர மும்மணி 22) என்றமையோடமையாமல் தமது நெஞ்சம் திறமையற்ற தம்மை நோக்கி நகையாடுவதாகவுங் கூறினர். எல்லார் சொல்லும் இறைவனேவலாற் றேற்றுமென்பதைத் தமது நெஞ்சம் அறியாமையால், அங்ஙனம் தம்மை நகைத்ததென்றார்.

'பல்லியும் பிறவும் பயன்தூக் காது
சொல்லிய பொருளுந் துணிபொரு ளுடைத்தெனக்
கொண்டோர் கொளினுங் குறைபா டின்றே
அதனால்
யாவர் கூற்றும் நின்னேவலின் அல்லதை
நிகழா நிகழ்ச்சி யுணரா து போலும்
குழந்தை யன்பிற் பெரும்புகழ் நவிற்றிநின்
ஆணையி னின்ற என்னை
நாணிலை கொல்லென நகுவதென் மனனே'

தமிழ்ச் சிறப்பு

கந்தர் கலி வெண்பாவினுள், இறைவன்பால் வேண்டிய பலவரங்களுள்,

'எழுத்து முதலா மைந்திலக்கணமுந் தோய்ந்து
பழுத்த தமிழ்ப்புலமை'

ஒன்று. இதனால் அடிகட்குத் தமிழின்கணுள்ள ஆர்வம் தெள்ளிதிற்புலனும். செவ்விதிற் றமது கருத்துக்களை மன்பதைகளுக்கு அறிவித்தற்கு அது பயன்படுதல்பற்றி அதனை விரும்பினர். பிற மொழிகளிலே அடிகட்கு வெறுப்பில்லை யென்பது (மு. கு. பி.) 'வடகலையலபல கலையொடு தமிழ்வள ருங்கூடல்,' 'தென்கலைக்கும் பழைய வடகலைக்குந் தலைவ' என்றற்றொடக்கத் துரைகளாற் றெளியப்படும். வடமொழி பலவற்றைத் தொடுத்தலை ஓர் அணியாகக்கொண்டு, மதுரைக் கலம்பகம் 68-ம் செய்யுளிலே அங்ஙனம் தொகுத்தமை காண்க.

"பால லோசன பானுவி லோசன
பரம லோசன பக்த சகாயமா
கால காலத்ரி சூல கபாலவே
கம்ப சாம்ப கடம்பவ னேசனே."

'உலகளித்தனை தமிழ்தெளித்தனை' என்ற காசிக் கலம்பக அடியால், உலகத்தை யுய்வித்தற்குத் தெளி தமிழ்ப்பனுவல் பெரிதும் பயன்படுவதென்ற நுட்பம் குறிப்பாக விளங்குதல் காண்க. தமிழ்மறையும், முதற் சங்கப்பாவலர் பாசுயமுங் கனிந்த பசுந்தமிழ் விளங்கவந்த முருகப்பிரான் என்பார்,

(மு. கு. பி. 44)

'கலைப்பா னிறைந்த முதுக் குறைவிற்
கல்விச் செல்வர் கேள்வி நலங்
கனியக் கனிய அமு தூறுங்
கடவுண் மறையு முதற் சங்கத்
தலைப்பா வலர்தீஞ் சுவைக் கனியும்
தண்டே னறையும் வடித் தெடுத்த
சாரங் கனிந்தூற் றிருந்த
பசுந் தமிழும் நாற'

என்றார்.

தமிழானது வளமிக்க மொழி யென்பார், 'வார்காசி வளமெல்லாங் கொழுத்த தமிழாற் பாடி' என்றார். (காசிக் கலம்பகம் 21) இறைவன் திருக்காதினைச் சிறப்பிக்குமிடத்து 'தொண்டர் தண்டமிழ்ச் சொற்கொண்ட குண்டலக் காது' என்றமைகாண்க. செவ்விய இன்றமிழ்ப் புலவர்க்குச் செய்கடன் யாதென அறிவுறுத்துவார், "இன்னிசைப் பாத்தொடுத்தடுத்த பரஞ்சுடரை—நாத்தழும்பிருக்க ஏத்துமினீரே" என்றார். மீனாட்சியம்மை யிரட்டை மணிமாலையுள் இறைவனை வழிபடத் தமக்கு நற்றமிழுணர்ச்சியுண்டு ; ஆனால், பாமாலை தொடுத்தற்கு நாராகிய அன்பில்லை யென்பார்,

(மீனாட்சியம்மை யிரட்டைமணிமாலை)

"நாவுண்டு நெஞ்சுண்டு நற்றமி ழுண்டு நயந்தசில
பாவுண்டு இனங்கள் பலவுமுண் டேபங்கிற் கொண்டிருந்தோர்
தேவுண் டுவக்குங் கடம்பா டவிப்பசுந் தேனின்பைந்தாட்
பூவுண்டு நாரொன் றிலையாற் றொடுத்துப் புனைவதற்கே"

என்றார். திருஞான சம்பந்தர்க்கு அவர் தமிழ்ப்பாட்டருமையறிந்து தாளம் வழங்கினதைப் பின்வரும் அடிகள் குறிக்கும்.

(மதுரைக் கலம்பகம் 11)

" புகலியர் குரிசில் பண்ணொடு தமிழருமை
அறிந்தொரு தாளம் வழங்கப் புகுந்தன "

இறைவனுடைய புயங்களிலே தமிழ் மாலைகள் இலங்குவனவென்பது.

(மதுரைக் கலம்பகம் 11)

" தருசுவை யமுதெழ மதுரம தொழுகு
பசுந்தமிழ் மாலை நிரம்பப் புனைந்தன "

(மீ. பி. 14)

" மண்ணுலா வடிதமிழ்ப் பைந்தாமம்
விரியும்பணைத் தோள் "

என்றமையா லறிக. இறைவனை முத்தமிழ்ப் பயனென்பார் (மதுரைக் கலம்பகம் 45) 'தலைச்சங்கம் பொங்கும்—பண்முத்தமிழ்க்கோர் பயனே சவுந்தரபாண்டியனே', 'முச்சங்கம் வளர்கூடலிற் சென்றுபுகலீர்' என்றவிடத்து முச்சங்கமும் கூறப்பட்டன. சிவபெருமானும் உமையம்மையும் முருகப்பிரானும், மதுரையி லரசாட்சிபுரியக் கருதியது தமிழினிமையை நுகரும் விருப்பத்தாலெனின், தமிழ்ப் பெருமை யாரா லளத்தல் கூடுமென்பார்,

(மதுரைக் கலம்பகம் 92)

" தமரநீர்ப் புவன முழுதொருங்கீன்றாள்
தடாதகா தேவியென் றொருபேர்
தரிக்கவந் ததுவுந் தனிமுத லொருநீ
சவுந்தர மாறனா னதுவுங்
குமரவேள் வழுதி யுக்கிர னெனப்பேர் கொண்டதும்
தண்டமிழ் மதுரங் கூட்டுண வெழுந்த வேட்கையா
லெனிலிக் கொழிதமிழ்ப்
பெருமையா ரறிவார் "

என்றார்.

"தமிழ்" என்ற சொல்லை அடைமொழியாகப் பல விடங்களில் அடிகள் பயன்படுத்துகின்றார். 'தமிழ் மதுரையி லொருகுமரியை', 'தமிழ் மதுரைக் கொற்றி யார்', 'மும்மைத் தமிழ்க்கூடல்', 'முத்தமிழ் வெற்பமர்', 'அறம்வளருந் தமிழ்க்கூடல்', 'விரிதமிழ்க்கூடல்' 'தெளி தமிழ் மதுரை.' 'செஞ்சொற் றமிழ்க்கூடல்', 'தெய்வத் தமிழ்க்கூடல் தழையத்தழைத்தவன்', 'தமிழ் வேளூ ரடிகேள்' 'தமிழ்க்கமலை' என்றும் வருவன காண்க. திருமால் திருவிழாக் கொண்டருளும்போது திருவாய்மொழி யோது வார் பெருமாளுக்கு முன்செல்ல, வடமொழி வேதமோது வார் பின்செல்வது, பெருமாள் தமிழ் மறையை விரும்பி அதற்குப் பின்போக, வடவேதம் பெருமாளைத் தேடி அவரைப் பின்தொடர்ந்து முறையிடுதல் போலுமென் பார், 'பழமறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப் பசுங்கொண்டலே' என்றார். தமிழினிமை யுரைப் பார் 'மதுரமொழுகிய தமிழின் இயல்பயில் மதுரை' என் றார். 'முதுசொற் புலவர் தெளித்தபசுந் தமிழ்நூல் பாழ் போகாமே தழையுங்கொடி' 'செழுமறை தெளிய வடித்த தமிழ்ப்பதிகத்தோடே திருவருளமுது குழைத்து விடுத்த முலைப்பாலாற்—கழுமல மதலை வயிற்றை நிரப்பி மயிற் சேயை' என்றுமுறையே அம்மையையுஞ் சேயையும் வழுத்தியது காண்க. இன்னும் அங்கயற்கண் ணம் மையை, பழந்தமிழாகிய பாற்கடலிற் றோன்றிய திரு மகள் என்றும், தீந்தமிழின் சுவையென்றுஞ் செப் பினர்.

(மீ. பி. 52, 61)

'முதுதமிழ் உததியில் வரும்ஒரு திருமகள்',
"தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற்...
றொடைத்தீந் தமிழினொழுகு நறுஞ்சுவையே"
'இழுமென் மொழித்தெளி தமிழின்வடித்திடு நவரசமே'
என்றார்.

அடிகள் காலத்தே முத்தமிழ்க் கழகங்கள் பல, புள்ளிருக்கும்வேளூரிலிருந்தன. 'கழகந்தொறுங் கொத்து மூத் தமிழ் மொய்த்த கந்தபுரி' என்றதற் கேற்பக் குமரப் பெருமானைத் 'தோலாத முத்தமிழ்நாவா' 'சங்கத்தமி ழின் றலைமைப்புலவா' என்றது மோர்க.

கலைமகளைத் தமிழ்த் தெய்வமாக அடிகள் பலவிடங் களில் வாழ்த்தியுள்ளார். (மீ. பி. 54) 'மதுர மொழுகுங் கொழிதமிழ்ப் பனுவற்றுறைப்படியுங் கூந்தலம்பிடி' 'வடிபசுந் தமிழினிசை பயின்றபெடை' (சகலகலா வல்லி மாலை 3) "அளிக்குஞ் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமுதார்ந்துன், னருட் கடலிற்—குளிக்கும்படிக் கென்று கூடுங்கொலோ," 'தொண்டர்–தீட்டுங் கலைத்தமிழ்த் தீம்பாலமுதந் தெளிக் கும் வண்ணம்–காட்டும் வெள்ளோதிமப்பேடே'.(மீ. பி. 9) 'தெள்ளித் தெளிக்குந் தமிழ்க் கடலின் அன்பி னைந்திணை யெனவெடுத்த இறைநூற் றெள்ளமுது கூட்டுணுமோர் வெள்ளோதிமம்' என்பன காண்க.

'தமிழொடு பிறந்து பழமதுரையில் வளர்ந்தகொடி' என்ற விடத்து, அங்கயற்கண்ணி தமிழொடு இந்நாட் டிலே தோன்றியதாகக் கூறினமையால், தமிழ்ப் பழமை யறிக. 'தென்னன்தமிழி னுடன்பிறந்த சிறுகா லரும்பத் தீயரும்பும்' என்ற விடத்துத் தமிழோடு தென்றற் காற் றுத் தோன்றியதாகக் கூறினமையால், தென்றுடுண்டாய காலந்தொட்டு, தமிழ்மொழியானது வழங்கி வருகின்ற தென்பது அடிகள் கருத்தாதல் காண்க.

அடிகள் 'மறை' என்ற சொல்லைப் பண்டைத் தமிழ் மறைகளையும் வடமொழிமறைகளையுங் குறிக்கப் பயன் படுத்துகின்றார். (காசிக்கலம்பகம் 19) 'பண்ணோர் வேதம்' என்ற விடத்துப் பண் என்பது தமிழிசையைக் குறிக்கு மாதலின் 'வேதம்' என்பது தமிழ்மறையை யுணர்த்தும்.

நீதிநெறிவிளக்கக்கருத்து

இதுகாறும், அடிகள் நூலுட் போந்த சமயநூற் கருத்துக்களை யாய்ந்தனம். இனி, அவற்றுட் போந்த அற நூற் கருத்துக்களைத் தொகுத்துரைப்பாம். அடிக ளியற்றி யருளிய நீதிநெறிவிளக்கம் கல்வி, செல்வம், உலகியல், அரசியல், தவம், மெய்யுணர்வு முதலிய விழுமிய பொருள் களின் இயல்பினையும் பயனையும் திட்ப நுட்பஞ்சிறக்க விளக்குந் தன்மையது. அறம் இனையதென் றறிதற்குக் கல்வி வேண்டுமாகலின், அதன் பெருமையை முதற்கண் பேசினர். அறநூல் பொதுநூலாதலின், பொதுவாய் எம்பிரான் மன்றினை வழுத்துதல் இன்றியமையாமை குறித்தார். இறை வழிபாடு, எக்காலத்தும் வேண்டு மென்பதை வற்புறுத்துவான், இளமை, செல்வம், யாக்கை முதலியவற்றின் நிலையாமையை இனிதெடுத் தியம்பினர்.

கல்வி

'அறம் பொரு ளின்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே என்ற இலக்கண நூலார் பொன்மொழிக் கேற்ப, அடிகள், நூற்கல்வி அவற்றைப் பயக்குமென்றார். 'தொடங் குங்காற் றுன்பமா யின்பம் பயக்கும்' என்ற செய்யுளில், கல்வி யின்பத்திற்கும் காமவின்பத்திற்கும் உள்ள வேற்று மையை அழகுற அமைத்தார். கல்வி தொடக்கத்திற் றுன்பமாய் முடிவில் நிலைத்த இன்பம் பயக்கும். காமம், தொடக்கத்தே இன்பந்தருவதாய்த் தோன்றி முடிவாகப் பெருந்துயர் விளைக்கும் என்றார்.

உலகத்திலே இளைஞர் பலரும், கல்வியைப் பற்றாது காமநெறி நிற்கு மியல்பினராகலின் காமத்தின் கேட்டைக் குறிப்பித்தார்.

(செய்யுள் 79) காமத்தாற் பிணிக்கப்பட்டவர், கொலையஞ்சார், பொய்கூறநாணார், மானங்காவார், களவு முதலிய பல தீமைகளுஞ்செய்வார், பழியும் பாவமுங் கருதார், வேறு என்செயமாட்டார்?

(88) சிற்றின்பம் சிறிது காலத்ததாய்ச் சிறிய தன்மையதாயினும், அதனை விழைந்தவர்கள், பிற இன்பங்களெல்லாவற்றையுங் கைவிடுவார் என்றமை காண்க.

(4) கல்வி விருப்பமுடையார், மனைவிமக்களை நாடுவதினும், தான்கற்ற கல்வியே மனைவியாகவும், தாமியற்று நூலினையே புதல்வனாகவும், சொல்வளத்தினையே செல்வமாகவுங் கருதுதல் நலம். (5) கல்வியின் பயன் அறிவு. மக்களொடு கற்றவன் பழகுமிடத்து, இடமறிந்து செய்யத்தக்கதை அறியானாயின், அவனது கல்வியாற் பயனில்லை. தான் அறிந்ததனைப் பிறர் ஏற்கும் வண்ணம் சொல்லும் ஆற்றல் இல்லையாயின், பெரும்பயன்விளையாது; சொல்லாற்றல் வாய்க்கப்பெற்றால், அது பொன்மலர்க்கு மணம் அமைந்தாற்போலும். சொல்வன்மையுடையார், அதனை நற்காரியத்திற்குப் பயன்படுத்தாமை, அந்நற்செய்தியைக் கெடுப்பதாகுமன்றி வேறன்று. தமது சொல்லினாற் பிறர்க்கும் பயன்விளையுமாயின், அதனாற் றமது செல்வத்திற்குக் கேடுவருமாயினும் அறிஞர் அதற்கஞ்சமாட்டார்கள். (6) சொல்வன்மைக்குத் துணையாவது அஞ்சாமை. ஆயினும், சொற்பயன் கொள்ளமாட்டாதார் அவையிலே பேசுதலும், ஈகையில்லாதார் செல்வமும், வறியவன் இல்லறச் சிறப்பும் இருப்பதினும் இல்லாமைநன்று. (7) கற்றார் வாய்ச்சொல், உலகிலே நீடித்தகாலம் நிலைக்குமாதலின், அவர்கள் இயற்றும் பாக்கள், அயன்படைக்குமுடம்பினுஞ்சிறந்தன. அயன் திருநாவிலே, கலைமகளிருப்பினும், அவன் கலைவாணர்க்கு ஒப்பாகமாட்டான்.

(8) கல்வி அவையகத்தே பயன் படுதற்குரியது. அவைக்கஞ்சுவானிடத்தே யிருக்குங் கல்வி, அயலானிடஞ் சென்ற இல்லாளினு மிழிந்தது. என்னை? அயலான்பாற் கண்ட மனைவியை அகற்றிவிடலாம்; பயன்படாக் கல்வி யுடையானிடமிருந்து அக்கல்வியை நீக்க முடியாது. (9) கற்றவற்றை நினைவில் வைத்துப் போற்றவேண்டும். வருந்தி மிகுதியுங் கற்றவற்றை மறந்து, மேலுஞ் சிலவற்றைக் கற்க முயலுதல், பாடுபட்டுத் தேடிய நிதிக்குவியலைத் தூர வெறிந்துவிட்டு, அரிப்பரித்து இளைத்துப் பொருளீட்டுவது போலாம். கல்வி பயன்படவேண்டுமாயின், அது கழிபெருமிடியுடையார்பா விருத்தல் கூடாது. வறுமைவாய்ப்பட்டார் நன்னெறியொழுகார்; நல்ல ஆண்மகன் இல்லறம் நடாத்த முயலுங்கால், அவன் மனைவி நற்குண நற்செய்கையிலளாயின், அவன் இல்வாழ்க்கை சிறப்படையாமைபோல, வறியவன் கல்வியுஞ் சிறப்படையாது.

(14) கல்விச் செருக்குத் தீயது; கற்றவர்கள் தாம் எல்லாவற்றையும் அறிந்துவிட்டேமென்று இறுமாப்படைதல் தவறு; அவர்களால் ஆகாததொன்று கல்லாரால் ஆதல்கூடும். கொல்லன் சம்மட்டியினுல் உடைபடாத கல்லானது, சிற்றுளியால் தகர்ந்துபோம். (13) கற்ருேர்க்குக் கல்வியின் அழகே போதுமானது; வேறு அணிகலன் வேண்டியதில்லை; அது எவ்வாறெனில், மணிகளான் முற்றுமிழைத்த நகையைய் அழகுசெய்யப் பிறிதொரு நகை வேண்டப்படாமை போலாம்.

(15) கல்வியுடையார் தம்மினுங் கற்ருரை நோக்கி யாங் கற்றது எவ்வளவு குறையென்று; மேன்மேலுங் கற்கவேண்டும். கற்றவர், தாம் கற்ற நன்னெறியில் நில்லாவிடத்து, அவர் போதனை பயன்பெருது. (22) அவர்க்கு மானக்கேட்டினை விளைக்கும். (22) விற்

பனைக்கு மாத்திரம் கல்வி கற்றல்கூடாது! விற்குங் கல்வியின் பயன் பிறர்க்கும், அதன் தீமை தனக்குமாம். (24) குற்றமற்ற கல்வி நல்லறிவுடையார்மாட்டே காணப் படும். நகையாடிப் பொழுது போக்குபவரிடத்தே அது நிலையாது. திருமகள் விரும்பும் பெண்ணழகு, பேடியர்க் குப் பயன்படாமைபோல, மிகச் சிறந்த கல்வி, தீயோர்க்கு நற்பயன் விளையாது. (23) கல்லாதார் கற்றோரவையில் அடக்கமின்றி வாய்திறத்தல், விலங்கும் பறவையுங் கண் டஞ்சும் புல்லுருவைப் போன்ற தமது உருவத்தைக்கண்டு அஞ்சற்கவென்று அறிவித்தவாறும்'. (25) கல்லாரியல் புணராது கற்றோர் அவர்பாற்சென்று பேசி யிடர்ப்படுவா ராயின், அது கற்றோர் குற்றமே. கற்றவர் தமது பகுத் தறிவுகொண்டு கல்லார் தன்மையையுணராது அவரைப் பழிப்பதாற் பயன் என்?

செல்வம்.

கல்விப் பொருள்போலச் செல்வப் பொருளும் போற்றப்படுதற்குரியதாகலின், அதனியல்பையும் அடி கள் அழகாக விளக்கியுள்ளார். வறியவன் இனிய சொல் லும் பணிந்த நடையும் உடையனாயிருந்தாலும், அவனைப் பிறர் வன்சொற் கூறி யிகழ்தல்கூடும். செல்வமுடையான் பிறரை எவ்வளவு கடிந்துரைத்தாலும், அவர் அவன் காற்கீ ழொதுங்குவர். ஈயாது செட்டுச் செய்யுந் தன்மை யுடைய செல்வரையும், பிறர் குறையிரந்து அவர்க்குக் குற்றேவல் செய்வர். இலர் பலராதற்குக் காரணம் நோலாமையே என்ற திருக்குறட் கருத்திற்கிணங்க, செல் வராயுள்ளவர் நோற்றவர்; பிறர் நோலாதவர்; நோலாதவர் நோற்றவரைப் பின்பற்றுதல் முறையேயன்றித் தவ றன்று.

செல்வமுடையார் செருக்குறின், மூதேவி விரைவின் அவரை அடைதல் கூடும். அவர்கள் பேராசைப்படாது

னும்மின் மெலியாரை நோக்கித் திருத்தியடைய வேண்டும். செல்வர்க்குப் பணிவு அவர்கள் செல்வத்தை யழகுசெய்யும். பெருந்தகைமையுடைய செல்வர், அஃதில்லாத பொருளாளருடைய செருக்கினைக்கண்டு தாம் தாழ்ந்து செல்வர். அது, மெலிது மேலெழ, வலியது தராசின்கண் தாழ்ந்து போதலை யொக்கும்.

(38) பெருஞ்செல்வமுடையார் தாம் கவலையின்றிச் செலவிடும் பணத்திலே ஒரு பகுதியை வறியார்க்கீந்தால், அது அவர்க்குப் பெரும்பயன்தரும். யானையானது தான் உட்கொள்ளுங் கவளத்தில் ஒரு சிறிது நழுவவிடின், அதனால் யானைக்கு ஒரு கவலையுமில்லை. தவறிவிழுந்த பகுதியை ஒருகோடி யெறும்புகள் தங் கிளைகளோடு உண்டுமகிழும். பொருளாசை மிகுந்து பெற்றதைச் சிறிதாகவும் பெறுதலைப் பெரிதாகவும் எண்ணுகின்ற சிற்றுயிர்க்கு மேம்பாடுண்டாகாது. (64) விறகு எரிய எரியத் தழல் மாய்ந்து போவதுபோல, பேராசையால் ஊக்கமுறுகின்ற சிற்றுயிர் ஒன்றுங் கிடையாதபோது மாய்ந்தொழியும்.

(39) பெருஞ்செல்வத்திற்கழகு ஈகையிற் றலைசிறத்தல். ஈகையாளன் நோக்கிய அளவிலே, இரவரலது நகை முகமே அவனது பெருமதிப்பை யுணர்த்தும். (37) பிறர்க்கீவோர் தமது கண்ணோக்கம் அரும்பாகவும், புன்சிரிப்புடைய முகம் புதுமலராகவும், சொல்லும் இன்சொல்லின் மெய்ம்மையே இனிய காயாகவும், கொடையே கனியாகவும் உடையராதல்வேண்டும். அவர்களே வேண்டுவார் வேண்டியதை யீவதிற் சலிப்பில்லாத கற்பக மரங்களொப்பர்.

(67) கொடையிலான் செல்வத்திலும் கொடையாளனது வறுமையே மிகச் சிறந்ததாம். முன்னையோன், இரக்கமில்லாதவன், கொடியவனென் றிகழப்படுதல்

போலப் பின்னையோன் இகழப்படான். (68) ஈவது முடியாவிட்டாலும் இன்சொல்லாவது சொல்லுதல் கூடாதா? இன்சொல்லினும் வறியவனுதல் மிகக்கொடுமையே; தீவினைக் கொல்லனுல் வாய்பூட்டப்பெற்றவர்கள் வேறு என் செய்வர்?

இழிந்த உவமைகூறிச் சிறப்பான கருத்தைத் தெரிவித்தல் ஓர் அழகாக இந்நூலுட் காணப்படும். வள்ளற்றன்மையிற் றலைசிறந்தவர்கள் செல்வம், பொதுமக்கள் நலம்போல யாவர்க்கும் பயன்படும். பிறர் செல்வம் குலமகள் நலம்போல, உடையார்க்கே பயன்படும். கடைமக்கள் செல்வம், கைம்பெண்டிர் நலம்போல ஒருவர்க்கும் பயன்படாது. (66)

(65) தமது உயர் நிலைக்கும் குடிச்சிறப்பிற்கும் ஊனம் வராதபடி ஏற்ற கடமைகளை முயன்று செய்து, வருவாய் குன்றி யிளைத்த காலத்தும், தீயவழியிற்செல்லாது பிறன் பொருளைக் கவரவிரும்பாதவரது வாயிலின்கண், பொருள் சென்றடையும். (63) சமயம் பார்த்து எளியவரை அச்சுறுத்தியாதல், வஞ்சித்தாதல், அவரது உடைமைகளைக் கவர்ந்து இறுமாப்பவருடைய செல்வம் பெண்டிர் நகில்போற் பெரிதாகத் தோன்றினும், அவர்கள் இடைபோலத் தேய்ந்தொழியும். (70) இழிந்த முயற்சிசெய்து பெரும்பயன் கொள்ளக்கூடுமாயினும், அதற்காகத் தமது நிலையிற்குழார் பெரியோர். (71) தீய செயல்களை யாற்றுவார்க்கு ஆக்கம் பெருகினும், தீயவைகள் அக்காரணம்பற்றி நல்லனவாகா; தீயன என்றுந் தீயனவே. (75) காட்டுப்பசு நமதுடம்பை நக்குங்கால் இன்பம் பயப்பினும், அது இறுதியிலே உயிரைக் கொல்லும். குடிப்பிறப்பின் மாண்பினைவிற்றுப் பெறும் வெறுக்கத்தக்க செல்வமும், பொய்கூறி யீட்டும் பொருளும் உரிமையைவிற்றுப் பெறும் ஊதியமும் விலக்கி

யொதுக்கப்படத்தக்கன. (70) அறமல்லாதவற்றை எளி தாய்ச் செய்தல் கூடுமாயினும் அவற்றைச் செய்யாது நன் னெறியில் நிற்பாரே நல்லோர் ஆவர்.

நல்லவழியிலே ஒழுகி மேம்பட்டவர்கள் வறியராய காலையும், தகாதன செய்வதற்கிணங்கார். (61) அது, புலி பசித்தாலும், பசும்பயிரைத் தின்னாமைபோலும்.

கடவுட்பத்தி யுடையார் இழிந்த செயல்கள் செய் யார். தெய்வமுண்டென்பார் தீயனசெய்தால், தெய்வமே அவர்களை நன்கு தண்டிக்கும். தெய்வம் இல்லையென்பார் நன்னெறியடையமாட்டார். தமது இனிய புதல்வர்க்கே தந்தையார் பயனுறத்தக்கவற்றைப் போதிப்பர். அது போலத் தெய்வச்செயலுமாம்.

புகழ்

பொருளினும் புகழையே மக்கள் விழையற்பாலர். தம்பால் அடைக்கலம் புகுந்தார்க்கிடுக்கண் வந்த விடத்து, தமது புகழுடம்பு நிலைப்பக்கருதி ஊனுடம்பை யோம்ப மாட்டார் பெரியோர். (41) சிறு பொழுதாவது உடம் பானது நிலைக்குமென்பது திண்ணமாயின், திறமையையும் புகழையு மிழந்து உடம்பைப் பாதுகாக்க.

(42) அணிகளைப் பொருட்படுத்தாத கற்புடைப் பெண்டிரும், ஐம்பொறி யடக்கமுடைய வாய்மையாள ரும், போரிற் சிறந்த வீரரும், நமன் எதிர்த்துத் தம்மோடு போர்புரிய வந்தாலும், உயிர்விட அஞ்சார். (43) தமது உடம்பானது புழுப்பற்றி நெடுந்தூரம் முடை நாற்றம் வீசுந்தன்மையிலிருந்தாலும், வீணர் அதனை நீப்பதற்கஞ் சிப் பெருமூச்செறிவர். மெய்யுணர்ந்தார் அந்நாற்றச் சுமையைக் கீழே எறிவதற்கு முகஞ்சுளிக்க மாட்டார்கள். (72) நிலைத்த நற்புகழையே பெரியர்நாடி அடக்கமுடை யராயிருப்பர். தாம் செயற்கரிய செயல்கள் செய்தாலும்,

பிறர் அவற்றைச் செய்தார்போலத் தோன்றுமாறு, அறிமடம்பூண்டு நிற்பர். சிற்றினத்தார், ஆரவாரமொன்றனையே விரும்பித் தாஞ்செய்த பொருந்தாச் செயல்களையும் பெரிதாக வாய்விட்டுப் பிதற்றுவர்.

சொற்பயன்

சொல்லினை நன்னெறியிற் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பதை அடிகள் பலவிடத்தும் வற்புறுத்தியுள்ளார். (60) பொய், கோள், கடுஞ்சொல், பயனற்றசொல் என்ற நான்குங்கலவாத சொல்லினைத் தவறாது பயின்று, ஐம்புலனுமடக்கி, மனமாசற்றவரே, நன்னெறியொழுகுபவராவர். (73) பகையில்லாதபோதும், பலருடைய குற்றங்களை எடுத்துப்பேசி நகையாடலையே பொருளாகக் கொண்டபேதை, பிறர் துன்பத்தி லின்புறுங்கொடிய கொலையாளனைப்போல எவரானும் அஞ்சப்படுவான். (71) ஒருவர் மகிழ்ச்சிக்காக, அவர் ஏவிய தீய தொழிலையுஞ் செய்வேமென்று செய்வாருடைய கண்ணோட்டம், எத்தன்மையதெனில், ஒருவரைச் சினந்துரைத்தால், அவர் நெஞ்சு புண்படுமென்று கருதி, அவர் தலையை வெட்டிவிடுந் தண்ணளியைப்போலும். ஆதலால், தீயவற்றைத் தீயவென்று அஞ்சாது யார்க்கும் எடுத்துரைக்கவேண்டும். (59) உண்மையாக இனியவராயுள்ளார் எத்தகைய கடுஞ்சொற்களைச் சொன்னாலும், அச்சொற்கள் இனியனவே. பகைவருடைய கனிவான மொழியும், நச்சுத் தன்மையுடையனவே. வெங்காரமென்னும் உப்புச்சரக்கு உட்கொண்டபோது சூடாயிருந்தாலும் நோயைத் தீர்க்கும். சிங்கியென்னும் நஞ்சானது குளிர்ந்திருந்தாலும் உயிரைக்கொல்லும்.

நட்பு

தக்கவர்களையே நட்பினராகக் கொள்ளவேண்டும். உடற்குக் கெடுதிசெய்யும் புண்ணினை மூடிவையாது

கருவியிட்டாயினும் போக்குதல்போல, வெளியே நட்புக் காட்டி உள்ளே வேறுபடுவாரது விடம்போன்ற பகைமையைக் களைந்து அவரை விட்டுப்பிரிதல்வேண்டும். நண்பரை மறைவாக வஞ்சித்துப் பிறர் அறியாமல் அவர்கட்குத் தீமைசெய்யக் கருதி அவர்களுடைய எதிரி பக்கஞ் சார்ந்து நிற்பார்க்கு ஆயுண்முடியாமைக்குக் காரணம், 'நடுவன்' என்ற பெயருடைய நமன் நடுவுநிலை நில்லாமையேயாம். எவ்வளவு தீயசெயல்கள் செய்தாலும், மனத்திலே களங்கமில்லாதவர்க்கு, அவை நல்லனவாகவே தோன்றும். மனத்திலே களங்கமிருப்பின், நல்ல செய்கைகளும் தீயனவாகவேதோன்றும்.

(76) நன்மக்களாற் புகழப்படுந்தன்மையுடையார், ஊழ்வலியாற் தீயன சிலவற்றைச் செய்தாராயினும், பழிவருமென்றஞ்சி மனம் வருந்துவர்; அன்னோர் செவ்விய நெறியில் நிற்பாரோடொப்பர்.

காதலொழுக்கம்.

(50) புறப்பகைகள் பலவற்றினும், அகப்பகையாகிய காமமே மிகவும் அஞ்சத்தக்கது. (77) பிறன்மனைவிழைதல் அறனல்லாமற்போதலோடு, உள்ளமு முடம்பும் நடுங்கத்தக்க நோயினைக் கொடுத்தலால், அது எவ்வாற்றானுந் தீயதே. அது முறையல்லாவிடினும், இன்பம்பயக்குமாயிற் கொள்க. அதுவும் பயவாமையின், அது என்றுந் தவிர்தற்குரியதே. மணந்த மனையாள்பால் நலம்நுகர்வாரும், காரியச்சிதைவில்லாமலும், கல்விகெடாமலும், அறநெறிக்கு மாறில்லாமலும், இல்வாழ்க்கை நன்மைகள் குறைவுபடாமலும், அதனை நுகரவேண்டும். (78) சிலர் திருமகளினும் அழகிய மனையாளைப்பெற்றாலும், பிறன் மனையாளையே விழைந்தொழிவர். அது, சில விலங்குகள், தமது வாயிலே நல்ல மணமுள்ள பொருள்கள் இருக்கப்பெற்று

லும், அவற்றைப் பயன் படுத்தாது, கசப்பானவற்றையே விரும்பித் தின்பது போலாம். (89) எவ்வளவு தாழ்ந்தோ ராயினும் அவர்பால் சிற்றின்பத்தவறுகள் இல்லையாயின், பகைவரும் அவரைத் திக்குநோக்கித் தெண்டனிடுவர்; அவையுடையராயின் எத்துணைப் பெரியாரும், விடரா லும் பழிக்கப்படுவர். (96) தாழ்ந்தோர் தவறினு முய்தல் கூடும்; உயர்ந்தோர் தவறின் உய்தலரிது. பஞ்சுபோல் மெல்லியன, கீழேவிழுந்தால், ஊறுபடுவதில்லை; கற்போல வலியன, விழுந்தால், சிதறிப் பின் சேர்வதில்லை.

(82) தமது கணவன் அழகுமிகுந்தவனுயும், இளமைச் செவ்வியுடையனுயும், இசைவல்லானுயும், மகளிர் மனங் கவருங் கண்ணினனுயும், நயம் பொருந்திய இன்சொல் லாளனுயுமிருந்தாலும், சிலமாதர்க்கு அயலார்பால் மனஞ் செல்வதுண்டு. (83) கற்பில்லாத பெண்டிரைப் பார்க்கி லும் விலைமாதர் நல்லவர்கள். கற்பிலார், தமது கணவர்க் கும் தங்கட்கும் உறவினர்க்கும் அயலார்க்கும் இழிவினை யுண்டாக்குவதுபோலப் பொதுமாதர் இழிவுவிளையார்.

கற்பில்லா மகளிர் பிறப்பு, பெரும்பாவச் செய்கைக் கேதுவாயது. அவர்கள் இனமுறையையும் குடிச்சிறப் பையும் தகுதியையும் பார்க்கமாட்டார்கள். தமது மன உறுதியையும் மானத்தையும் பாதுகாக்கமாட்டார்கள். அத்தகைய அறிவிலிகட்கு என்ன நற்றன்மையுளதாம்?

முயற்சியின் இன்றியமையாமையை அடிகள் அழகாக வற்புறுத்தியுள்ளார். உயிர்க்குறுதி பயக்கத்தக்க முயற்சி களை, அம்முயற்சியின் முடிவுவரை முயலுதலே நன்று. அவைகள் உடனே கைகூடவில்லையென்று கவலாதொழிக. (49) சாகுந்தறுவாயிலுள்ள உயிர்க்கு, ஆயுள் நிலைத்தற் கேதுவாய மருந்தினைச் சிறிது சிறிதாகக் கொடுத்தல் குற்ற மன்று. சாவதுபோலிருந்த உயிர் பிழைத்தலுங்கூடும். அதுபோல, சித்திபெருததாய்த் தோன்று முயற்சி கைகூடு

தலுமாகும். முயற்சி யாதுஞ்செய்யாது வினையின்படி எல்லாம் நடைபெறுமென்று செப்புதல் தவறு. நன்றாக எரியாத விளக்கைக் காற்றின்முன் வைத்து ஏற்றுவாரில்லை. (51) தவருத முயற்சியையே தமக்கு ஆதரவாகக் கொண்டு ஊழின் வலியைத் தொலைக்குந் திறலுடையார் உலகத்தும் ஊழின்வேரைக்கிள்ளி நமனை மடிவித்த பெரும்பிள்ளையாகிய மார்க்கண்டர் வரலாற்றை உற்று நோக்குக.

(52) முயற்சி செய்யுங்காலை, காலமுமிடமுஞ் செய்யுஞ் செயலின் முதற்காரணமு முடிவுமறிந்து, செய்யு முறையினையாய்ந்து, துணைநிற்பார் திறமையுமறிந்து அதனை யினிதாற்றவேண்டும். முயற்சி செய்யுமிடத்து, யாராவது ஒருவரிடத்தே பகைமை ஒரு சிறிதுதோன்றினும், அதனை உடனே நீக்கிவிடவேண்டும். (54) பகைமையை முற்றவிட்டால் பின்னர் அது பெருங் கேடு விளைக்கும். அல்லது சிறிய இடையூறு ஏற்பட்டாலும், முயன்ற காரியம், முற்றுப்பெருது தடைப்படுதலுங்கூடும். அது எதுபோலவெனின், யானை பெரிதாயிருந்தாலும், அது தன்னிழலைப்பார்க்கக் கருதிய நீர்நிலையில், ஒரு தவளை பாய்ந்தால், நீர் கலங்கித் தன்னிழலைப்பார்க்க முடியாமை போல வென்க. எடுத்த முயற்சியிலே முழுக்கருத்தையுஞ் செலுத்துவார் தன்மையை அழகாகத் தெரிக்கும் பாட்டு வருமாறு :—

(53) " மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்டுஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்—செவ்வி
அருமையும் பாரார் அவமதிப்புங் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயி னார். "

மடியுடைய கீழ்மக்கள் தமக்கு வருங்கேடு கண்ணிற் கெதிராகத் தோன்றினும், உணர்ச்சியு முயற்சியு மில்லாதிருப்பர். (34) அன்னோர், தீயானது தன்னுடம்பைப்பற்றிய பின்னும், பெருமூச்செறிந்து தூங்கும்

மலைப்பாம்பு போல்வர். வருமுன்னர்க் காப்பாரே அறிவுடையார்.

இனி, வேந்தன் கடமைகளைப்பற்றி அடிகள் கூறுவதைத் தொகுத்துரைத்து, தவத்தைப்பற்றிய செய்யுட்களை யாய்வாம். அரசின் பெருமையை யினிது விளக்குவார், 'குலமகட்குத் தெய்வம்போல் மதிக்கப்படுதற்குரியவன் கணவன்; நற்புதல்வர்க்குத் தந்தையும் தாயும் தெய்வம்; துறவிகளுக்கு ஆசிரியனே தெய்வம்; எல்லார்க்குந் தெய்வம் அரசனே' என்றார். (27), (28) அரசனானவன் தனது கண்ணினாலேயே ஏவலாளர்க்கு வேலை கற்பிப்போனாய்த் தக்க ஒற்றர் வாயிலாக நிகழ்ச்சிகளின் உண்மைகளை யறியுமாற்றல் உடையோனாயிருத்தல் நல்வினைப்பயனே. திறமைமிக்க அரசன் கருணையோடு குடிகளை யோம்பாதவனாயின், பெரிய படையுடைமை அவனுக்கு என்ன நிலைத்த நன்மையைப் பயக்கும்? (29) அரசன் குடிகளை வருத்தி, வரிவாங்குதல் கன்றுடைய பசுவின் மடியையறுத்துப் பால்கொள்ளுவதோடொக்கும். குடிகளைத் தழுவித் தக்க முறையில் இறைகொள்ளுவார்க்கு, நிதியானது வெள்ளத்திலுமிகுதியாய்ப் பெருகும். (30) இன்றைக்கு வாங்கக் கருதும் வரியை நாளைவரை பொறுத்து வாங்கிக்கொள்ள மாட்டாதவனாய், கொடுக்க இயலாதவன் குறையிரந்தால் அதனைக் கேளானாய், செய்யத்தக்கனவற்றை ஒருவன் கூறின், சினந்து பற்கடிப் பானா யுள்ள அரசன், வேந்தியல்பில்லாதவன். மேலும், வழிப்பறி பறிக்கும் கொள்ளைக்காரனிலுங் கீழ்ப்பட்டவன்; என்னை? வழிப்பறிகாரன் பொருளுடையோரை வருத்துவன்; பிறரைவருத்தான்.

(31) அரசன் பொது நலத்தினை நாடவேண்டும். சுயநலத்தையே பாராட்டுதல், கடமைத்தவறாகும். நறு மலர் மாலைசூடி, நன்மணப் பொருள்களைப்பூசி, நல்லுடைகளை

யுடுத்தி நல்லுணவுகளை யுண்டு தன்னல நோக்கமுடை யனாய்ப் பிறர் தனது கடமைகளை இடித்திடித் துரைத்தா லும், அவர் நல்லுரைகளுக்குச் செவிசாயாது அவரைக் கண்திறந்து பாராதிருக்குமன்னன் மூச்சுடன் கூடிய பிணம்போல்வான். ஒற்றர்களா லறிந்தவற்றின் உண்மை யைத் தெளியும் பொருட்டு, தானே மாறுவேடங்கொண்டு நகரிலுலாவி மெய்யீதெனத் தேர்ந்தும், தவறுநிகழ்ந்தக் கால், குற்றம் யார்பாலுள தென்றறிதல் கடினமென் றஞ்சி, அதனை ஆய்ந்து தெரிந்து நீதிசெய்வதே, செங் கோன்மையாகும்; (32) குறைகளை முறையிட்டாலுங் கேளாமை, அஃதாகாது. (33) அரசன் உண்மையை யாயு மனத்தனாயிருத்தல் இன்றியமையாதது. உலகத்தில் காக்கை வெண்ணிற முடையதென்றும், தாயைக்கொல்லு தல் தக்கதே யென்றுங் கூறுவாருமுளர். ஆதலால் அர சன் தான் கேட்பனவற்றுட் குற்றமானவற்றை நீக்கிவிடு தலே அறிவாகும். அரசன் நம்பினவரைத் தம்மைவிட் டுப் பிரித்தலும், பகைவரை நட்புக் கொள்ளுதலும், ஒற் றரை இகழ்தலும், பக்கத்தாரிடத்தே நம்பிக்கையின்மை யும், தக்காருடைய உறுதிமொழிகளைப் போற்றாமையும், குணம் வேறுபடுதலும், தனக்குக் கெடுதி காட்டுங் குறிக ளென அறியக்கடவன். (44) 'மன்ன னெப்படி மன்னுயி ரப்படி: அரசன் ஒருவனை இகழ்ந்தால் எல்லாரும் அவனை யிகழ்வர்; அவன் ஒருவனைப் புகழ்ந்தால், எல்லாரும் அவ் வாறே புகழ்வர். அது, ஆற்றுநீரி லகப்பட்ட புணையானது நீரின் வழியே செல்லுதல்போலாம்.

(45) அமைச்சன் எத்தகையனாயிருக்க வேண்டு மெனின், அரசன் செவி பொறுக்கும்படி, இடித்துரைப் பனவற்றை இடித்துரைத்து நல்லறிவுகொளுத்தி, அர சன் வெகுண்ட காலையிலும், தான் சினங்காட்டாது, அவனினீங்காது, யானையைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளும்

பாகனைப்போல, அரசனைத் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ளுந் திறமையுடையனு யிருத்தல்வேண்டும். (46) அரசன் நமக்கு எப்போதும் இணங்குவான் என்று கருதி அவன் ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாத பொழுதிலே, அதனை அவனிடஞ்சொல்லுதல் தவறு. அரசன் ஒரு சமயத்திலே எளியனுயிணங்கிச் சென்ருலும், மற்ருெரு சமயத்திலே உட்சினமுடையனுய்க் கெடுதிவிளைத்தலுங் கூடும்: பழக்கம், நண்பு, உரிமை முதலியனபற்றி அன்புவைத்தல், சினமிக்க அரசன்மாட் டிலதாகும். சினமுற்றபோது, அவனுக்கு அயலாரும் நண்பரும் ஓரே தன்மையராய்த் தோன்றுவர்."

பெருந்தன்மையாளர் சிலர் அரசவை காத்தும், பெற்ற பயனுற் றிருத்தியடையாதிருப்பர்; சிலர் திருத்தியடைவர். (26) பின்னையோர், அந்தப்புரத்துப் பூனைபோல்வர்; முன்னையோர் அரசர் வாயிற்புறத்து யானை போல்வர். (48) அரசர்கடைவாயில் காத்துப் பயனில்லையென்று வருந்தவேண்டியதில்லை. பலநாட் காத்தபயன் ஒருநாட் டிரண்டுவந்து, அரசவையிலே மிகுந்த நலனை விளைத்தல்கூடும்.

தவம்

முயற்சிகள் பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்தது தவ முயற்சியே. (90) சுறுசுறுப்போடு பயனற்றவாய பலவற்றைச் செய்து இரவும் பகலும் நேரத்தை வீணுக்குஞ்சிலர், ஒருக்கால் நல்லவழியிற் செலுத்தப்படின், பதறிக்குலைகுலைவர். இவர் எவ்வாறுய்வர்? (91) வாழ்நாளின் அளவினைத் திட்பமாக அறியக்கூடுமாயின், இப்போது இளமையோடிருக்கிறேம். முதுமையிலே தவஞ்செய்வோமென்று வருத்தமின்றித் தூங்குதல் முறையாகும். வாழ்நாளின் அளவறிந்த முனிவர்களும், அப்படித் தூங்காது

தவஞ்செய்கின்றார்கள். நல்லவற்றைச் செய்யத் தொடங்கினாலும், தீவினைப்பயன், பொருத்தமில்லாத நெறியிற் கொண்டு செலுத்துதல்கூடும். (92) அது, இரவு நல்ல அகலமானவழியிற் செல்வோரை, வழிப்பறி பறிக்குந் திருடர், தவறாயவழியிற் செலுத்துதல் போலும். தவத்தினை மேற்கொண்டோர், கரவாகத் தமது உள்ளத்தைக் கூடாவொழுக்கத்திற் செலுத்துதல் கூடாது (93) உடை, ஐம்புலனைக்காவாவிடினும் உடம்பை மறைத்து ஒருவன் மானத்தைக்காக்கும்; துறவாடை உடம்பைக்கூட நன்கு மறையாது. (94) பிறரறியாது கரவாகத் தீயவொழுக்கிற் செல்லும் அறிவிலிகள் தாங்கள் பிறரை வஞ்சித்துவிட்டோமென்று மகிழ்தல் தவறு. எங்குமுள்ள கடவுள் அறிந்து தம்மைத் தண்டிப்பானென்று நடுநடுங்கி யஞ்சுவதே அறிவாகும். (95) மறைவாக இழைத்த பழியைப் பற்றிய பேச்சு, தெய்வமானது பறையறைந்தாற்போல எங்கும் விரைவிற் பரவும். தீயநாற்றமிகுதியுடைய புலாலினைப் பொதிந்து மூடினாலும், அதன் கெட்டவாசனை தூரத்திலுள்ளார் முகத்திலே போய்த்தைக்கும். யார் யார் எவ்வெத் தகுதியாரோ, அவ்வத்தகுதியுடையார் போலத் தாமும் அவ்வவர்க்குத் தோன்றுந்தன்மையராய் அவரவர்க்கு ஆவனகூறி நாடத்தக்க நலங்களை யறிவுறுத்தித் தமது தனி நிலையில் எல்லார்க்கு மேம்பட்டுத் தம்மையுடைய கடவுள் அவ்வவர் பொருளாய் எங்கும் விளங்கி நிற்பதுபோலத் திகழ்வர், எம்மை யடிமையாகக் கொண்ட பெரியோர். (99) மெய்யுணரும் விருப்பத்தார், நிலையற்ற பொருளினிடம் அறிவைச் செலுத்தாது, மெய்யுணர்வு கைகூடுதற்கேதுவாக, ஐம்புலன்களையு மடக்குவர். அவர்கள், அடக்கமே வாயிலாகவும், பழிக்கஞ்சுதலே, நெடுங் கதவாகவும், கலங்காமையே தாழாகவும் உடையராய்த் திகழ்வர்.

கல்வியிற் சிறந்த காதலர்க்குக் கற்பிற்சிறந்த காதலி பெற்றுக்கொடுத்த முதல் மகன்போல, துறந்தார்க்கு மெய்யுணர்விற் றோன்றுமின்பமே உயர்ந்த ஆனந்தமாம்; (100) பிறவெல்லாம் துன்பங்களின் வேறல்லவாம். (97) பெரியோர் செய்கை பிறர்க்குப் பொருத்தமில்லாதன போற் றோன்றினும், அவை உண்மையாகப் பெருநலம் பயப்பனவாதலின், இழிவானவையல்ல, (101) நிலைத்த பெருநெறிச் செல்வார் யாரெனில், கற்றவற்றைத் தெளிந்து, தெளிந்த முறையில் அடங்கி நடந்து, தீமையை நீக்கி நன்மையாற்றிக்கொண்டு மனநிறைவுற்று, வீட்டு நெறி கடைப்பிடித்து வீட்டிற்குரிய சாதனங்களையே கைக்கொண்டு செயலற்று நின்று ஒரு பொருளாகிய கடவுளை நாடி நிற்பவரேயென்க.

ஐயந்திரிபற உண்மையை உரையளவையா லறிந்து கருதலளவையாற் றெளிந்து, மெய்ப்பொருளையுணரும் ஞானக்கண் விழித்திருப்ப, ஊனப்பொருள் தோன்றப் பெறுதவர் தமது அறிவின்கண்ணே காண்பதே ஞானமாம். அத்தகைய கனவுக்காட்சியே அவர்க்கு நனவிலும் நிகழப்பெறுதலே முடிந்த நிலையாம். நனவு கனவு நிலையாகப் பெறுதலே முடிந்த இடமென்பாருமுளர்.

இல்லறத்தி னியல்பினையும் துறவறத்தி னியல்பினையும் சிதம்பர மும்மணிக்கோவை முதற் செய்யுளிலே அடிகள் அழகாகத் தொகுத்துரைத்தார். இல்லறமாவது, உயிர்க்கும் உலகவாழ்விற்கும் உறுதிபயக்கும் உயரிய நூல்களைக் கசடறக்கற்றுத் துறைபோய பின், விதிப்படி மணந்த கற்புடைமனைவியொடு, தொடர்புடையார் பால் அன்பும், பிறர்பால் அருளும் உடையராய், இன்சொல்லி னாலே விருந்தோம்பி, அருந்தவரை யாதரித்து, ஐவகை வேள்வியாற்றிப் புகழ்படைத்துப் பிறர்மனை விழையாது, மனைவாழ்க்கைக் கணிகலமாய மக்கட்பேறடைதற்

பொருட்டு, நன்னுளிலே மனைவியோ டின்பந்துய்க்கு மியல் பிற்று. துறவறமாவது, நிலையாமை யுணர்ந்து, அறிவு முதிரப்பெற்று, இன்பத்தையும் பொருளையும் நாடாது, அருளும் பொறையும், அடக்கமும்ஒழுக்கமும், வாய்மையுந் தூய்மையும், உடையராய்க் கால் நடையாகப் பல பதிகட் குஞ்சென்று, இறைவனை வணங்கி மான்றோலாடை, புலித் தோலாடை முதலியவற்றை உடுத்து, எலும்புதோன்றும் யாக்கையராய், இடர்வந்தாற் கலங்காது, மலையுங்காடும் புகுந்து, சருகுங் காற்றும் நீரும் உட்கொண்டு, கடும்பனிக் காலத்தில் நீரிலும், வேனிற்காலத்தே ஐவகை நெருப்பி னடுவிலும், தவமியற்று நிலையாகும் என்றது காண்க.

கற்பனை நயம்

இனி, அடிகள் திருப்பாடல்களுட் செறிந்த கற்பனை நயங்களை யாராய்வாம். கற்பனைகளுள்ளும், சமயக் கருத் துக்களையும் நீதிநூற் கருத்துக்களையும் அடிகள் இனி தமைத்துள்ளார். (மூ. கு. பி. 56) கட்குடித்த கடைசியர், நெற்கதிரைக் கரும்பெனவும், கரும்பினைக் கமுகெனவும், மயக்கத்தாற் கருதுங்கால், தத்தங் கருத்துக்கமைந்தபடி சாற்றிச் சாற்றி முழுமாயச் சலதி மூழ்கித் தடுமாறுஞ் சமயத்தவர் போலாவர் என்றனர்.

(மூ. கு. பி. 57) கடைசியருடைய கூந்தல் வரிசை களிலே வண்டுகள் ஓலமிட, அக்கூந்தற்றெருகுதியைக் கருமையாகிய நீர்ப்பரப்பென்று கருதி, மடுவிலுள்ள வாளை மீன்கள் விசையோடு மேலேதுள்ள, அவை வான் கங்கைப்புனலில் விழப்பெற்றமை 'வீட்டின் பயன் துய்க்கும் உள்ளக்கருத்தாற் பிறிதொன்றை உண்மைப் பொருளென்றுள்ளவுந் தம் உணர்விற் றெய்வங் கடைக் கூட்ட உறுதிகிடைத்தபடிபோலும்' என்றது காண்க. (மீ. பி. 81) அம்மை விளையாடு மம்மனை, அவளது பல் லொளிதோய்ந்து வெள்ளையாவதைப் பார்த்தவர்கள்,

அதை வெண்ணிறத்ததென்றும், அவளது செவ்விய திருக்கரத்தின் ஒளிபெற்று அது சிவப்பாயிருந்ததைப் பார்த்தவர்கள் அது செந்நிறத்ததென்றும், அம்மையின் கருவிழியின் ஒளிபெற்று அம்மனை கருநிறமாயதைக் கண்டவர்கள் அது கருநிறத்ததென்றும் தம்முண் மாறுபட்டுரைப்பது 'மற்றைச் சமயத்தமைவு பெறுதத்தமில் நின்று பிதற்றுவபொருவ' தென்முர்.

(பண்டார மும்மணி 14) பாசக்கட்டினின்றும் விடுபடாத சிந்தைபோன்ற இருளடர்ந்த பெரிய பொழிலின் கண்ணே, இரவலர்க் கீயாதமாந்தர் போன்ற வேங்கை மரங்கள் பல வண்டுமொய்யாத பொன்மலர் பூத்து விளங்க, அதனருகே புன்னையானது இலையில்லாமல் தன் கிளைகள் முழுவதிலும் வெண்பூப் பூத்துநிற்ப, அதன்மீது மெய்யறிவிலார் கண்போலப் பயனற்ற பல கண்ணையுடைய பசுந்தோகை மயிலானது அமர்ந்திருக்குந்தோற்றம், கற்பகச் சோலையிலே, பல கொம்புகளையுடைய வெள்ளையானைமீது வீற்றிருக்கும் ஆயிரங் கண்ணனது காட்சியை நல்கிற்று.

பண்டார மும்மணிக்கோவை நான்காவது பாட்டிலே 'சயாமாக்கள் தீமொழிகவர்ந்த சிற்றிடை' என்றவிடத்து 'இல்லை' யென்பதை உலோபிகள் வாயிலுள்ள கெட்ட சொல் என்முர். திருவாரூர் நான்மணிமாலை 8ம் பாட்டினுள், வானைத்தொடும்படி மேலோங்கி யெழுந்த கொடிகள் மதியின் வயிற்றிலேதட்டி, அதனைக்கீற, அதன்கணுள்ள அமுதம், கொடிகளின் வெப்பத்தை ஆற்றுதல், எத்துணை கெடுதி செய்வார்க்கும் நன்மையைச் செய்யும் அறிஞரியல்பினை யுணர்த்து மென்முர். காசிக்கலம்பகம் 45-வது பாட்டினுள்,

"வச்சை—மாக்களெனவே
முடவலவன் வளைவா யடைக்கு மழைநாளே" என்ற

விடத்து வளைந்தநண்டு தனது வளையின் வாயிலையடைப்பது, உலோபிகள் தமது வாயிற்கதவை யடைத்தாற் போலு மென்றனர்.

இனி, இறைவர் திருமேனிச் சார்பாய கற்பனைகளை ஆய்வாம். இறைவன் திருமுடிப் பொருள்களை அடிகள் பலவிடங்களிற் பலவகையாகப் புனைந்துரைத்தமை கருதத்தக்கது. (திருவாரூர் நான்மணிமாலை 26) "தியாகரது சடையானது, பொய்த்தலைபோன்ற வெண்டலை வைத்த தினைப்புனமொக்கும், கங்கையானது தினைப்புனங்காக்கு மாதரைப்போலும், பிறை அம்மாதர்பாலுள்ள கவணை யொக்கும்" என்றவர் பிறிதொரு பாட்டிலே

(திருவாரூர் நான்மணிமாலை 38) பிரானுரது செஞ்சடைக்காடு—தீயொக்கும்; கொன்றைப்பூவானது எரியில் இட்ட பொன்போலும், அப்பூவைச்சூழும் வண்டுகள் கரித்துண்டுகள் போல்வன; கங்கை, அப்பொன்னைப் பணியாக்குவதைப் பார்க்கும் பெண்ணொருத்தியைப் போலும். வெண்பிறை அப்பொற்பணிசெய்யுங், கிழத் தன்மையாற் கூனுற்ற கொல்லனையொக்கும் என்றனர்

மற்றொரு கற்பனை வருமாறு:—(சிதம்பர மும்மணி 12) சடையானது, தாமரைப் பூச்செறிவுபோலும்; கங்கை, தாமரையில் வாழும் அன்னத்தை யொக்கும். பிறை, தாமரையின் பாங்கர்க்கிடக்கும் வெண் சங்கு போலும். (காசிக்கலம்பகம் 37) பொன்னுருக்குப் போன்றது, கொன்றைப் பூங்கொத்து. வெள்ளி மூளை போன்றது, பிறை. காந்தட் பூமலர்ந்தாற்போன்றது, பாம்பு. கங்கையில் வெள்ளைக்கமலம் விரிந்தாற்போன்றது, வெண்டலையின் சிரிப்பு.

(காசிக்கலம்பகம் 4ம் பாட்டு) சிவபெருமான் தோளிற் போர்த்த யானையி னுரியானது குலவரைமீது தவழு முகில் போன்றது. இறைவனது இருகண்களாகிய கதிரவனும்

திங்களும் அவனது தோளாகிய மலையினை வலம்வருவது போன்றன.

(திருவாரூர் நான்மணிமாலை 11) இறைவனது திருமேனியின் இடப்பாகத்தை மலைமடந்தை கொண்டது போல, வலப்பாகத்தை நீர்மங்கை கொண்டாற்போலு மென்பார், இறைவனது வலப்பாகமானது திருநீற்றொளியால் வெண்மையாக, வெண்டலை வரிசையானது நுரைக்க, அம்மையின் கயற்கண்ணாய மீன் உலாவிற்றென்றார்.

(திருவாரூர் நான்மணிமாலை 31) வெண்ணீறணிந்த இறைவர் திருமேனி வெண்மையாயும், அம்மை திருமேனி கருநிறமாயும், இருவர்க்கு மிடையேயுள்ள சேயோன் றிருமேனி செம்மையாயும் தோன்றுங்கால், முக்குணங்களின் நிறம் காணப்படுதலால், முக்குணத்தாலாய உலகிற்கு இவர்களே காரணரென்றறிக என்ற அடிகள், பிறிதொரு பாட்டிலே

" கங்குலும் பகலும் கலந்தினி திருந்தாங்
கிடம்வலம் பொலியு மிறைவியு நீயும்
நடுவண் வைகு நாகிளங் குழவியை " என்றார்.

(34) மயிலுக்கும் பாம்புக்கும் பகையாதலின், மயிலாகிய அம்மை தமது திருமேனியிலிருக்குந் துணிவுகொண்டு, தியாகேசர் அஞ்சாது புற்றினிற் குடிகொண்டார், பாம்பினை மணியாகப்பூண்டார், விடத்தையுமுண்டார் என்றனர். கணபதியின் சிறப்பைச் சில பாடல்களிலே அடிகள் விதந்தோதினர். (திருவாரூர் நான்மணி 6) இறைவன் திரு மார்பிற்பொறித்த அம்மை நகிற்றழும்பு அவண் இருத்தற்கு ஒரு கற்பனைக் காரணங்கூறுவார், இறைவன் முதுகிலே யானைத்தோல் போர்த்திருப்பதைக்கண்ட ஆனைமுகக்குழந்தை, அதனைப் பெருமான் முதுகிலூர்ந்து யானையென்றெண்ணிப் பாய்ந்தபோது, அக்குழந்தைக்

கடவுளின் மழவிளங் கொம்புகள் இறைவன் மார்பிற் பட்டபோதுண்டாகிய சுவடே, அத்தழும்புகளென்றார். (மீ. பி. 56) மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழிலே, ஆனைமுகப் பிரான், அம்மை திருமுலைப்பாலுண்டு, கடைவாய் மதம் பொழிவது போல, நிலவொளிகாலுங் கிம்புரியணிந்த தமது மருப்பினால், மலைகளைத்தாக்கிப் பொழில்களகத் துள்ள பொன்னிறப் பூந்துகள்களை நெற்றியிற் றிலக மணிவதுபோ லணிந்து, எழுகடலையுந் துதிக்கையால் அள்ளியெறிந்து, மதநீரால் அவற்றை நிரப்பி வானளா விய தனது தோற்றத்தால், பிறையானது அங்குசம்போல வும், முகில்கள் முகபடாம்போலவும், விண்மீன்கள் முக படாத்திற்பதித்த முத்தம் போலவும் விளங்குமாறு பெருமித நடையுடன் துதிக்கையால் வான்முகடுதடவும் பெரியதோர் இளங்களிறுபோல் வானென்றவிடத்துக் கற்பனைப்பெருமையை அற்புதமாக்கினர். கயற்கண் அம்மை பிள்ளைத்தமிழ்க் காப்புச் செய்யுளிலே, கணபதி யினது கதுப்பினின்று பாயுமதமும், கண்ணின்றெழுங் கனலும், எல்லை கடவாதவண்ணம் தடுப்பதற்கு அவரது காதினசைவினா லெழுங்காற்றுப் பயன்படுவ தென்றார். பிற்பாட்டுக்களிலே ' சித்தமாகியதறியிலே கட்டும் யானை' என்றும், 'ஐம்புலக்களிறு ஓடுமாறு புந்தியில் நின்று பிளிறுந் தந்தி' என்றுங் கூறியவர், பண்டார மும்மணிக் கோவைக் காப்பினுள், 'மால், அயன், இந்திரன் வணங் குங் கற்பக' மென்றார். காசிக்கலம்பகக் காப்பினுள் ஒப்பற்ற யானைமுகத் தெய்வம், பாசமாகிய கட்டையறுத் துப் பாவக்கடலைக் கலக்கி யொழித்து, அன்பினாற் பிணிக்கப்பட்டு அடியாருள்ளத்தே நிலவும் என்றமை காண்க.

பிற்காலத்து இலக்கியமுறைக் கேற்ப உயர்வு நவிற்சி யினை இயற்கையளவிற்கு மிகைபடக் கையாண்டுள்ளார்.

ஒருத்திஅழுதவிழிநீர் முந்நீரை யுவர்நீராக்கிற்று. (மீ. பி. 17) மதுரை நகரத்திலுள்ள பொய்கையின்கண் உலவும் வாளை மீன்கள் மேலே துள்ளிப்பாய்வதால், திங்கள் மண்டபத்திலுள்ள முயற்பகுதி கிழிபட்டுக் கீழே அமுத வெள்ளருவியுகுத்தது. அம் மீன் தமது தகடுபோன்ற வயிற்றுடன் மீண்டபோது, தாமரை யரும்பினில் முட்ட, அது விரிந்து தெள்ளியதேனருவி பொழிந்தது.

(25) வாளை மீனனது கருக்கொண்ட மேகங்களின் வயிற்றிலேதாக்கி, அதை ஊடுருவிச்சென்று அப்பா லுள்ள விண்ணவருலகத்துக் கற்பகக் காட்டினையுங் கடந்து வான்கங்கையைநீந்தி மதிமுயலைத்தடவி, விண் மீன் கூட்டத்தைக்கடந்து, அண்ட முகட்டிற்கு வெளியி லுள்ள பெரும்புறக் கடலிலுள்ள வலிய சுறவினோடு விளையாடும், என்றவிடத்து, உயர்வு நவிற்சியென்பது வாளைமீன் பாயும் உயரத்தையே நவில்வதாய் முடிந்தது.

கூடன்மாநகர் வீதியிலே, மகளிரது கூந்தலின் நின்று வீழ்ந்த பூந்துகள் அடங்கும்படி குங்குமக் குழம்பு தெளிக் கப்பட்டது. (26) அதுதுகளோடு சேர்ந்து சேருகிவிட, அச்சேற்றிலே மதயானைகள் வழுவி மேற்செல்லாது தெருவிலே நின்றன. அரசர் தேரும் ஒதுங்கிச் செல்லும் படியாகச் சிறுதேருருட்டும் இளைஞரது குதிரைகள் கக்கிய நுரைப்பெருக்கம் ஆறுகச்சென்றது.

(27) சோலைகள் வானளாவிவளர்ந்தமையால், வண்டு கள் ஆண்டுள்ள பூக்களிற் படிந்துதிர்த்த மகரந்தம் வான் கங்கையை நிறைத்துத் தூர்த்தது. சோலை மந்தி களின் ஆரவாரத்தால் ஒதுங்கிய கருமுகில்கள், சூடடித் துக்குவித்த நெற்பொதியிற்படர்ந்து, வைக்கோற் போரா கிய குன்றின்மீது ஏறுங்கால், கட்குடித்த மள்ளர் பிணைய விடும் எருமைக்கன்றோடு சேர்த்து அம் முகில்களையு மடிப்ப, அவைகள் இடியாகிய குரலைக் காட்டி ஒலித்தன.

(மு. கு. பி. 29) வேளூரைச்சேர்ந்த அகழியைக்கடலென்று கருதி அதன்கண், மேகங்கள் படியவும், அங்குநின்ற ஓர் யானை, அவற்றை எருமைக ளென்றெண்ணிப் பிளிறவும், நிமிர்ந்த முகில்கள், மதில்கள் மிசைபடியச் சென்றகாலை அம்மதில்கள் விண்ணுலகிற்கேறவைத்த ஏணிபோ லுயர்ந்து அங்குள்ள கற்பகக் காட்டிற்கு வேலியாயு மிலங்கி ஏழுலகையும் வளைத்தாற் போன்றமையால், முகில்கள் அவற்றின் முடிவு காணாதிளைத்தன.

(57) விளையாட்டுச் சிறுமியர்கள் சுளகாலெடுத்துக் கொட்டிய மணிகளின் குப்பையானது உயர்ந்து வான் வழியை அடைத்தலால், கதிரவன் தனது வழக்கமான வழிதப்பிச்சென்றான். வைகையானது வானளாவும்படி பெருகியுயர்ந்தமையால், பகலவன் அந்நதிமீதுள்ள பொன் தோணிபோன்றான்; திங்கள் கைத்தோணியாகவும், விண் மீன்கள், சிறு மிதப்புக்களாகவும் விளங்கின. வைகை யானது வெள்ளையானையின் மதநதியையும் வான் கங்கை யையும் எதிர்த்துச்சென்று ஆகாயத்தையுங் கற்பகக் காட்டையும் கடந்து திரைகொழித்தது. (மு. கு. பி. 82) காவிரியாற்றின் சிறப்பும், முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழில் இவ்வாறே கூறப்பட்டதறிக.

(59) நெற்கதிர்களின் குலைகள் முகில்களை யளாவி நின்றன வென்பார், மகரந்தமாகிய சுண்ணத்தைப் பூசித் தேனருவிபடிந்து திளைக்கும் வண்டுக்கூட்டங்கள், தமது ரீங்காரத்தாற்பசிய இதழ்களைத் திறப்பத் திருமகள் உட்புகுந்து வீற்றிருக்குந் தாமரைக் கோயில்கள் பல வற்றை யமைத்த மருதநிலமாகிய தச்சன் கமுகமரக் கால்களை நிறுத்தி யமைத்த பந்தலின் மேற்கட்டியாகிய மேகச் சேலையிற்றூக்கிய பன்மணிக் கோவைபோல, நெற் கதிர்கள் உயரநிமிர்ந்து பொலிவுற்றன வென்றார்.

(மு. கு. பி. 25) சோலையிலுள்ள தென்னமரங்கள் வளர்ந்தோங்கி விண்ணவர் கோமான் கொலுவிருக்கு மிடத்தே நடனமாடும் மயிலினம்போன்ற மாதர்க்கு இளவேனிற் களைப்புத்தீரும்படி செவ்விள நீர்க்குலைகள் கொடுத்தன. கமுகமரங்கள் பழக்காயாகிய பவளமுடன் பூவாகிய முத்துக்களுஞ்சேர்ந்த தமது தோகையினால், அந்நங்கையர்க்குக் கவரிவீசின.

இனி, உயர்வு நவிற்சிமிக்கில்லாத உவமை நயமுணர்த்தும் பகுதிகள் வருமாறு:—(காசிக்கலம்பகம் 57) பூங்காவிலுள்ள மரங்களிலே கொடிகள் படர்ந்து கமுகமடலிற் படிந்து தொங்கித் திசைதோறும் நீண்ட வாழைக்குலைகளைச் சூழ்ந்துசெல்ல, அக்கொடிகள்மீது செம்முகமந்தி வளைந்த பலாக்கனியைத் தலையில் வைத்துச் சுமந்து செல்லுவது, ஒரு கூனற் கிழவன் குடமொன்றைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு நெடியதொரு கம்பத்திற்கட்டிய கயிற்றின்மீது நடந்தாற்போல வியப்பினையுண்டாக்கும்.

(87) பொழில்களிலே வெண்ணிற அரும்புகள் ஆண்டாண்டுத் தொக்கு நிறைந்திருப்பது, விண்மீன் கூட்டங்களின் காட்சியைத்தருவன.

(மீ. பி. 45) அங்கயற் கண்ணம்மை வனப்பை வர்ணிப்பார், முத்துக்கள் தோன்றும் பொருள்களையெல்லாம் அழகாகத் தொகுத்தனர். அம்மையை நோக்கிக் கூறுவார், நின் கூந்தலுக்குத்தோற்ற கொண்டலும், மொழியின் இனிமைக்குத்தோற்ற கரும்பும், சிறிய திருவடிக்குடைந்த செந்தாமரையும், பசிய கழுத்திற்கொவ்வாத சூல்கொண்ட சங்குங்கமுகும், தோளிற்குத் தோற்ற மூங்கிலும், நகிலிற்குத்தோற்ற யானைமருப்பும், பயக்கின்ற முத்துக்கள் நின்றிரு நகைக்கொவ்வாமை யியல்பே.

(மீ. பி. 86) மலையருவிவளத்தால் வெள்ளப்பெருக்கு மிகுந்தகாலை, மலைப்பாம்புகளாற் சுற்றப்பட்ட யானை

யானது ஒரு சுழலிலகப்பட்டுச் சுழல்வது வாசுகியால் வளையப்பட்ட மந்தரமலையானது பாற்கடலிற் சுழல்வது போன்றது என்றவிடத்து அழகும் பெருமிதமும் ஒருங்கு மிளிர்தல் காண்க.

(87) ஆற்றின் மூழ்கு மடந்தையர் செம்பொற் சுண்ணத்தை ஒருவர்மீது மற்றொருவர் எறிந்து விளையாடுங் காலை, அச்சுண்ணத்தாற் சிவந்த வெளியிலே அம்மை குழற்கணுள்ள வண்டெழுந்து பறப்பது, இறைவனது செம்மேனி மிசை அவள் விழிகள் பொருந்திஞற்போன் றிருந்ததென்ருர். இது குறித்த செய்யுளுள் இளைஞர் காமத்தீக்கு மகளிர் தமது கூந்தலுக்கூட்டும் அகிற்புகையைப் புகையாகக் கூறினர்.

(94) அம்மை வெண்ணிறமான முத்துமாலைபூண்டு முத்தூஞ்சலிலிருத்தல், வெண்டாமரையிற் கலைமகள் வெள்ளைப்பணிபூண்டு வீற்றிருப்ப தொக்குமாகலின், கலைமகளும் அம்மைவடிவமேயென்பதும், மதிமண்டலத்தில் அம்மை தங்கினதுபோற் ருேற்றலால், மதியமுதமும் அவளேயென்பதும் அறிவுறுத்தவாருயிற்றென்றது காண்க.

மூகில்கள் மாணிக்கம்பதித்த மதில் முகப்பிலேறித் தவழ்தல், கதிரவன்மடியில் அவன் மகள் யமுனை விளையாடுவதுபோற் ருேன்றியதென்ருர்.

(மீ. பி. 95) அம்மை ஊஞ்சலிலாடுங்கால், அசோக மரத்தினையுதைப்ப, அம்மரம் பூத்துச்சொரிதல், மன்மதன் தன்னுருவத்தை மறைத்து மலர் வாளிதொடுப்ப தொக்கும் என்ருர்.

(சி. மு. கோ. 2) தில்லையிலே, திருமன்றமானது தாமரை நடுவிலுள்ள பொகுட்டாகவும், மதில்கள் இதழாகவும், மாடங்களிலே தங்கும் புயல்கள் வண்டாகவும்

பெற்ற நல்ல அழகிய தாமரையையொத் திருக்கின்றது. கூத்தப்பெருமான் திருக்கோயில் என்றது காண்க.

(செய்யுட்கோவை 14) மற்றொரு பாட்டிலே அம்பலத்தைக் கமலத்திற் கொப்பிட்டார்; பொன்னம்பலமானது, பொன் தாமரைபோலும், அம்பலவர் திருமேனி அத்தாமரையிலுள்ள தேனைப்போலும், எம்பெருமாட்டியின் விழி அத்தேனையுண்டுவக்கும் வண்டினைப்போலும்.

(4) நெடுமடற் ருழையானது, சங்கினையும் சங்கின்ற முத்தினையும் தனது மடலிலே தாங்குதல், வெண்மதிக் கடவுளையழைத்து விருந்தோம்பி இன்பக்கண்ணீரொடு தழுவி வெண்சோறுண்பித்து, அவனையும் அவனினத்தாராகிய விண்மீன் கூட்டத்தையும், தனது இல்லில் தங்கும்படி செய்தாற்போன்றது.

(28) தில்லையம்பதியிலே, தடாகங்கள் திருமால் பள்ளிகொண்டருளும் பாற்கடல்கள் பல ஓரிடத்திருந்தாற்போன்ற தோற்றத்தொடு திகழ்ந்தன. அது எவ்வாறெனில், அவற்றின் தீம்புனல் பால் போன்றது; அவற்றிலுள்ள சங்குகள் நிலவொளிவீசி நீரிற்கு வெண்ணிறந் தந்தன; ஆண்டுள்ள அலைகளின் செறிவு பாம்பணை போன்றது; பசிய இலைத்தொகுதி திருமாலின் திருமேனி வண்ணங்காட்டிற்று. அங்குள்ள தாமரைகள், அப்பெருமானது, விழி, இதழ் முதலிய உறுப்புக்கள் போன்றன. அன்னப்பறவை திருமகள் போன்றது.

(பண்டார மும்மணி 22) நன்மழைபெய்து நன்றாகத் தழைத்த தீம்பலவின் வேரிலே பழுத்துப் பூமியுட் கிடந்த பலாக்கனிகள் வெடிப்புற்று மணம் வீசுதலும், அதனையறிந்த மந்தி நிலத்தையகழ்ந்து பொன்னிறமுடைய சுளைகள் பலவற்றைத் தோண்டுவது முன்னொருவர் பொன்குடநிறைய நிதிவைத்துப் புதைத்ததை மையிட்டுக் காணவல்லவர் கண்டெடுக்குங் காட்சியினைப்பயந்தது.

நூற் கதைகளையமைத்து அவற்றிற்கேற்ப உவமங் கூறுதல் பல பாடல்களிற் காணப்படும். (திருவாரூர் நான்மணிமாலை 5) கரிய விரலையுடைய மந்தி பலாப் பழத்தை முன்னே கண்டவுடன் பல்லைக்கடித்துச்சென்று அதைத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு நகங்களால் அதனுள்ளேயிருக்கும் சுளைகளையெடுத்து வாயிற் போடுவது, தூணிலே தோன்றிய நரசிம்மமூர்த்தி இரணியன் மார்பினைப்பிளந்து அவன் குடரிலுள்ள கொழுப்புத் துண்டுகளை வாயிலிட்டு விழுங்கினாற்போன்றது.

(மதுரைக்கலம்பகம் 47) வண்டு செவ்வழிப்பண்பாட, செவ்விய இதழினைவிரிக்கும் பொன் தாமரையானது பாணனொருவனது பாட்டிற் கிரங்கிப் பொற்பலகை நீட்டிய இறைவர் செங்கைக்கு ஒப்பிடக்கூடியதாய்த் திகழ்ந்தது. இறைவர் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் தாமரைகளுக்கொப்பிட்டு, முன்னவை, கல்லாகிய மேருமலையையும் பின்னவை இரும்பாகிய தமது நெஞ்சையுங் குழைத்ததென்பார் (5) 'வரும் புண்டரிகம் இரண்டால், ஓர் கல்லும் என்வன்னெஞ்சமாம்—இரும்புங்குழைத்த மதுரைப் பிரான்' என்றார். கூத்தப்பெருமான் திருமுடியிலுள்ள பிறை அவன்றிருமேனியிலுள்ள பாம்பிற்குப் பயப்படாது, அம்மையின் திருநுதலுக்கு அஞ்சியது; அவன் திருக்கரத்திலுள்ளமான், திருநடனங்காணும் புலிமுனிக்கஞ்சாது, அம்மை திருவிழிக்கஞ்சியது என்றவிடத்தே, உவமங்கள் குறிப்பாலுணர்த்தப்பட்டன, சண்டு, எதிரிகட்கஞ்சாது தன்னினத்தார்க்கஞ்சு மியல்பு சுட்டப்பட்டது.

வெண்மதிக் கடவுள் மேலே வானிற்செல்ல, மேகக் கூட்டங்கள் கீழே படியக்கண்டபோது வெண்ணிற அன்னமாகிய அயன் மேலே சென்றும், கருநிறத்திருமால் வராகமாய்க் கீழேசென்றும், இறைவன் அடியுமுடியுங்

தேடிய தோற்றம் நினைவிற்கு வருகிறதென்றார். (செய்யுட் கோவை)

ஒளி, நிறம் முதலிய காரணங்களால், ஒரு பொருளைப் பிறிதொரு பொருளாகத் திரியக்கொள்ளு முணர்வு ஏற்படுதல் பல பாடல்களில் எடுத்தியம்பப்பெற்றது. உமையம்மை திருக்கையிலுள்ள கிளி இறைவனது கறைமிடற்றினைக் களங்கனியென்றெண்ணி அதைத் தின்னச் சமயம் பார்த்திருந்தது. (காசிக்கலம்பகம் 51, 68) கங்கைக்கரையிலுள்ள கனத்த பருமுத்தினை அன்னங்கள் தமது முட்டையென்று கருதித் தழுவிமகிழும். மாதர் அகிற்புகையிட்டு ஈரம்புலர்த்துங் கூந்தற்றொகுதியை மேகமென்றெண்ணி மயில்கள் ஆடும். (மு. கு. பி. 23) அவர்கள் பவளவாயிற்றோன்றும் புன்னகையினை நிலவொளியென்று சகோரப்புள் அதனை அருந்தக் கருதும்; அவர்களுடைய முழுச்சிரிப்பின் ஒளியாலே, மாளிகையிலும் சூளிகையிலும் பதித்த சந்திரகாந்தக் கற்கள் உருகிப்பெருகியநீர் வெள்ளமானது கடலின் புலவு நாற்றத்தைமாற்றின.

(மு. கு. பி. 48) மாதர் வடிவத்திலே ஆடவர் ஒரு புதிய உலகங்கண்டு மகிழ்ந்தாரென்பார் கூறுவதாவது:—மலர் முடித்த மாதர் தமது கூந்தலினை விரித்துக்காட்டுங் காலை வெளிப்போந்த பூந்துகட்படலமும், அக்கூந்தல்கட்காட்டும் அகிற்புகைப்படலமும், கருமுகிற்படலம் போற்றோன்ற, அவர்களது கமலமுகச்சோதியொடு கூடிய புன்னகை, நிலவொளிவீச, தீப்போலொளிரும் அவர்களது மணியணிகள் வெயிலினைக்கொடுக்க, அன்னார் நகிலும் பிறவும், மலையுங் கடலுமாய்த் தோன்றக்கண்ட ஆடவர், கௌசிகனைப் போலப் பிறிதோருலகமும் நீங்கள் படைக்க வல்லீரெனக் கூறிவியந்தனர்.

(பண்டார மும்மணி 19) பளிங்கினாலே செய்யப்பட்ட நிலா முற்றத்திலே, மடந்தையர் விளையாடுங்

காலத்திலே, அவர்களுடைய கருங்குழலும், குவளை போன்ற விழியும், கமலம்போன்ற முகமும் வரிசை வரிசையாக ஒளிபாயும் பத்தி வீசுதலினால் அவற்றின் செறிவைப், பாசிபடர்ந்து கயல்மீன் பிறழுந்தாமரையோடையென்றெண்ணி, ஆடவர் சிலர், நிலாமுற்றத்திற் சென்று ஆண்டுக்குழுமிய மகளிரை நோக்கி 'நீவிர் விண்மாதர் போலும், இந்நீரோடையில் நீராடவந்தீரோ? நும்பெயர் யாதென வினவ, அவர்கள் ஒன்றும் பேசாது சிரிப்பதைக் கண்டு, தமது ஐயம் நீங்கப்பெற்று வெள்கினர்.

(பண்டார மும்மணி 28) மும்மதம் பொழியும் யானைகள் படிந்து அலைவீசிக்கொண்டிருந்த ஆழமான பொய்கையிலே, தாமரையிலுள்ள பசும்பொன் பொடியினை அளைந்து பெண் அன்னமானது நிறம் வேறுபட்டு விளங்குதலைக்கண்ட ஆவல்மிக்க சேவலன்னம், இது மலர்வாவியன்று, பாற்கடலே. இது யானையன்று, மந்தர மலையே தும்பிக்கையையும் பிற உறுப்பினையுந்தடவுவோர், பாகரல்லர், வாசுகியைப்பற்றும் வானவரே, இங்கு வெண்முத்துப்போற்றோன்றுவது: பாடற்கடலிலெழுந்த ஆரமுதே. பசிய இலைக்கூட்டம், கற்பகக்காடே, செந்தாமரையாகத் தோன்றுவது, பதுமநிதியே சங்காகத் தோன்றுவது சங்கநிதியே, சிவந்த கிடைச்சாய்த் தோன்றுவது, சிந்தாமணியே. ஆதலாற் பெண் அன்னமாய்த் தோன்றுவது, திருமகளேயென மயங்கிற்று.

(மு. கு. பி. 21) மாளிகைகளின் மேலிடத்துள்ள பளிக்கு நிலா முற்றத்தின் உச்சியிற்பதித்த மரகதத்தினொளி விண்ணுலகிலே பத்தி பாய்ந்திலகியபோது, ஆண்டுள்ள பசுக்கள் அப்பச்சைக்கதிர்களை வான் கங்கைக் கரையிலுள்ள புல்லாமென்றுகருதி அவற்றைத் தின்பதற்கு நாவினைவளைத்தன.

(22) உயர்ந்த வீடுகளின் சூளிகையிற்பதித்த நீலக் கல்லின் ஒளியானது பாய்தலினால், விண்ணுலகத்து வெள்ளானை காரானையாகத்தோன்றவே, விண் மாதர், அதனை நிலவுலகம் நின்று அவண் போந்த களிறெனமயங் கினர். வெள்ளானை தானும், தன் மேனிமிசைச் சேறு பட்டதாகக் கருதி அதனைக்கழுவுவதற் பொருட்டு வான் கங்கையிற் படிந்தது.

(86) முருகப்பெருமான் குழந்தைப் பருவத்து முழக் கிய சிறு பறையினைக்கேட்டுப் பலர் பலவாறு அதன் ஒலியைக் கருதினர். அதனை மேக முழக்கமென்றெண்ணி, மயில்கள் ஆடின. கடலொலியென்றெண்ணி மடந்தையர், காதல் கூர்ந்தனர். மறையொலி யென்றெண்ணி அந்த ணர் உள்ளங்களித்தனர். சிவானுபூதியாளர், அதனைப் பரநாத வொலியென்றெண்ணி நெக்குருகினர். தேவரு முனிவரும் அதனை வாணன் குடமுழாவொலியெனவும், திருமாலின் மத்தளமெனவுங்கருதி ஆரவாரஞ் செய்தனர்.

பொருள்களின் ஒளி நயத்தைச் சிறப்பாகவுணர்த் துஞ் சில பகுதிகள் வருமாறு :—

(மீ. பி. 78) வெண்சுதை தீற்றிய மேடையும், குளிர்ந்த முத்துக்கள் பதித்த மாடமும், தெள்ளிய நிலவொளி வீசுவதால், திசைகளிலுள்ள யானைகளெல்லாம் வெள்ளை யானையாய்த் திகழ்ந்தன. (85) பகலிலே இருளை யொழிக் குஞ் செம்மணி மாடங்களின் வரிசையையும், இரவிலே நிலவொளிகாலுஞ் செழுமுத்து மாடங்களின் றொகுதியும் வெயிலினையும் நிலவினையுமொருங்கே தருதலாலும், ஞாயிறுந்திங்களும் வேளூருட்புகாதபடி மதில்கள் தடுத் தலாலும், அவ்வூரிலே இரவுபகலென்பன, குமுதமுந் தாமரையும் விரிதலின் வைத்தே அறியற்பாலனவாயின. (மீ. பி. 24) சிறுமியர்கள் மணிகளாலமைத்த சிறு வீட் டிலே குடிபுகுந்து அழல்போல வொளிவீசும் இரத்தினங்

களை அனற்றுண்டுகளாக அடுப்பிலிட்டுப்பவளத்திண் கொடிகளை விறகாக அடுக்கி வளைந்த சங்காகிய மிடாவிலே, தேன்வார்த்து முத்தாகிய அரிசியிட்டுச் சோருக்கிப் பக்கத்துவீட்டு மகளிர்க்கெல்லாஞ் சிறுசோறு வழங்கினர்.

(திருவாரூர் நான்மணி 20) மக்களுணர்ச்சிகளை இயற்கைப் பொருள்களுடையன போலக்கூறும் நயம் இவ்வாசிரியர் நூலுண் மலிந்திருப்பது. உயரிய கமுகிலே பிணித்த நெடுங் கயிற்றினாற்கட்டிய ஊஞ்சலில் மகளிராடும்போது, கமுகிலிருந்து பழுத்த பாக்குக்காய் சிந்துவதும், வெள்ளிய பூவுதிர்வதும், தமது கழுத்தின் அழகினைக் கவர்ந்தமைக்காக, அம்மரங்கள் கழுத்துக் கீறி உதிரஞ் சிந்துவதாகவும், கண்ணீருகுப்பது போலவுந் தோன்றின.

(மீ. பி. 79) பவளத்திலிழைத்த அம்மனையானது மேற்சென்று மீள்வது, கயற்கண்ணியின் விரலின் செவ்வொளியைத் திருடவருவதும் போவதும் போன்றது, கலைமகள் நீருள் மூழ்கி யொளித்தகாலை தடாதகைப் பிராட்டியார் ஓர் அன்னத்தைப் பிடித்தமை, அம்மையின் சதங்கையொலியையும் மடநடையையுந் திருடிய கள்வனைப் பிடித்தாற்போன்றது. (சி. மு. கோ 7) பலா மரத்தின்வேரிலே பழுத்த பலாக்கனிகள் நிலத்தைப் பிளந்து செல்வது, நிலமகள் தனக்குப் பதஞ்சலி முனிவரைக்கொடுத்த பாதலத்திற்குத் தன் நன்றியுணர்த்தப் பல பழங்களைக் கொடுப்பதுபோன்றிருந்தது. (காசிக் கலம்பகம் 37) இறைவன் முடிமீதுள்ள வெண்டலையானது பிரமனைப்பார்த்து நீ காணமுடியாத திருமுடியை நானே கண்டுகொண்டேனென்று தனது வெண்பல் தோன்றச் சிரித்தாற் போன்றிருந்தது, (61) இறைவனது வடிவத்தைப் பலர் பெறுதற்குரியர், கபாலம் ஒவ்வொருவருக்குங் கொடுக்கவேண்டும். முன்னிறந்த பிரமன் தலைகளும் விண்டுதலைகளும் செவ

வாய்விடின், நம்முடைய தலை பறிபடுமோவென்ற கவலை யால் விண்டு அயர்ந்து துயின்றனர்; அச்சத்தாற் பிரமன் துயின்றிலன், ஈதறிந்தும் அனுமார் பிரமபதத்தை விரும் பியது எதனால்?

(மீ. பி. 35) மகளிர் கைகளினால் ஆற்றும் விளையாடல் களைத் தொகுத்துரைக்கும் பகுதி வருமாறு:—பொழில் களிலே நறுந்தளிர்கள் கொய்தும், சேடியர் குழுவுடன் வண்டல் விளையாட்டயர்ந்தும், மயிற்குஞ்சும் அன்னக் குஞ்சும் புருக்குஞ்சும் பிறவும் வளர்த்தும், கிளிக்குச் சொற்பயிற்றிப் பால் உண்பித்தும் கமல முகங்களி லுள்ள கண்களைப்பொத்தி விளையாடியும், பொன்னாகிய கழற்காயெறிந்தும் பல்வகை விளையாடல் புரிந்த இயற் கைச் சிவப்புமிகுந்த தெய்வத்தளிர்க்கையாற் சப்பாணி கொட்டியருளினள் அம்மை யென்றார்.

(மீ. பி. 1) வேறு சிலகற்பனை நயங்கள்:—இறைவ னது திருக்கண்கள் பகலவனும் திங்களுமாகலின், அவற் றால் மாறிமாறி நோக்குங்காலை, அம்மை திருநகில் வெம் மையும் தண்மையு மாறிமாறிப் பெற்றன. (மீ. பி. 8) திருமகள் திருமாலின் மார்பினுள்ள அணிகளின் மணி களாய பரற்கற்கள் தனது காலினுறுத்தப் பெற்றுத் திருவடி வருந்தி அவற்றின் ஒளியாகிய வெயிலாற் றிரு மேனியிளைத்துப் பசுந்துழாய்மாலைக் காட்டினிழலி லொதுங்குகிறாள். திருமாலாகிய தந்தை பால், தயிர், நெய் திருடி இடைக்குடியிற்கட்டுண்டு இன்னும் வருந் தாமல், நான்முகன் பால், தயிர், நெய், தேன் கடல்களைப் படைத்துத் தனக்கேற்ப அன்னம் படைத்தனர், என்ற விடத்து, மாலாகிய குழந்தைக்கு நீர்த்தாய உணவும், தனக்கு அன்னமாகிய கட்டியுணவும் படைத்தானென்ற பொருட்குறிப்பறிக.

இனிமையும் மென்மையுமுணர்த்தும் நயமிகுந்த அன்பு ததும்பு மொழிகளால், அங்கயற்கண்ணம்மை பாற் றமக்குள்ள குழந்தையன்பினை அடிகள் அறிவுறுத்தும் புனைவுரைகள் வருமாறு:—(மீ. பி. 91) அணியின் கணுள்ள மணிகள் வெயில்வீசத் தனது மரகதத் திரு மேனியாற் பசிய நிழல்தருங்குன்றமே, செவ்வாய் நின்று வெளிவருங் குழலோசையுடன் கூந்தலாகிய கருமுகில் தங்கும் இளங்கொம்பே, வெவ்விய பாசப்பிணிகெட மலையரசன் தந்தஅருமருந்தே, பரம்பரையாய் வரும் உல கங்களறிதற்கரிய மறையின் எல்லைப் பொருளே, செந்நிற முடைய மலரிலே கயலாகிய கண் திரியப்பெற்ற பசுநிறக் கரும்பே, மதிமரபினிலுதித்ததோரிள மதியென வளர் கின்ற கன்றேயென்று திருமகளுங் கலைமகளும் தமது தலை மகளாகிய நின்னைப்போற்ற, நீ செங்கீரையாடியருள்க.

(மீ. பி. 46) பல்வகை மணிகளையு முத்துக்களையுந் தொகுத்தியம்பி அவை வேண்டிற்றிலம், நின்கனிவாய் முத்தமே வேண்டுமென்று குழந்தை வடிவினளாய அம் மையைக் கேட்கும் பல பாடல்கள் நயஞ்சிறந்தன. அவற் றின் பொருள் வருமாறு:—விண்ணவர் கோமான் பாலுள்ள சிந்தாமணியும் நிதிக்கிழவன் பாலுள்ள தெய்வ மணியும், திருமால் மார்பினிற் றிருமகள் வீட்டிற்கு விளக்குப் போற்றிகழும் கௌத்துபமணியும் எனக்குத் தராதே, நின்கனிவாய் முத்தமே தருக. குமரித்துறை முத்தும், கொற்கைத்துறைமுத்தும், பொருநையாற்றுத் தெள்ளியமுத்தும், பொதியமலைச்சாரலிலே அருவிசொரி யுங் குளிர்ந்தமுத்தும், நீ விளையாடுமிடத்தே குவித்து வைப்பாய், எனக்கு நின்முத்தமே தருக.

பல பிறவிகளிலுந் தொடர்ந்துவரும் உழுவலன்பினை அடிகள் பல பாடல்களில் விதந்தனர். (மீ. பி. 64) அம் மையை வழிபடுவாரை 'உருகியுருகி நெக்குநெக்கு

ளுடைந்து கசிந்திட் டசும்பூறும் உழுவ லன்பிற் பழவடியார்' என்ருர். (காசிக்கலம்பகம் 30) தமக்கன்பின்மையை நினைந்து கவலுறுவார் 'உருகிலை நெக்குடைந்திலை மொண்டு ஆனந்தவனத்தேனை யோடியோடிப் பருகிலை கண்ணரும்பிலை மெய்பொடித்திலை மற்றுனக்கென்ன பாவந்தானே' என்ருர். அறிவினுலே வழிபடுவார்க்கும், இடைவிடாது நினைப்பார்க்கும், விருப்பு வெறுப்பற்றவர்க்கும் இறைவன் வெளிப்படுவாராதலின், (மீ. பி. 43) 'உயிர்ஆல வாலத் துணர்வினீர் பாய்ச்சி வளர்ப்பார்க் கொளிபூத் தருள்பழுத்த மலைக்கற் பகமே', (மு. கு. பி. 10) 'ஊதியமெனத்தனை யிருப்பினு நடப்பினு நினைப்பவரிருக்க வெமர்சித்தத்திருப்பானை', 'வெறுப்பொடு விருப்பினை யறுத்தவருளத்துமலர் பத்மப்பதத்தானை' என்ருர். தொண்டர் பிழைபொறுக்கும் குமரவேளை (மு. கு. பி. 3) 'தாட்டுணைக்குருகு தொண்டர் பிழையற மறந்து பிறர் குணமிகழ்ந்த தகவில்லியை' என்ற நலமறிக.

அங்கயற் கண்ணம்மை திசைதொறுஞ் சென்றெய்திய பெருவெற்றியைச் சிறப்பிக்குமிடத்தே வீரமும் நகையும் விளங்கவைத்தார். எதிரிகளின்சேனைத் தலைவர்களையும் திசைத்தலைவர்களையும், முடிதுணித்துத் தேருங் கொடியுந் தாழப்பெருக்கிய குருதிவெள்ளமாகிய கடலிடைக் கூத்தாடுந் தலையிலாக் கவந்தப்பேய்கள், (மீ. பி. 29) கடற்சுழிகளிலே சுழலும் ஆனைத்திரளையும் குதிரைத்திரளையும் ஆனைமீனெனவும் குதிரைமீனெனவுங்கருதி மேலெடுத்து வீசி அம்மனை விளையாடின. கயற்கண்ணியைப் பார்த்து 'பெண்பிள்ளையாகிய நீயோ கயிலையைப் பிடிப்பாயென்று வீரம்பேசிய நந்தியொடு பூதகணங்களும் பின்னிட்டோடுங்காற் ருழ்மையுற்ற விடைக்கொடியும், இறைவனுலெரிக்கப்பட்ட மன்மதனது மீனக்கொடியும், அம்மையின் கயற்கொடிக்கீடாகா.

(மு. கு. பி. 36, 38) உதிரவெள்ளத்திலே, வீரர்தலை யும் தேருருளும், பிறவுஞ்சுழல்வதற்கு, தாழியில் மத்தும், குயவன்திகிரியும், பம்பரமும், சில பாடல்களில் ஒப்பிடப் பட்டன.

(மு. கு. பி. 37) சூரன் சமரிலே இறந்த வீரர் விண் ணெய்தி விண்மாதருடன் மகிழுங்காலை, அவரும், கீழே நடக்கின்ற போரினைப்பார்த்துத் தம்மை யவுணரென் றறியாது, முருகவேளை நோக்கிச் சூரனைக்கிளையொடு தடிந்து வெல்கவென்று வேண்டினர்.

முருகப்பிரானது தோமரதுவீர விளையாட்டை மிகப் பெருமிதமாக உயர்வு நவிற்சியணியமைத்துப் பாடிய பாடல் வருமாறு :—

(மு. கு. பி. 13)

கைக்கெட்டு மெட்டுக் களிற்றைப் பிடித்து
களிற்றோடு முட்டவிட்டுக்
ககனவட் டத்தினொடு பரிதிவட் டத்தைவளை
திகிரிவட் டத்திலிட்டு
முக்கட் டிருத்தாதை கோதண்ட மெனவைத்த
வேதண்ட மாதண்டமா
மூதண்ட கூடங்கிரி கூட்டத் தொடுஞ்சாடி
மூரிக் கடாசலமவன்
மெய்க்கிட்ட சட்டைக்கு நேரிட் டிடப்பட்ட
மேகபட லத்துமொண்டு
மேல்கட லினைப்பெருங் கீழ்கடல் புகப்பெய்து
விளையாட்டு வீரர்களொடுந்
திக்கெட்டும் விளையாடு சேனை பதிக்கடவுள்
செங்கீரை யாடியருளே
செத்துப் பிறக்கின்ற தெய்வங்கள் மணவாள
செங்கீரை யாடியருளே.

இறைவன் திருநடமியற்றுங்காலை, அவன் திருமேனி மிசையுள்ள பாம்புகள், அவன் ஆடுங்காற் படுங்காற்றின்

வேகத்திற் காற்றுது தமது மணிகளைக் கக்கி வீச, அவை எட்டுத்திசையிலுமுள்ள யானைகளின் முதுகிற்பட, அந்த மணியெறி பொறுக்கமாட்டாது, அவைகள் பிளிறினவெனக் காசிக்கலம்பக விறுதிச் செய்யுளிற் கூறியதுகாண்க.

இனி, அகப்பொருட்டுறைகள் பல அடிகள் திருப்பாடல்களிலே வந்துள்ளன. அவை பலவற்றினுஞ் சிறந்த பகுதி, இறைவன் திருவருள்பெற விரும்பிக் காதலுற்றவரின் பிரிவாற்றுமையுந்துயரமு முணர்த்துந் துறைகளே. அத்துறைகளுள் 'மதியினைப் பழித்தல்' என்னுந் துறை மிகவும் நயமானது, பல பாடல்களிலே அத்துறையமைந்துள்ளது. (காசிக் கலம்பகம் 27) காசிப்பெருமானது நெற்றிவிழியும் இடது விழியும் வெண்ணெருப்பே, நெற்றிவிழி காமனைக்காய்ந்தது. காமன் படைகள் நாமென்று கருதி, நெற்றிவிழிக்கு இனமான இடதுவிழி நம்மைக் காய்கின்றதுபோலும், என்று ஒரு நங்கை செப்பினள்.

(காசிக் கலம்பகம் 76) 'இரவாகிய கரிய எருமை மீதேறி மதியாகிய கொடுங்கூற்றம், எனது உயிரைப் பருகுவதற்கு நிலாக்கதிராகிய பாசத்தை வீசி வளைந்து கொண்டது. யான் இங்கு என் செய்வேன் ? மணங்கமழ்கின்ற கூந்தலினையுடைய பொற் கொம்புபோன்றவர்களே, அவிமுத்தமாகிய காசியையும் பத்தருள்ளத்தையுங் கோயிலாக்கொண்ட பெருமானுக்கு எனக்கு நேர்ந்த இடுக்கண் ஈதென்று சொல்லுங்கள்' என்றது காண்க. தலைவியின் தோழி திங்களைப்பழித்தலுமுண்டு, பிறையை நோக்கித் தோழி கூறுவது:—(மகள் 88) 'குறுமுயலும் பலகலையுமிழந்து மான்போன்ற நங்கையின் உயிரைக் கொள்ளைகொள்ளப் புறப்பட்ட யமனே ! அவளது தூக்கக்குறைவையும், பெருமூச்சையுங்கண்டும் இரக்கமில்லா-

றிருக்கின்றுயே, உடலும் பல கூருக்கப்பெற்றுய், நீ நின்க்கியல்பான கருநிறத்தை, முதிர்ந்த நரையினுலிழந்தாய் போலும், வயோதிகனுன நின்னை இறைவன் முடியிலிருக்கும் இளந்திங்கள் என்கின்றுர்களே !

(காசிக்கலம்பகம் 64) பிரிவுற்ற மடந்தையர்க்குப் பிரிந்தாரது தார் மன அமைதியைக் கொடுக்கும், இறைவன் பாற்கொன்றையந்தாரினைத் தலைவி விரும்புதல் மரபு. அக்கருத்தைக் குறிப்பிப்பார், கூறுவது :—இறைவன் தமது திருமுடியிற் கங்கையாளையும் பிறையையுமொன்ருக இருத்திப் பிறையால் வரும் நலனழிவை நீக்குதற்குக் கொன்றையும் ஆண்டுவைத்தனர்.

(மதுரைக் கலம்பகம் 14) சண்டேசர் பெருந்தவத்தால் இறைவர்தார் பெற்றுர், எனக்கு அவர் மலர்மாலையைத் தரமாட்டீர்களோ என்று தோழியரைத் தலைவி வினவுவதாகவும், தார் பெருமையாற் பெரிதும் வருந்துவதாகவும் கூறுந் திருப்பாட்டு :—

" அம்ம கோவெனும் விழும்அழும் எழுந்துநின்று
அருவிநீர் விழிசோரும்
விம்மும் ஏங்கும் மெய்வியர்த்து வெய்துயிர்க்கும்
என்மெல்லியல் இவட்குஅம்மா
வம்மின் மாதரீர் மதுரையுங் குமரியு
மணந்தவர் மலர்த்தாமம்
தம்மி னேவெனும் தவப்பயன் பெரிதெனுந்
தந்தைதா ளெறிந்தார்க்கே "

இதன்கண் துயரத்தின் மெய்ப்பாடு செவ்விதின் விளக்கப்பட்டமை காண்க. (மதுரைக் கலம்பகம் 51) இறைவன் கங்கைக்குச் சடையும் உமையம்மைக்கு இடப்பாகமுங் கொடுத்து, தனது மகளுக்குப் பொற்புயம் வழங்காமை ஓரமாகுமென்று செவிலி கூறுவதாக அமைத்த பாட்டில், " பொதுவில் நின்றுய்க்கு நடுவின்மை யிடையே

புகுந்தவா றென்கொலோ புகலாய்" என்றது காண்க. இறைவன் பிரம்படிபட்ட கதையை வைத்து ஒரு புதுநலம் அமைத்த செய்யுள் கருதத்தக்கது. அது தலைவிகூற்றாய்த் திகழ்கின்றது. அதன் கருத்தாவது, 'இறைவன் பட்ட பிரம்படி, நம்மேலும் பட்டது. நம்மேல் அடிவிழுந்ததற்குக் காரணம், முதல்வன் பிரம்படி பெற்றது. நாம் இப்போது காமநோயாற் றுன்புறுதலால் இறைவனது திருவுள்ளத்தும் இந்நோயுண்டோ' என்பதே.

இறைவன் மதுரையில் வளையல் விற்கப்போய்ப் பல மகளிர் மனத்தினைக்கவர்ந்து அவர்கள் வளைகழலும் படி செய்து, அவ்வளையல்களைக் கொண்டமையால், அவரை நோக்கி, நீர் வளையல் விற்கப்புறப்பட்டீரா, கொள்ளப் புறப்பட்டீரா என்று வினவிய செய்யுள், நகைச்சுவை ததும்பியுள்ளது.

(மதுரைக் கலம்பகம் 7)

வலங்கொண்ட மழுவுடையீர் வளைகொண்டு விற்பீர்போல்
மதுரை மூதூர்க்
குலங்கொண்ட மெய்வளையார் கைவளையெல் லாங்கொள்ளை
கொள்கின் றீராற்
பலங்கொண்ட செட்டுமக்கும் பலித்ததுநன் றாய்நீரிப்
பாவை மார்க்குப்
பொலங்கொண்ட வரிவளைகள் விற்பதற்கோ கொள்வதற்கோ
புறப்பட் டீரே.

தலைவன் புன்னகையொன்றே தலைவியை வருத்துவதற்குப்போதும், நோக்கங்கூட வேண்டியதில்லை யென்பார் 'நகையே யமையும் இந்த நாகரிகநோக்கு மிகையே' என்றார். சிவபெருமான் பாண்டிய மன்னனாய்த் திகழ்ந்த காலை வேப்பந்தார் சூடினனாதலின், தலைவி அதனை விரும்புவாளாயினள், மன்மதனது கரும்புவில் தன்னைத் துயருறுத்துவதால் அதனை வேம்பென்றும், சோமசுந்தரக்

கடவுளது வேப்பந்தார் தனக்கு இன்பந்தருதலால், அதனைக் கரும்பென்றுந் தலைவிகருதினள்.

(மதுரைக் கலம்பகம் 50)

'தேன்அருத சிலைக்கரும்பு கொலைக்கு அரும்பு ஒரு
வேம்பெனும்
. தேம்புயத்தணி வேம்பினைக்கனி தீங்கரும்பெனும்'

(53) கிளியைச் சொக்கர்பாற் றூதனுப்புந் தலைவி, அதனைப்பார்த்து, நீ பலகாலும் அவர் பெயரைச்சொல்லுதல் வழக்கம். நீ அழைத்த சொல்லிற்குப்பயன், உன் சொல்லைக்கேட்டு அவர் என்பால் வருதல்; அவர் அப்படிச் செய்வாரா என்று தெரிந்துவா வென்றதாகக் கூறுவார்,

" சந்ததநீ
பழகியசொற்குப் பயன்தேர்ந்துவா இங்(கு)என்பைங்கிளியே''

என்றார். தலைவி இறைவனைப் பவனியிற்கண்டபின், காதல் மிகுந்து உண்ணாதும் உறங்காதும் ஆடாதும் பாடாதும் இருக்கின்றாளென்பார்,

'பெருமான் முன்சென்றாள் சிறுமான் என்சொல்கேன்
பாடாள் அம்மனையும் நாடாள் எம்மனையும்,

பயிலாள் தண்டலையும், முயலாள் வண்டலையும்
ஆடாள் மஞ்சனமும், தேடாள் அஞ்சனமும்
அயிலாள் அன்னமுமே துயிலாள் இன்னமுமே'
என்றார்.

அன்பர் இறைவனைப்பெறாது வருந்துங்கால், 'ஆவியின்றிய உடல்போலானார் என்பார்', சிலர் ஆவியின்றியுடலே சுமந்து திரிவாரகள் ? என்றார். இங்ஙனம் வரும் நயங்கள் பல.

சொன்னயம்

அடிகள் பாடல்களிலே பலவகையான சொல்நயங்கள் ததும்பியுள்ளன. அவற்றையொருசிறிது ஆய்வாம்.

ஒரு சொற்றொடர் பிரிவுற்றுப் பலபொருள்படுமாறு அமைக்கும் அணி, 'மடக்கு' என்பது. கலம்பகங்களிலே இவ்வணிமிகுநயமாக வந்துளது. (காசிக் கலம்பகம் 28) 'விழைகுவது அன்பர் அகஞ்சுகமே வெங்கரியின்னுரி கஞ்சுகமே' என்றவிடத்து, 'அகம்சுகமே', 'கஞ்சுகமே' என்பவை. 'அன்பர் அகம் சுகம் விழைகுவது' 'வெய்யயானையின்றேல், போர்வை' என்று பொருள் படுதல்காண்க. 'தொழில் அடிகட்குளமாலயமே, தூமுனிவோருளமாலயமே' என்றவிடத்து 'மாலயம்' என்பது முறையே அனைத்திறெடுக்கம் எனவும், முதல் வருஞ்சொல்லோடு சேர்ந்து 'உளம் ஆலயம்' எனப்பிரிவுற்று, 'கோயில்' என்ற பொருள்படுதல் காண்க. 'என் பணியே' என்பது எலும்பு அணியே யெனவும் 'எனது பணிவிடையே' யெனவும் இருவேறு பொருளுடைமை காண்க. 'அவள் அம்பதியே வளம்பதியே, என்பன முறையே அவனது அழகியபதியே,' வளமான ஊரே, என்னும் பொருளுடையன. மதுரைக் கலம்பகம் 55-வது பாட்டிலே இளவேனிற் காலவர்ணனை மிக அழகாக இயம்பப்பட்டுள்ளது.

“குறுமுகை வெண்டளவின் மணந்துவக்குங்காலம்
கொழுநரொடு மிளமகளிர் மணந்துவக்குங்காலம்
மறுகுதொறு நின்றெமர்க ளுருத்திகழுங்காலம்
வரிசிலை கொண்டுருவிலியு முருத்திகழுங்காலம்
சிறுமதி நம்பெருமதியி னுகப்படருங்காலம்
தென்றலிளங்கன்று மூயி ருகப்படருங்காலம்
நிறையினொடு நாணினொடு மகன்றிரியுங்காலம்
நேசர் மதுரேசர் வரை யகன்றிரியுங்காலம்”

இதன் முதலடியில் 'மணந்துவக்கும்' என்பது 'வாசனைதொடங்கும்', 'கலியாணஞ் செய்து மகிழும் இரு பொருளுடைத்து. 'உருத்திகழும்' என்பது, உருவிளங்கும், 'கோபித்து இகழும்' என்று பொருள் படும். 'உகப்

படரும்' என்பது உவப்பினையழிக்கும், (உகப்பு அடரும்) சிந்தும்படி பரவும் (=உக+படரும்) என்று பொருள் படும். 'அகன்றிரியும், என்பது அகமாகிய உள்ளந்திரியும்', (அகன்று இரியும்) நீங்கியோடும் என்று இருபொருளுடைத்து. சிற்றம்பலம், பேரம்பலம் என்பவற்றை நயமுற அமைத்த செய்யுள் வருமாறு :—

(சி. மு. கோ. 9)

'பற்றம்பல மிதித்துத்துதித்தே செவ்வி பார்த்துப் புல்லர்
வெற்றம்பலந் தொறுமெய் யிளைத்தேறுவர் வீணர்
கெட்டேன்
குற்றம்பல பொறுத்தென்னையு மாண்டுகொண்டோன்
புலியூர்ச்
சிற்றம் பலங்கண்டு பேரம் பலத்தைச்செய் யாதவரே'

இதன் கருத்தாவது பல்லினுற்சுவைத்து வெற்றிலைச் சாற்றுமிழ்நீரை மிதித்து நெருங்கிப் புல்லறிவாளரைத் துதித்து அவர்கள் காலம்பார்த்துப் பேசுவனபேசி வெறும் அம்பலமாகிய வீணர் சபைதொறுஞ் சென்று உடலிளைப் பார் யாரெனில், பல குற்றங்களையும் பொறுத்து என்னை யாண்டுகொண்ட வனது புலியூர்ச் சிற்றம்பலந்தொழுது பெரிய அழகிய பலனாகிய முத்தியைத் தேடிக்கொள்ளாதவர்தாம். (எ. று,)

இலக்கண நயஞ்சிறந்த செய்யுட்கள்பல, சிதம்பரச் செய்யுட்கோவையிலுள்ளன. இலக்கணக் கருத்தைத் தழுவிய கற்பனைக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு :—

'நிற்புகழ்ந் திறைஞ்சுங் கற்பின் மாக்கள்
விருப்பு வெறுப்பற் றிருப்பரென்ப
இக்பா மிரண்டினும் எதிர்நிறை கொளினும்
தொகுதியுள் வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள் கொளினும்
முன்னவர் மொழிந்ததற் கன்னிய மாகலின்

விருப்பு வெறுப்புள வாய
கருத்தின ராகவுங் கண்டனம் யாமே'

என்றவிடத்து, 'எதிர்நிறை கோளினும்' என்பது இகத்திலே வெறுப்பும், பரத்திலே விருப்பும், உடைமையைக் குறிக்கும். தொகுதியுள், வேற்றுமைத்தொகைப் பொருளென்றது, விருப்பு வெறுப்பு என்னுஞ் சொற்றொடர் விருப்பில் வெறுப்பு என்பதன் தொகையாமெனக் குறித்தவாறும். 'வெறுப்பில் விருப்பு' என்றுங் கொள்ளலாம். இதனால் அடியார்க்கும் விரும்பத்தக்கனவும் வெறுக்கத் தக்கனவு முளவென்றார். (பண்டார மும்மணி 23) சிவத் தன்மையிலிருந்து சீவத்தன்மையானதைக் கூறுவார், சிவனென்ற சொல் ஒரு மாத்திரை குறுகப்பெற்றேனென்றார்.

முற்காலத்து வழக்கங்களிற்சில, கலம்பகங்களினாற் புலனாகின்றது. மதங்கியென்னும் பெண்பிள்ளை இருகைகளினும் வாள்வைத்து வீசிக்கொண்டு சுற்றி விளையாடுவதிற் சிறந்தவள். அத்தகைய மாதினைப்பார்த்துக் காமுகனொருவன் கூறும் பாட்டொன்று, கலம்பகங்களிற் காணப்படும். மதங்கி யொருத்தியைப்பார்த்து, 'உமது இரு கண்களாகிய வாளிரண்டும் போதாமல், கைகளிலும் இரு வாளெடுத்து வீசுகின்றீரே யென்றதாகக் காசிக்கலம்பகத்துட் கூறப்பட்டது. மதுரைக் கலம்பகத்துட் கூறிய பாட்டின் கருத்து:—கண்களாகிய வேலிரண்டொடு கைவாளிரண்டும் வீசி விளையாடு மின் கொடியீரே. உமது சிற்றிடை இற்றுப்போமென்று உமது சிலம்பு முறையிடவும், அதனைக் கருதாது என் நெஞ்சு சுழல்வதையுங் கவனியாது அதிவேகமாக ஆடுகின்றீரே, என்பதே. பிச்சியார் என்னும் பெண்டிர், சிவவேடந்தாங்கிப் பிச்சைக்குச் செல்வதுபோல், கொற்றியார் என்போர் திருமாலின் சின்னங்களையணிந்து ஐயமெடுப்போர், இவர்களைப்பற்றியும், இடைச்சியர், வலைச்சியர் முதலியோரைப்பற்றியும் வரும் பாடல்கள் கைக்கிளை நயமுடையன.

(ம. க. 66)

'கழிக்கயல் விற்பேர்மற்றிக் காசினி யேழுமுங்கள்
விழிக்கயலுக் கேமுற்றும் விலையென்ப விளக்கிட்டீரே'

என்றது ஒருபாட்டு.

பிரிந்த தலைமகன் விரைவின் வருவானோவென்று துணிதற்குத் தலைவி மணலில் ஒரு வட்டக்கோடு வளைத்து அது ஒழுங்காகப் பொருந்திவிட்டால், தலைவன் வருவானென்று துணிதலும், அது பொருந்தாக்கால், விரைவில் வாரானென்று கருதுதலும், ஒரு வழக்கம். இரட்டைச் சுழிகள் வருமாயின், அவன் வருவானென்றும், ஒற்றை வரின் வாரானென்றுங் கருதுதலுமுண்டென்ப.

(ம. ப. 21)

'தழைத்திடுங் கூடலார் குழைத்துடன் கூடலார்
பிழைத்திடுங் கூடலே யிழைத்திடுங் கூடலே'

சிறப்பு மிகுந்த கூடற்பிரான் 'என்னை உருகும்படி செய்து கூடமாட்டார். ஏனெனில், நான் மணலிலே சுழிக்கின்ற சுழிகள் கூடாது தவறிவிடுகின்றன. (எ. று.)

காசியிற் குற்றஞ்செய்தோரை வயிரவக்கடவுள் தண்டிப்பாரென்பது ஒரு கொள்கை. தலைவி பிரிவாற்றாமையால் இறந்துபடின் பெண்கொலைப்பாவம், தலைவனைய கடவுளைச் சேருமாதலால், அக்கருத்தினை உட்கொண்டு,

(காசிக்கலம்பகம் 55)

'ஆமோ அவிமுத்தத் தையரே பெண்பழிவீண்
போமோ வயிரவர்தஞ் சாதனமும் பொய்யாமோ'

என்றார். முற்காலத்திலே பெண்டிர் காதிலே வட்டமான ஓலையையணிந்து, பின்னர், அதனைப் பொன்னாலும், செம்மணியாலும், வயிரத்தாலும் ஆக்கிக்கொண்டனர், காதோலையைக் கைம்பெண்டிர் அணிவதில்லை யென்பது.

இறைவன் நஞ்சுண்டமையால், விண்மாதர்க்குக் காதோலை நல்கிஞரென்றமையாற்றெளிக. (மதுரை கலம்பகம் 28) 'நாந் தேவரென்பார் தம்பாவையர்க்கன்று காதோலை பாலித்ததயவாளர்' என்றது காண்க. பாணனைத் தக்க புரவலர்பாற் செல்லும்படி பரிசு பெற்றுஞெருவன் வழிப்படுத்தும் வழக்கம், பண்டை நூல்களுட் காணப் படும். பண்டைத் தமிழர் வழக்கத்தையும் சொற்றொடர் களையும் இனிது தழுவி, அடிகள் ஒரு அழகுமிக்க செய்யு ளியற்றியுள்ளார், அதன் பொருள் வருமாறு:—(காசிக் கலம்பகம் 57) இழுமென்னு மழலைச் சொற்போன்ற இனிய அமுது செவிகளிற்படியும் வண்ணம், தேஞெழுக் குப்போன்ற செவ்விய நரம்புகளிலே நகத்தின் நுனியாலே இசை நூன்முறைப்படி தடவித்தெளிந்த இசையினை எடுத்திசைக்குஞ் சிறிய யாழினையுடைய பாணனே, நீ வாழ்வாயாக. நான் சொல்லுஞ் செய்தியைக்கேள், யானும், ஏழிசை பயின்ற பாணஞெருவனே, அரசன் மகன் அல்லேன், நீ பலவற்றையும் புகழ்தலைத்தவிர்க. சில நாள் யானும் உன்னைப்போலுள்ள நிலைமையஞய் நல்வாழ்வறியாது வறுமைப்பிணி வருத்தப்பெற்றேன், கறையானுஞ் சிலந்தியும் மேயப்பெற்ற சிறிய தாழ்ந்த குடிசையிலே, பல்வகைக் கொதுகும், குடவுண்ணிப்பூச்சி யும், பகையற்ற உடலின்றசையைத்தின்ன, தாங்கமுடி யாத பசியால் வாடி, பெரு நோயிஞல்வருந்தி, உணவு சமைப்பதின்மையால், காளான்பூத்து, எலி தூங்கும் அடுப்பிலே தலைவைத்துத் தூங்கி, சிறு குழந்தைகள் அழு வதைக் கேட்டு, என் மனைவி தனது குடங்கையைக் கன்னத்தில் வைத்துக்கொண்டு கழிபெருங்கவலையுடன் அழுகின்ற குரல் எனது செவியைச்சுடவும், ஆதரவு காணுது சுழலுகின்ற காலத்திலே தெய்வத்தினருளால், நல்வினைப்பயன் பிடர்பிடித்துந்தக் கங்கைக்கரைவழி

சென்று காசிமா நகரத்தின்கண்ணே பெருவளமோங்க அரசுவீற்றிருக்கும், மழுவினை வலக்கரத்திற்றரித்த செம்மேனி யெம்மானைக்காண நேர்ந்து அவன் பொன்னடி வணங்கி இன்னிசை பாடினேன். பாடியதும் விண்ணின் றிழிந்த காமதேனுவுங் கற்பகமரமும் பெருவளஞ்சுரப்ப இகபரத்திற்குரிய இருமைப்பயனும் பெற்றேன். ஆதலால், நீயும் அத்திருநகரத்தின் வளம்பாடி, இவ்வுலகத்திலே, நிதிக்கிழவன் பொருமை கொள்ளும்படியான செல்வத்தோடும் விளங்கிப் பெருமகிழ்வடைக; இதனுள் 'ஆடு நனிமறந்த கோடுயரடுப்பின்' என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுட் கருத்துஞ் சொல்லும்போந்தமை காண்க. அடிகள் திருப்பாடல்களிலே திருக்குறட் சொற்பொருளும் தொல்காப்பியச் சொற்பொருளும் அமைந்திருப்பது வெளிப்படை; மீனுட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்பதாம் பாட்டிலே, 'அன்பினைந்திணை யெனவெடுத்த விறைநூல்' என்றது இறையனுரகப்பொருளை. சிதம்பர மும்மணிக் கோவை 24-ம் பாட்டிலே, மணிவாசகப்பெருமான், பரிமேல் இறைவனை வரவழைத்ததும், பாண்டியனை இறைவன் ஆட்கொண்டதும், திருச்சிற்றம்பலக் கோவைக்குப் பொருள் அம்பலவரெனக் காட்டியதுங் காண்க. திருத்தொண்டத் தொகைக்கு 'சித்து' என்ற கலம்பகப்பகுதியிலே இருபொருட் சொற்றொடர்கள் நகைச்சுவை பயப்பனவா யமைந்துள்ளன. (மதுரைக் கலம்பகம் 57) 'கையிற் செங்கல்—பசும் பொன்னதாக்கினேம்' என்றவிடத்து, 'செங்கல்' என்பது செம்மண் கல்லெனவும்' 'செம்பொன்கல்' எனவும் பொருள்படும், இரண்டாவது பொருள் கொள்ளப்படின், சித்தென்பதி யாதுமில்லை யென்ற கருத்துப்புலனுதல் காண்க. 'அகிலே சர்க்கிருப்பை ஆடகமாகக் கொடுத்தோம்' என்றவிடத்து, இரும்பைப் பொன்னுக்கினேம், இருக்குமிடத்தைப் பொன்

னம்பலமாக்கினேம், என்ற இருபொருளும் புலனும். 'இமையோர்க் கிருப்புக் கற்கனகமாக்கி' என்றவிடத்து, 'இரும்பையுங் கல்லையும் பொன்னுக்கி' என்றும், இருக்கு மிடமாகிய மலையைப் பொன்மலையாயமேருவாக்கி' என்றும் இருபொருள் கொள்ளப்படும். 'அண்டவோட்டைப் பொன்னுக்குவோம்' என்றவிடத்து, 'பொன்னுக்குவோ' மென்பது 'அழகாக்குவோம்' என்ற பொருளுமுடைய தறிக.

(மதுரைக் கலம்பகம் 81) 'சம்பிரதம்' என்னும் பகுதியுமித்தகையதே. 'புவிமுழுதையும் ஓர் இமைப் பினில் மறைத்துடனே வெளிப்படுத்துவன் என்பதற்குப் பொருள் யாதெனில், கண்ணை மூடினுல் உலகந் தோன்ருது, திறந்தால் உலகந்தோன்றும் என்பதே. 'எட்டு வரையும் கடலையும் ஒரு கைப்பிடிக்குள் அடக்கிவிடுவன்' என்றவிடத்து முதற்பகுதி எட்டுமலையையும் கடலையும் எனவும், 'எள், துவரை, கடலைஎன்னு மூன்றையும்' எனவும் பொருள்படும்.

இறைவன் மகத்துவமனைத்தும் ஒரு செப்பினுள் அடக்கிவிடுவேனென்றது, ஒரு மந்திரமாகிய பிரணவத்தி னுளடக்கிவிடுவேனென்றவாரும் (மதுரைக்கலம்பகம் 82) 'பதஞ்சலியாரஞ்சலியா நிற்ப—எடுத்த பதஞ்சலியாரேனும்' என்றவிடத்து, பதஞ்சலி முனிவர்கண்டு கும்பிடும் வண்ணம் எடுத்த பாதமானது சலிக்கப் பெருதவரென்ற பொருள் புலனும். அடிகள் தமது ஞானுசாரியனது திருவடிகளை வணங்கியும் புகழ்பேசியும் நினைந்தும் தமது மனமொழி மெய்கள் சிவகரணமாய்த் திரியப்பெற்றமையால், (பண்டார மும்மணி 22) 'திரிகரணம் என்ற சொற்றெடர் 'மூன்று கரணங்களெனவும்' திரிவுற்ற கரணங்களெனவும் இருபொருளுடையதாயிற் றென்பார், திரிகரணங்க ளென்றுரை செயுமப்பெயர்

ஒருபொருட் கிளவியெல் லோர்க்கும்
இருபொருட் கிளவியாயிருந் ததின்றெனக்கே

என்றார். 'சங்கம்' என்ற சொல் 'தமிழ்ச் சங்கத்தினை யும், சங்கினையுங்குறித்தலால், (மதுரைக் கலம்பகம் 87)

'முத்தகம்பயின்று காவியங்கற்றும்
சித்திரப்பாட்டியறேர்ந்தன' என்றவிடத்து,

'குளத்துச்சங்காவது, முத்தினைத்தன்னகத்தே யுடைய தாய்க் காவுகளிலே இயங்குதலில்லாது தாமரையைச் சூழ்ந்த வண்டின் இசைப்பாட்டினைத் தாமு மொலித்தன' என்றும், தமிழ்ச்சங்கங்கள், தனியே முடியுஞ் செய்யுட்க ளியற்றிப் பழகித் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கள் கற்று, அழகிய பாட்டின்றன்மையையாய்ந்தன என்றும் இரு பொருள் ஒலித்தல் காண்க.

இறைவன் ஆணும் பெண்ணுங்கூடிய ஒரு திருவுரு வத்தைப் பொதுப்பட எச்சொல்லால் வழுத்தலாமெனின் (செய்யுட்கோவை 73) 'எந்தாய்' என்பதாலென்றார். அது 'எம்தாய்' எனவும் 'எந்தையே' எனவும் பொருள்படு தலின். (காசிக்கலம்பகம் 19) 'சொல்லாவது மறையே' என்றவிடத்து, 'சொல்லானது வேதமே' யென்றும் 'சொல்லாதது எதுவோ அது இரகசியமே' என்றும் இருபொருள் ஒலிக்கும்.

பெயர்கட்குப் பொருட் பொருத்தங் கூறுவதில் அடி கள் மிக வல்லவர். 'பிச்சி யார்' என்பவர் ஐயமேற் றுண்ணுஞ் சிவவேடம் பூண்டபெண்டிர். இறைவன் பிச்சனாதலின், அவனோடொத்த வடிவினர் 'பிச்சி யாரென்றார். பிச்சன் ஆண்பால், 'பிச்சி' பெண்பால். சிவபெருமானே தமது ஞானாசாரியராகிய மாசிலாமணி தேசிகராக வந்ததாகக் கருதியவடிகள், இறைவன் தனக் குரிய நீலகண்டமாய களங்கமில்லாமல் வந்தமையால்,

'மாசிலாமணி' என்ற திருப்பெயர் அவர்க்கமைந்ததென் பார்,

'காசுலாமலினங் கரந்தகாரணத்தால்
மாசிலாமணியென வண்பெயர்கிறீஇ' என்றார்.

'அயனுமாலும்' என்பதற்கு (காசிக்கலம்பகம் 47) 'எண் கண்ணனும் கண்ணனும்' என்ற அமைப்பு அயனை மாலினும் பெரியனாகக்காட்டும். சிவகாமியம்மையாகிய கொடி பூத்த பூ, இவ்வுலகமாதலின், அது பூ வெனப் பட்டது. (சிவகாமியம்மை யிரட்டைமணிமாலை 4-ம் பாட்டினைப்பார்க்க) (மூ. கு. பி. 58) 'வேளூர்' என்ற பெயர் காமன் பதியெனவும் கந்தவேள் பதியெனவும் பொருள்படுமென்றார்.

திருமால் சிவனாரது தொண்டரென்பதை, அவர் விடையானமை விளக்குதலால் (திருவாரூர் நான்மணி 21) 'விடையே விடையாக' என்றார். சேவல், காலிற் கூரிய நகத்தை ஆயுதமாக உடைமையால், அதனைக் காலாயுத மென்றார். பொழுதுபுலர் காலத்தையுணர்த்துதலால், சேவல், காலவாயுதமாமெனவும், காலவாயுதமென்பது காலாயுதமென மருவிற்றென்பாருமுளர். (மூ. கு. பி. 2) மலைக்குத் தலைவன் குறவனாதலின், சிவபெருமானையு முருகப்பெருமானையும் குறவராகக் குறத்திபாடுவது, மீனாட்சியம்மை குறத்துள் அழகாக அமைந்துள்ளது.

(மீ. குறம்)

'வெள்ளிமலைக் குறவன்மகள் பழனிமலைக்
குறவனெங்கள் வீட்டிற்கொண்ட
வள்ளிதனக் கேகுறவர் மலையாட்சி
சீதனமாய் வழங்கினரால்
பிள்ளைதனக் கெண்ணெயிலை யரைக்குமொரு
துணியிலை யென்பிறகேவந்த

கள்ளிதனைக் கொண்டவன்றே குறவனுக்கு
　　மெனக்குமிலை கஞ்சிதானே '

சும்மாவிருந்தால், கடவுளாகிய மணி கிடைக்கும். இவ்வாறு முயற்சி செய்யாது பெறக்கூடிய மணி உலகத்தில் யாதுளது ' என்றவிடத்துத் தாயுமானுர் சொல்லுங் கருத்தும் போந்தமை காண்க.

(பண்டார மும்மணி 8)

" எம்மா ருயிரா மெழின்மாசி லாமணியை
அம்மா பெறுதற் கரிதன்றே—சும்மா
இருந்தாரே பெற்ருர்மற் றெவ்வுலகில் யாரே
வருந்தாது பெற்ருர் மணி "

பிறப்பிறப்பினை அடிகள் 'நடனம்' என்ற சொல்லாற் குறித்தார். 'நடனம்' என்பது போக்குவரவினை யுணர்த்தும்,

(மதுரைக்கலம்பகம் 68)

' வாலவிர்த்த குமாரனனெனச் சில வடிவுகொண்டு
　　நின்ருயென்று வம்பிலே
ஞாலம்நின்னை வியக்குநயக்கும் என்
　　நடனம் கண்டும் வியவாமை யென்சொல்கேன் '

என்றது காண்க.

கூத்தப்பெருமான் திருவாதவூரடிகட்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்ததும், பிறவும் எடுத்தியம்பப்பெற்றன. மணிவாசகப் பெருமானை அடிகள் (பண்டாரமும்மணி 16) 'சொற்றமிழ் விரகன்' என்றது புதுமுறை, அச்சொற்ருெடர் திருஞானசம்பந்தரையே பெரிதுங்குறிப்பது. சிதம்பரச் செய்யுட்கோவையிலே (34-ம் பாட்டு) மூவர் தமிழ் முறைகள் தில்லையிலிருந்தமை குறிப்பார், 'பரசிருக்குந் தமிழ் மூவர் பாட்டிருக்குந் திருமன்றிற் பரசொன்றேந்தி—அரசிருக்கும் பெருமானுர் ' என்றனர்.

மதுரையைக்குறித்து ஔவை செப்பிய செய்யுளடியை மீனாட்சியம்மை குறத்துள் அடிகள் எடுத்தாண்டனர். (மீ. குறம் 33) 'அன்பாண்டு கல்வலிதென் றவ்வை பாடிய எங்கள்—தென்பாண்டி நாட்டான்' என்றமை,

'வஞ்சிவெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவன்றன்
நான்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழன் உறந்தைக்கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியிற் காக்கை கரிது'

என்ற ஔவை வாக்கை நினைவூட்டுகின்றது. காசியிலே மணிகர்ணிகை யென்ற துறை பிறவற்றிலுஞ் சிறந்ததாகலின், (காசிக்கலம்பகம் 16) 'பூணுமாசை மற்றொன்றே யுடல்விடும்போது நன்மணிகர்ணிகைப்பூந்துறை—பேணுமாறு பெறவேண்டும்' என்றார். கேதாரத் துறையே அடிகள் திருமடத்தைச் சார்ந்துள்ளது. பாண்டிநாட்டுப் பதிகள் பதினன்கையும் அடிகள் ஒரு திருப்பாட்டின் பகுதியிலமைத்தனர்.

(மீ. குறம் 21)

'கூடல் புனவாயில் கொடுங்குன்று பரங்குன்று
குற்றாலம் ஆப்பனூர் பூவணம் நெல்வேலி
ஏடகம் ஆடானை திருக்கானப்பேர் சுழியல்
இராமேசந் திருப்புத் தூரிவை முதலாந்தலங்கள்'

திருநெல்வேலி இறைவன் மூங்கிலடியிலே முளைத்த சிவமுதலாகத் தோன்றினமையால், 'வேயீன்ற முத்தர்' என்ற திருப்பெயருடையார், அக்கருத்தை (மீ. பி. 46) 'வேயீன்ற முத்தமுகந்த நின்கனிவாய்' என்றவிடத்தே குறித்தார். பன்றிக்குட்டிக்குப் பால்கொடுத்த திருவிளையாடல் மதுரைக்கலம்பகத்துட் கூறப்பட்டது.

(ம. க. 34) உலக வழக்கிலுள்ள பழமொழிகளும், சகுனங்களும் பல, அடிகள் பாடல்களில் வந்துள்ளன.

'பேயொடாடினுமாடிப் பெறுதுமே' என்றது, அத்தகைத்து. (காசி. க. 15) 'ஆற்றிலிட்டுக் குளத்திலெடுப்பதுபோல் என்ற கருத்தைப் பின்வருஞ் செய்யுளிற் கூறியது காண்க.

(ம. க. 74)

'கொங்குறை யாற்றிலிட்டுக் குளத்தினிற் றேடநீடு
மங்குல்தோய் முதுகுன்றையர் மதுரையோ மதியில்பாணா
எங்கையர் மனைக்கண்வைத்தாங் கெம்மிடைத் தேர்திமற்றம்
மங்கையர் மனம்போலன்றே மகிழ்நர்தம் வாழ்க்கை தானே

என்றவிடத்து, சுந்தரமூர்த்திகள் திருமுதுகுன்றப் பெருமானிடம் வாங்கி ஆற்றிலிட்டுத் திருவாரூர்க் குளத்திலெடுத்த கதைக் குறிப்புஞ் சுட்டப்பட்டது. இறுதியடியில் 'மனம்போல வாழ்வு' என்ற பழமொழி, வந்தமை காண்க. இச்செய்யுள் தலைவி தலைவனைத்தேடும் பாணனை நோக்கிக் கூறியதாகும். எமது தங்கையாராகிய பரத்தையர் மனையிலே தலைவர் உள்ளார், அங்கே அவரை யிருத்திவிட்டு இங்கே எம்பால்வந்து தேடுகின்றாயே. அங்ஙனம் தேடுதல் ஆற்றிலிட்டுக் குளத்திற் றேடுவதுபோலாம். அப்பரத்தையர் மனம்போலத் தலைவர் வாழ்வார் என்றுரைத்தவாறும். 'எங்கையர் என்றமையால், பரத்தையர் தலைவியினும் இளையோரென்பதும், அக்காரணம்பற்றித் தலைவர் அவர்பாற் சென்றனரென்பதும் அறியக்கிடத்தல் காண்க.

(மதுரைக்கலம்பகம் 54) ஒரு பெண், மதுரைப் பிரானைப் பவனியிற்கண்டு மயல்கொண்டு, அவர் தனக்கு மாலை கொடாவிடின், உயிர்விடுவதாகக் கருதினமையால், அவர்க்குப் பெண்பழி வரும்போலும், அதற்கு அறிகுறி, அவர் அடி யெடுத்துவைத்துப் புறப்படுவதற்குமுன் காகம் இடப்பக்கம் பாய்ந்த அபசகுனந்தான், என்பார்,

" பைந்தமிழ்தேர் கூடற் பழியஞ்சி யார்க்குஅவமே
வந்ததொரு பெண்பழியென் வாழ்த்துகேன்—அந்தோ
அடியிடுமுன் ஐயர்க்கு அடுத்தவா கெட்டேன்
கொடி யிடமாப் போந்த குறை " என்றார்.

இதன் கடையடியில், 'இடமா' என்பதை 'இடம்' 'மா' எனப்பிரித்துக் கொடியின் கண்களை என்று கொள்ளுக. ஆ அல்லது மா என்பது உயிர்க்கறிகுறியா யுள்ளது. உயிரினையுய்யக் கொள்ளுங்கொள்கை பரம் பொருட்கிருப்பது அவரது தனிநிலைக்குக்கீழாய நடத்த நிலையாதலின், அதைக் 'குறை' யென்றாரென்பாருமுளர்.

அம்புலிப்பருவக் கருத்துக்கள் அடிகளியற்றிய இரு பிள்ளைத்தமிழ்களிலுமுள்ள அம்புலிப் பருவத்திலே மதியைப் புகழ்வதற்கு மிகழ்தற்கு மேதுவாய கற்பனைகள் செறிந்துள்ளனவாகலின் அவைகளைத் தொகுத்துரைப் பாம்.

மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்க் கருத்துக்களை முன் னும், முத்துக்குமாரசுவாமிபிள்ளைத் தமிழ்க் கருத்துக் களைப் பின்னும் தொகுப்பாம். மதியைப் பெருமையாகப் பேசி நீ கயற்கண்ணம்மையொடு ஒப்பிடத்தக்காய், அவள் பால்வந்து அவளொடு விளையாடுக என்று தோழிகூறும் பாட்டின் பொருள் :—'அம்மையின் திருவடிவங்களுள் நீயும் ஒன்றாவையென மறைகளியம்புவதினாலோ, அழகிய கலைத்தொகுப்புடையாயென்று கருதியோ, தனது தந்தை மரபிற்கு முதல்வனென்று நினைந்தோ, சிவபிரானது திரு முடிக்கண்ணியாய் நீ விளங்குவதினாலோ, பாற்கடலிற் றோன்றிய தனது தோழியாகிய திருமகளுடன் பிறந்தமை யாலோ, கயற்கண் நாயகி நின்னை இங்கேவாவென்று கூவிடப்பெற்றாய் நீ வந்து விளையாடுக.' அம்புலி வராமை பற்றி அவனைக் குறைகூறி, நின்குறைகளை யொழிப்ப தற்கு நீ வருதலே தகுதியென்று கூறுமுறை :—தேவர்

கூட்டம் அமுதுண்ணப் பிழிந்த கோது நீ, இராகுவின் எச்சில், களங்கம் பொதிந்த கயரோகி, விநாயகசதுர்த்தி நாளிலே நீ பார்க்கத்தகாதாய், நின் குறைகளை யொழித்தற்கு இத்தலம்போல் வேறு திருப்பதியாதுமில்லை, ஆதலால் வருக; இத்திருப்பதி விண்ணவர்கோமானும், அவன் ஊர்தியும் சாபம் நீங்கப்பெற்ற இடம். சிவனுரது அரசநகராய துவாதசாந்தத்தலம். நீ குருவிற் கிழைத்த பெருங்குற்றமும் உன் மாமன் தக்கனிட்ட பெருஞ்சாபமும் இளம்பருவத்திலே உனக்குள்ள நரையுந்திரையும் நீங்கப்பெறுவாய் நீ வருக.

இனி, நீ குறைதீரப் பெறுவதுடன், நல்வாழ்வு பெறுவாய்; ஆதலால் வருகவென்பது மூன்ருவது உபாயம். எண்ணிலாத புவனங்களை ஊடுருவி நிற்கும் இவளது புகழ்ப்பெரு நிலவிலே ஒரு சிறிதுமொண்டு கொண்டு, நீ, நிலாக்கதிர் வீசப்பெற்ருய், இவள் கடைக்கண் நோக்கால், உன்பாற்றண்மை யுண்டாயிற்று. மண்ணுலகத்திலே பயிர்களை வளர்க்குமாற்றல், அம்மை உன்னிடத்திலே வைத்திடுஞ்சத்தியே, உனக்குச் சுதந்திரம் யாதுமில்லை. இவள் சீறடிகள் நின் உள்ளத்தே பொலியப்பெற்ருய், இறைவன் திருமுடியில் அமைக்கவும் பெற்ருய். இவண் வந்து இவளொடு விளையாடி இவள் திருவுள்ள மகிழ்ச்சியைப்பெறின், அதுபோலத் தவப்பயன் வேறில்லை. ஆதலால் நீ வருக.

நீ, வராவிடிற் றண்டமுறுவாய் என்று கூறி அம் புலியை அழைப்பது நான்காம் உபாயம்: — பிறையாயிருந்து இவள் திருநுதலழகினைத் திருடினை, ஆதலின் உன்னை மகளிர் மணம்வேண்டி எருப்பிட்டிட்டு வழிபடுகின்ருர்கள். நீ முழுமதியானபோது அம்மை திருமுக வனப்பினைக் களவாற்றினை, அம்மைக் கெதிரியான கங்கையாளோடு இறைவன் முடியிலிருந்தனை. இக்குற்றங்

களை யெல்லாமறந்து உன்னை விளையாட அழைத்த கயற்கண்ணியின் பெருங்கருணையிருந்தவாறென்னே! இவண் நீ வரவில்லையேயென்று அம்மை எங்களைக் கேட்டபோது, நீ அம்மை திருமுகச் செவ்விக்குத் தோற்றொதுங்கினாய், பாம்புகள் பிடித்திடுமென்றஞ்சி வரவில்லைபோலும் என்று கூறி உன்னைத் தப்புவித்தோம், இனி அழைத்த போது நீ வராமற்போனால், உனக்குப் பிழைப்பில்லை காண்.

திங்களுக்கும் முருகப்பிரானுக்குஞ் சிலேடையாகச் செய்யுளமைத்து இருவர்க்கும் ஒற்றுமை கூறுமுறை:—(மு. கு. பி. 61) மண்ணினோர் போற்றும் அழகிய வடிவுடன் அமுத நிறைந்த நீ கடவுள் போலவருகின்றாய், உலகெலாம் வணங்குந் திருமேனிகொண்டு, முற்றறிவின் முதல்வனாகிய முருகப்பிரான் அழிவில்லாது தோன்றுகின்றான். நீ கங்கையொடு இறைவன் திருமுடியிலிருக்கப் பெற்றாய், கங்கையானது தன்னை யெடுத்துச் செல்லப் பெற்றான், முருகன். நீ பொங்குகின்ற பெரிய சங்குகள் ஒலிக்கும் பாற்கடலிடைத் தோன்றினை; அண்ணல், சிவபெருமானாகிய ஆனந்தக் கடலிடைத் தோன்றினன். நீ குமுதம் விரியவும் தாமரை கூம்வுஞ்செய்பவன், வள்ளிநாயகி திருவாயாகிய குமுதம் விரியும்படி தனது செங்கைத் தாமரைகளைக் கூம்புகின்றவன் முருகன்; பயிர்கள் தழையத்தக்க தண்மை கொடுப்பவன் நீ, குமரப்பெருமான் எல்லாவுயிர்களும் உய்யும்படி கருணைபுரிவான். பரமனது ஒரு கண்ணாகிய இந்திரியம் நீ, முதல்வன் திருக்கண்களிற்றோன்றிய பொறிகளிற் றோன்றியவன், அறுமுகப்பிரான். இக்காரணங்களால், நீ அவனோடு ஒருபுடை யொற்றுமையுடைமையால், அவனொடு விளையாடத் தக்காய், நீ வருக.

இனி நின்னிலுங் குமரவேள் பல்லாற்றானுஞ் சிறந்த

வனுதலின், நீ அவன் பால்வந்து குறைநீங்கப்பெற்று நன்மையுறுகவென்பார் கூறுவது:— இறைவனுக்கு நீ கண் என்றால், குமரவேள் கண்ணினுண்மணியாவன். நீ கலைகள் குறையவும் நிறையவும் பெற்றவன், எம் பெருமான் ஒரு தன்மைத்தாய முழுமதியுடையவன், நீ இரவோன் எனத்திரிகின்றவன், முருகன் அடியவர்க்கு இரத்தலை யொழித்தவன், நீ உலகிற்றோன்றும் நிலையியற் பயிர்களை வளர்ப்பவனெனின், முருகப்பிரான் எல்லா உயிர்களையும் வாழச்செய்பவன், நீ தேவர்க்கு அமுதம் வழங்கினையெனின், சேயோன், யாவர்க்கும் போகமுமுத்தி யும் அளித்து உலகத்தையும் படைப்பவன்.

நீ வெளியிருளை யொழிப்பாய், இவனைப்போல அக விருளை யொழிக்க அறியாய், நீ வானிற்பொலிவாய் இவ னைப்போல, உலகமெங்கும் விளங்கமாட்டாய், நீ குமுத மலரைத் திறப்பாய், உள்ளமாகிய மலரைத் திறக்க அறியாய், சகோரப்புள்ளிற்கு நீ உணவளிப்பாய், பிற எவ்வுயிர்க்கும் இன்பமளிக்கமாட்டாய், நின்னினும் பெரிய பல தேவர்கள் அருகே நிற்பவும், எம்பெருமான் நின்னை யழைத்தனன், நீ செய்ததவம் பெரிது, நீ அவனை நண்ணினால், உன் க்ஷயரோகமும், கறையுநீங்கப் பெறு வாய், அவன் எவ்வுலகுந்தருவான், வீடு மளிப்பான், ஆத லால் இவன்பால் விரைந்துவந்து விளையாடுக.

தண்ட உபாயம்:— இவன் வாவென்றழைக்கவும், நீ வாராயானால், எட்டுத்திக்கினும், இவனது சினத்தி னின்று தப்பிப்பிழைப்பவர் எவருமில்லை. இவனைக் குழந்தையென்றெண்ணி நான்முகன்முதற் பல பெருந் தேவர் துன்பப்பட்டதை நீ அறியாயா? இவன் பொறுத் தாலும், இவன் துணைவராய வீரபாகு முதலியோர் நின்னைப்பொறார், ஆதலின் தவறாது வருக.
